

Câu Chuyện
Chết Trong Lửa

Vương phi
mau lên
Giường

Mục lục

Giới thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9-1
Chương 9-2
Chương 9-3
Chương 10-1
Chương 10-2
Chương 10-3: Hoàn

Giới thiệu Vương Phi Mau Lên Giường

Vương Phi Mau Lên Giường của tác giả Cầu Mộng là câu chuyện về cuộc sống và tình yêu của hấn giành cho nàng...

Một thái phó như hấn lại có thể say đắm nàng sao ? Một người quyền cao như hấn lại có thể bẽ quan mà cùng nàng an hưởng đến tuổi già. Quả nhiên hành động của hấn cũng làm nàng phần nào động lòng nhưng thật khó khi có kha nhiều nam nhân ve vãn nàng làm hấn không khỏi khó chịu...

Thôi thì lần này bắt nàng phải làm theo ý hấn, làm cho gạo phải thành cơm rồi thì nàng sẽ mãi là của hấn.!!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Đầu tháng ba, đập thanh chơi diều ở ngoại ô.

Ngày này, bất luận hoàng thân quốc thích hay bá tánh bình dân, đều diu già dất trẻ đến dã ngoại du xuân, điền dã hiện giờ sinh khí bùng bùng tiêu tán mùa đông vắng vẻ lạnh lẽo.

Phong Phân và nha hoàn của nàng Tiểu Quả cũng là một thành viên trong đám người, lúc này nàng đang chơi diều.

“Tiểu thư, cắt dây đi.”

Nghe được lời nói của Tiểu Quả, Phong Phân nhìn con diều trong tay mình đang bay thật cao trên bầu trời, đưa tay cầm lấy dây kéo Tiểu Quả đưa, nhẹ nhàng cắt bỏ, con diều bay theo gió, không lâu sau biến mất phía chân trời.

Tiểu Quả ở một bên mỉm cười nói: “Như vậy là tốt rồi, tiểu thư mang bệnh với vận số không may bỏ đi rồi.”

Khóe miệng Phong Phân cũng nâng lên nụ cười nhạt, gật đầu một cái.

Ánh mắt Tiểu Quả rơi vào trên người những người đang cùng nhau đi đập thanh, nói một câu: “Phong cảnh phía bên ngoài thật tốt.”

“Cái nha đầu này, chỉ thích chạy ra ngoài.”

“Chẳng lẽ tiểu thư cả ngày đợi ở trong phủ không thấy buồn bực sao?”

Phong Phân nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái: “Chỉ có người mới buồn bực thôi.”

Tiểu Quả hơi chu miệng, đột nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ vào cách đó không xa: “Tiểu thư, bên kia giống như xảy ra chuyện gì đó, chúng ta qua đó xem một chút đi.”

Phong Phân nhìn theo ngón tay nàng, khóe miệng giương lên nụ cười: “Tốt.”

Được sự đồng ý của tiểu thư nhà mình, Tiểu Quả lập tức sung sướng chạy về

phía bên kia, Phong Phân thấy thế cười lắc lắc đầu, thong thả ung dung đi theo, cách phía sau mấy bước, một gia đình to con tướng mạo chất phát cũng trầm mặc đi theo.

Còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng tranh chấp, lúc này Tiểu Quả cũng đã trở lại.

Phong Phân hỏi: “Chuyện như thế nào?”

Tiểu Quả thở hồn hển chỉ về bờ sông nói: “Có hai vị tiểu thư vô ý rơi xuống sông, mới vừa được người cứu lên.”

“Chỉ có vậy?”

Tiểu Quả lập tức lắc đầu, tiến lên hai bước, giọng nói cũng hạ thấp, ánh mắt lộ ra hưng phấn: “Dĩ nhiên không chỉ có thế, hiện tại hai vị tiểu thư cùng với hạ nhân bên người đang chỉ trích lẫn nhau, đều nói do đối phương hạ độc thủ.”

Phong Phân không nhịn được cười, giọng nói có chút hứng thú: “Còn nữa không?”

Tiểu Quả cố ý như: “Tiểu thư đoán các nàng là ai?”

Phong Phân đưa tay chọt cái trán của nàng: “Ta không đoán.”

Tiểu Quả bĩu môi, gương mặt không thú vị: “Tiểu thư, sao ngài không có một chút lòng hiếu kỳ nào vậy chứ?”

“Bởi vì lòng hiếu kỳ của ngài đã quá nặng.”

Tiểu Quả không có một chút tự giác bị nhạo báng, vẫn tiếp tục nói: “Tiểu thư của Đại Lý Tự Thừa với Binh Bộ Thượng Thư đây.”

“Sau đó?” Phong Phân rất tự nhiên hỏi tiếp.

“Tiểu thư đã quên?” Tiểu Quả nghe vậy có vẻ kinh ngạc.

“Cái gì?” Phong Phân trả lại cho nàng vẻ mặt mờ mịt.

Tiểu Quả không nhịn được âm thầm liếc mắt, bất đắc dĩ nói: “Trước đó vài

ngày nô tỳ không phải đã nói cho ngài một tin tức quan trọng sao?”

Phong Phân nhíu mày: “Người cũng thường nói cho ta biết mấy tin tức quan trọng, là tin tức nào?”

“Chính là sự kiện đó a.” Nàng cố gắng khơi dậy trí nhớ của tiểu thư nhà mình.

“Sự kiện đó?”

“Chính là liên quan đến chuyện Ký Vương tuyển phi á.”

Phong Phân bừng tỉnh hiểu ra, rồi lại hết sức không hiểu hỏi: “Cái này thì có quan hệ gì đến chúng ta?”

“Chúng ta thì không, nhưng với hai nhà tiểu thư bên kia thì có.”

Phong Phân hiểu đại khái, một phát bắt được nha hoàn đang muốn chạy mất, nói: “Họ cũng đã bị rơi xuống sông, người không học được chút giáo huấn nào hay sao, còn muốn qua đó?”

Tiểu Quả không để ý nói: “Hiện tại mọi người chỉ để ý xem náo nhiệt, nô tỳ chỉ là nha hoàn, sẽ không có ai chú ý nô tỳ.”

“Ta sẽ.”

Tiểu Quả ngẩn ra, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Phong Phân rất nghiêm túc nhìn nàng, nói lại một lần: “Ta sẽ.”

“Tiểu thư—”

“Ta sẽ luôn nhìn chăm chăm người mọi lúc.” Có một nha hoàn quá mức tùy hứng bên người, có đôi khi cũng thật bất đắc dĩ, cũng không có biện pháp, ai kêu nàng (TQ) là người của nàng (PP), nàng cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc tốn thêm chút tâm tư để ý nàng.

“Đại Thụ.”

Gia đình vẫn im lặng theo phía sau nàng, cuối cùng cũng mở miệng đáp một tiếng: “Tiểu thư.”

“Canh chừng muội muội người cho tốt.”

Nghe vậy, Đại Thụ lập tức tiến lên vài bước, bắt được tay muội muội lôi nàng đến cạnh mình, theo bản năng liếc nhìn về phía bờ sông, bên kia đã là đất thị phi rồi, trứng gà còn muốn bị quăng ra, khó trách tiểu thư không cho nàng đi qua.

Tiểu Quả nhìn bờ sông náo nhiệt, vẻ mặt khó nén thất vọng.

Phong Phân cũng nhìn sang bên kia, thuận miệng hỏi một câu: “Làm thế nào hai người kia cùng rơi xuống sông vậy?”

Tinh thần bởi vì câu này mà rung lên, Tiểu Quả cười hắc hắc hai tiếng: “Căn cứ vào tin tức nô tỳ nghe được mà phân tích a, là có kế hoạch lên sẵn cùng với tình huống phát sinh ngoài ý muốn cho ra kết quả hiện tại.”

Phong Phân gật đầu, nàng cũng nghĩ thế.

Tiểu Quả tiếp tục báo cáo tin tức nàng nghe được: “Nghe nói tiểu thư hai nhà này đều là ứng cử viên hàng đầu cho vị trí Ký Vương phi.”

“Nga.”

“Tiểu thư, ngài sao không cổ động tí nào a.” Không đạt được phản ứng như mong đợi, Tiểu Quả chu miệng.

“Không phải ta đang hỏi sao?”

“Nhưng vẻ mặt của ngài thật không thú vị.” Tiểu Quả khẽ oán trách.

Vẻ mặt Phong Phân đương nhiên nói: “Ta không cảm thấy cái này có gì kinh hãi.”

“Tại sao?”

“Có cạnh tranh sẽ có mâu thuẫn, có mâu thuẫn gặp sự cố cũng rất bình thường.”

“Tiểu thư nói đúng.” Xem ra chính nàng suy nghĩ nhiều quá.

“Tiểu Quả.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Người nói người bên kia là ai?”

Tiểu Quả nhìn theo hướng ngón tay tiểu thư nhà mình, do dự một chút nói:
“Giống như không phải bách tính bình thường.”

“Ừ.”

“Nếu không nô tỳ qua đó nhìn một chút?”

“Qua đó người nhất định biết?” Đối với lần này Phong Phân tỏ vẻ hoài nghi.

“Không nhất định.”

“Vậy thì quên đi.”

“A?”

“Điều thả xong rồi, nên trở về tìm phụ thân ta.”

“Dạ.”

Chủ tớ ba người theo đường cũ trở về.

Thời điểm bọn họ trở lại đình nghỉ mát, Phong Triệt đang đánh cờ cùng người trong đình, lão quản gia Phong phủ - Trung thúc đang canh giữ bên ngoài, ở bên trong phục vụ rõ ràng là hạ nhân của người khác.

Phong Phân có chút ngạc nhiên, dùng khẩu hình hỏi lão quản gia: “Người kia là ai?”

Lão quản gia chưa kịp đáp lại, trong đình đã có người nói chuyện: “Đây là cô nương nhà người?”

Phong Triệt đang cầm cờ suy nghĩ nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình, không khỏi tươi cười: “Chính là tiểu nữ, Phân Nhi, tới đây ra mắt tiên sinh.”

Phong Phân đi vào đình, quy quy củ củ hành lễ: “Thỉnh an tiên sinh.”

Nam tử ngồi đối diện Phong Triệt tầm 40-50 tuổi, mặc dù vóc người có chút mập mạp, nhưng dung mạo không tồi, chắc chắn lúc còn trẻ là một nam tử tuấn tú.

Ánh mắt Phong Phân dừng lại một chút trên người hai hạ nhân phía sau hắn, bọn họ cho nàng cảm giác có chút bất thường, tựa hồ lúc nào cũng cảnh giác điều gì đó.

Nam nhân trung niên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phong Phân một lần, cười nói với Phong Triệt: “Cô nương nhà ngươi không tệ.”

Tay cầm cờ của Phong Triệt hơi căng, trên mặt bất động thanh sắc nói: “Đây là ở trước mặt người khác, sau lưng tính tình có chút không tốt.”

“Đã từ quan rồi sao?”

Đột nhiên thay đổi chủ đề khiến Phong Triệt hơi ngẩn ra: “Mấy ngày trước vừa mới từ quan.” Nghĩ đến thế tử qua đời, trong lòng hắn có chút chua xót, hôm nay chỉ còn phụ nữ (cha và con gái) bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Nam tử trung niên gật đầu một cái, không nói gì, tiếp tục đánh cờ.

Trong lòng Phong Triệt thấp thỏm không yên, quả nhiên không nên ở lại kinh thành quá lâu.

Hắn cũng chỉ nghĩ đến nữ nhi giữ đạo hiếu ba năm không có ra khỏi cửa, thừa dịp hôm nay ra ngoài đập thanh, phụ nữ hai người mang linh cửu của thế tử đã mất hồi hương, ai ngờ đụng phải vị đại lão gia trước mặt này, làm ơn ngàn vạn lần không cần phiền phức a.

Phong Phân an tĩnh đứng bên người phụ thân, ánh mắt rơi vào trên bàn cờ, nhìn thế cuộc trong lòng nàng sinh ra nghi ngờ.

Ván cờ này phụ thân sớm có thể thắng, sao đi tới hiện tại chẳng những không thắng, ngược lại luôn bất động thanh sắc thua đi?

Nàng không nhịn được lặng lẽ nhìn nam tử trung niên kia một cái, xem ra thân phận người này rất đặc biệt!

“Lão gia, Thất thiếu gia đã tới.”

Nghe được bên ngoài đình truyền tới một giọng nói hơi chói tai, Phong Phân không nhìn được nghiêng đầu liếc mắt nhìn.

Nam tử trung niên đang chuẩn bị hạ xuống con cờ trong tay, nghe được câu này dừng lại động tác, cười nói: “Nó đến thật đúng lúc.”

“Lão gia?” Lão giả cao gầy mặt trắng không râu bên ngoài hỏi thăm.

“Cho nó vào đi.”

Cách đó không xa, một cảm y nam tử rất nhanh đã tới, sau khi lão giả làm thủ thế “Thỉnh” thì bước chân vào đình nghỉ mát: “Nhi tử thỉnh an phụ thân.”

Nam tử trung niên gật đầu cười: “Còn không thỉnh an tiên sinh.”

Long An Khác làm theo phân phó, quy củ hướng Phong Triệt hành lễ của đệ tử: “Thỉnh an tiên sinh.”

Phong Triệt vội nói: “Không dám.”

Phong Phân đứng một bên thấy thế, mi tâm nháy dựng, nhất thời đoán được đại khái thân phận hai người này.

Nam tử trung niên lại chuyển hướng nhìn Phong Phân, rồi sau đó nhìn nhi tử một cái, hướng về phía Phong Triệt cười nói: “Hai đứa bé này nhìn thật xứng đôi.”

Trong lòng Phong Triệt cả kinh, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, cố chống đỡ nói: “Lệnh công tử tuần tú như thế làm sao tiểu nữ có thể với cao, ngài quá đề cao nàng.”

Ánh mắt Long An Khác dừng lại trên người Phong Phân, một nữ tử xinh đẹp thướt tha, toàn thân giống như một đóa bách hợp lạnh nhạt an tĩnh, thanh thanh đạm đạm.

“Với cao sao?” Giọng nói nam tử trung niên kéo dài, không chút để ý liếc mắt nhìn nhi tử.

Long An Khác khẽ mỉm cười, âm áp nói: “Tiên sinh quá khiêm nhường.”

Ánh mắt nam tử trung niên ngừng trên người nhi tử một chút rồi dời đi, nhìn về phía người vẫn cúi đầu im lặng: “Phong cô nương cảm thấy tiểu nhi thế nào?”

Đột nhiên bị điểm tên khiến Phong Phân cả kinh, chỉ đành giương mắt nhìn cảm y nam tử một cái.

Hắn mặc một bộ cảm y màu xanh ngọc, eo đeo thắt lưng gấm, sống mũi thẳng, hai mắt lấp lánh có hồn, mi hình anh tuấn, là một thiếu niên cực kỳ tuấn tú, tựa hồ mới đây không lâu nàng có nhìn thấy một người tương tự bên bờ sông.....

Đột nhiên ánh mắt nàng va chạm với ánh mắt đối phương, Phong Phân lập tức thu hồi tầm mắt, lại nâng mắt, cẩn thận từng li từng tí đáp lại: “Lệnh công tử dĩ nhiên rất tốt.”

Nam tử trung niên không khỏi cười sang sảng: “Như thế rất tốt.”

Trong lòng Phong Phân có chút gấp gáp.

Phong Triệt cười gượng: “Nhân phẩm công tử đáng quý, xứng với thực nữ, ít ngày nữa vi thần muốn mang theo tiểu nữ hồi hương, chỉ sợ đến lúc đó tiểu nhân không uống rượu mừng của công tử được rồi.”

Long An Khác nhìn hắn một cái, lại nhìn Phong Phân một cái.

Nam tử trung niên nghe vậy không khỏi khẽ thở dài: “Người như cũ vẫn hồi hương à.”

“Tâm nguyện của thê tử của vi thần là lá rụng về cội.”

“Thôi, không còn tâm tư, tới đây thôi,” Nói xong, nam tử trung niên đứng lên, đi ra khỏi đình.

Phong Triệt cũng vội vàng đi theo, cung kính đưa hắn ra ngoài.

Long An Khác đưa mắt nhìn phụ thân rời đi, quay đầu liếc mắt nhìn phụ nữ Phong thị, bờ môi nhẹ nâng, cười nói: “Không biết tiên sinh khi nào rời kinh? Ta muốn đưa tiễn.”

“Không dám làm phiền công tử.”

“Tiên sinh không nên câu nệ, ngài đã từng dạy ta mấy năm, lễ thầy trò không thể bỏ.”

Phong Triệt nhất thời không biết tiếp lời như thế nào.

Long An Khác không đợi hắn trả lời, nhìn về phía Phong Phân nói: “Nói đến Phong cô nương cũng là sư muội của ta, không biết sư muội xưng hô thế nào?”

Trong lòng bàn tay Phong Triệt toàn mồ hôi.

Phong Phân càng cẩn thận trả lời: “Không dám nhận danh xưng sư muội.”

Long An Khác cười cười: “Hôm nay ra ngoài cũng đã lâu, ta xin cáo từ trước, tiên sinh không cần đưa tiễn.” Nói xong, hắn dẫn mấy tùy tùng của mình rời đi.

Mãi cho đến lúc không còn thấy bóng dáng của hắn nữa, Phong Triệt mới thở ra một hơi.

Phong Phân đỡ phụ thân, không ôm hy vọng hỏi: “Cha, người có dạy đệ tử khác sao?”

Phong Triệt lắc đầu: “Vi phụ chỉ dạy cho nhà kia.”

Nàng mím mím môi, nói: “Vậy sao lại dính đến con?”

Hắn cười khò: “Đại khái là cái gì cũng có thể thử lúc tuyệt vọng thôi.” Ký Vương đã hơn nhược quán (hai mươi tuổi), lại chậm chạp không chịu kết hôn, Hoàng thượng đang nóng nảy đấy.

“Cha, chúng ta nên rời kinh trước thời gian thôi.” Không chọc nũi, vậy trốn còn không được sao?

Phong Triệt gật đầu lia lịa: “Hôm nay trở về thì thu thập hành trang.”

Ánh nắng ban mai sáng ngời mà ôn hòa, buổi sáng tháng ba vẫn còn mang theo một chút cảm giác lạnh lạnh.

Trong thời tiết không tẻ này mà không thể ngủ nướng, ngược lại phải làm công việc thu dọn hành lý, khiến Phong Phân có chút không vui.

“Tiểu thư, ngài cũng không cần buồn bực, chúng ta thu dọn cũng không sai biệt lắm rồi.” Tiểu Quả vừa nhanh tay lẹ chân đóng lại hành lý, vừa an ủi.

Phong Phân khóa rương lại, thở dài: “Sớm biết mệt thế này, thời điểm phụ thân cho hạ nhân nghỉ bớt, ta nên ngăn lại.”

Tiểu Quả lập tức nói: “Nhưng lão gia đã cáo lão hồi hương, nếu không cho hạ nhân nghỉ bớt, sẽ có phiền toái về tiền bạc a.”

“Tiểu Quả, có lúc không nên tùy tiện nói ra sự thật.” Rất đả kích người.

Tiểu Quả thụ giáo gật đầu: “Nô tỳ biết.”

Phong Phân bắt đầu sắp xếp một cái rương khác, bất đắc dĩ nói: “Phụ thân làm Thái Phó nhiều năm, vẫn nghèo như cũ, mỗi khi nghĩ đến ta đều cảm thấy khổ sở.”

Tiểu Quả gật đầu, phu nhân lúc còn sống bởi vì thân thể không tốt, toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong nhà đều giao cho tiểu thư, những năm này nàng đều xem trong mắt, tiểu thư quản gia thật vất vả.

“Đúng rồi, tiểu thư có muốn bán căn nhà này không?”

“Ở kinh thành tác đất tác vàng, căn nhà thế này bán đi không khỏi có chút đáng tiếc, nếu sau này có người trở lại kinh thành, không biết mất bao nhiêu mới có thể mua được một chỗ như thế này.”

“Vậy thì không bán hả?”

“Sau khi chúng ta đi có thể cho thuê lại, như thế cũng không lãng phí.”

Tiểu Quả đáp một tiếng, lại cảm thấy không đúng, không nhìn được nhìn tiểu thư nhà mình, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, ngài nói sau này sẽ có người trong nhà trở lại kinh thành, là nói ai a?” Tiểu thư là hòn ngọc quý mà lão gia và phu nhân hao hết thiên tân vạn khổ mới có được, cũng không có huynh đệ tử muội nào.

Vẻ mặt Phong Phân đứng đắn nói: “Ta sau này sẽ phải lập gia đình.”

Tiểu Quả gật đầu.

Sắc mặt nàng không đổi nói tiếp: “Nữ tử lập gia đình phải sanh con dưỡng cái.”

Tiểu Quả tiếp tục gật đầu.

Phong Phân cũng không nói tiếp.

Tiểu Quả vốn muốn hỏi, đột nhiên trong lòng sáng tỏ, vẻ mặt kính ngưỡng nhìn tiểu thư nhà mình, tự đáy lòng nói: “Tiểu thư, ngài suy nghĩ thật chu đáo.”

“Đa tạ khích lệ.” Phong Phân từ trước đến nay ai ca ngợi cũng không cự tuyệt.

Tiểu Quả nhin không được bật cười. Tính tình tiểu thư như vậy thì không còn gì tốt hơn, một chút áp lực khi ở chung cũng không có.

“Tiểu thư, bên này chúng ta dọn dẹp không sai biệt lắm, không biết bên phía ca ca bọn họ thế nào rồi? Nếu theo lời nói nhanh tay lẹ chân, buổi chiều có thể xong a.”

Phong Phân suy nghĩ một chút, nói: “Đúng vậy.”

“Vậy nếu như thu thập xong trước khi cửa thành đóng, hôm nay chúng ta đi sao?”

“Đêm dài lắm mộng, chậm sợ sanh biến.”

Tiểu Quả hiểu: “Vậy nô tỳ đi thúc giục đại ca.”

“Ừ.”

Tiểu Quả lui ra ngoài, rất nhanh không còn thấy bóng dáng.

Phong Phân tiếp tục bỏ từng kiện y phục đã được xếp gọn bỏ vào rương, trong đầu cũng suy nghĩ về chuyện kia.

Ngày hôm qua nhìn thấy nam tử kia hẳn là con thứ bảy của Dương kim

Hoàng thượng, thân huynh đệ của Thái tử - Ký Vương.

Nghe phụ thân nói, khi còn bé Ký Vương cũng hoạt bát cởi mở, cũng không biết vì sao, khi hấn tám tuổi đột nhiên trở nên lạnh lùng bất thường, không thích thân cận với người khác, lại hi nộ vô thường, khiến cho hạ nhân theo hầu bên cạnh cả ngày nơm nớp lo sợ.

Sau khi trưởng thành, hấn vẫn không thân cận với nữ tử, khiến cho hôn sự kéo dài, mấy Hoàng tử nhỏ tuổi hơn hấn cũng đã lấy vợ sinh con, hấn vẫn cô độc như cũ, dần dần có tin đồn rằng hấn thật ra yêu thích nam tử.

Mất thấy Ký Vương đã hai mươi tư tuổi, Hoàng thượng cuối cùng cũng quyết định, nhất định phải buộc nhi tử này phải thú thê tử, vì thế kinh thành loạn thành một đoàn.

Mặc dù Ký Vương có nhiều lời đồn đãi, nhưng địa vị của hấn vẫn khiến cho nhiều người theo đuổi, cũng khiến cho nhi nữ quan gia đang chờ gã tranh đấu gay gắt không thôi.

Nhưng đối với chuyện này, Phong gia bọn họ không muốn tham dự vào.

Chuyện Hoàng gia rất phức tạp, ngẫm lại thấy đau đầu, Phong Phân không có một chút ý tưởng nào, đương nhiên ủng hộ phụ thân mau dẫn nàng hồi hương.

Nghĩ đến hôm qua vẻ mặt Ký Vương bí hiểm hỏi tên nàng, không hiểu sao nàng cảm thấy sống lưng lạnh toát, động tác thu dọn đồ theo bản năng cũng nhanh hơn.

Mau sớm rời kinh mới có thể an tâm!

Sau khi Phong Phân khóa lại cái rương thứ hai, nàng nhìn quanh phòng, xác định không bỏ sót cái gì, giơ tay áo lau mồ hôi trên trán.

Cùng lúc đó, giọng nói Tiểu Quả truyền đến từ bên ngoài: “Tiểu thư, tiểu thư, lão gia xuất môn đi dự tiệc, nói sẽ nhanh chóng trở về.” Thời điểm nói dứt câu, người cũng vào phòng.

Phong Phân nhướn mày: “Dự tiệc? Tiệc gì?”

“A, đồng liêu trước kia của lão gia, nghe nói lão gia sắp rời kinh hồi hương,

nói nên vì lão gia chúng ta đưa tiền, lão gia không thể từ chối nên đã đi.”

Phong Phân gật đầu một cái: “Cái này quả thật không nên từ chối.” Dù sao cha cũng có mấy vị đồng liêu có giao tình không tệ.

“Vậy hôm nay chúng ta có đi nữa không?”

Phong Phân suy nghĩ một chút nói: “Trừ chẵn đặng cùng một ít vật phẩm, những thứ khác cũng đã niêm phong, nhìn tình huống rồi tính sau.”

"Cũng chỉ có thể như vậy."

“Nhắc Đại Thụ đến tiêu cục xác nhận lại, nhớ đừng để xảy ra sự cố vào phút cuối.”

“Được, nô tỳ đi nói với Đại ca.”

“Ta cùng đi với người, tiện thể kiểm tra xem đã thu thập đủ chưa.”

“Vâng.”

Chủ tớ hai người vừa đi tới tiền viện vừa nói chuyện.

Đọc theo đường đi, hạ nhân nhìn thấy Phong Phân đều hành lễ với nàng, cũng kêu một tiếng “Tiểu thư”, thỉnh thoảng Phong Phân sẽ gật đầu đáp, bất quá phần lớn thời gian đều không nhìn qua.

“Đại Thụ.” Phong Phân vừa bước chân vào sương phòng chính viện, thấy Đại Thụ đang niêm phong rương lại, gọi hắn một tiếng.

“Bên này tiểu nhân đã thu thập xong, bên tiểu thư thế nào?” Đại Thụ vừa hành lễ vừa hỏi.

"Cũng đã thu thập xong."

"Vậy thì tốt."

“Xe ngựa rời kinh không có vấn đề chứ?”

“Trung thúc vừa đi hậu viện, nói nếu như lão gia sớm trở lại, chúng ta có thể rời kinh ngay hôm nay, hẳn bảo mã phu cho ngựa ăn nhiều cỏ khô chút.”

Phong Phân tán thưởng gật đầu: “Trung thúc làm việc ta rất an tâm.”

“Còn nữa, hôm nay Đại Tráng xuất môn cùng với lão gia, tiểu thư không cần lo lắng.” Đại Thụ lại nói.

Phong Phân vừa nghe xong không nhịn được nở nụ cười, có Đại Tráng đi theo đúng là không cần lo lắng.

“Tiểu Quả, người đến phòng bếp bảo đầu bếp làm nhiều lương khô, trên đường đi có thể dùng.”

“Nô tỳ đi ngay.”

“Đại Thụ, người đến tiêu cục xác nhận một chút, nói bọn họ tùy thời chuẩn bị tốt.”

“Tốt.”

Hai huynh muội mới đi ra ngoài mấy bước, chỉ thấy Tiểu Lục giữ cửa bước nhanh vào, không khỏi dừng lại, nghiêng đầu liếc mắt nhìn.

Phong Phân đương nhiên cũng thấy Tiểu Lục, lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt Tiểu Lục có chút bối rối, ngay cả lời nói cũng có chút cà lăm: “Phải..... Dạ dạ.....” Cuối cùng hắn vả miệng mình một cái, cuối cùng nói chuyện mới lưu loát: “Ký Vương phái người đến!”

Vẻ mặt Phong Phân biến đổi: “Ký vương?”

“Vâng.”

“Chỉ phái người đến sao?”

“Đúng vậy.”

Phong Phân thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đích thân hấn tới là được: “Cũng chỉ là phái người đến, người kích động như vậy làm gì?”

Rất nhanh, nàng mới hiểu rõ vì sao Tiểu Lục lại kích động như vậy.

Bởi vì người thị vệ do Ký vương phái đến toàn thân tản ra sát khí dày đặc.

Đây tốt cùng tới tặng lễ vật? Hay là đến đe dọa?

Phong Phân theo Tiểu Lục đến chính viện cảm thấy đầu mình bắt đầu đau.

“Phong cô nương, đây là Vương gia bảo tại hạ mang đến cho Phong đại nhân.” Sau khi chủ khách hai bên hàn huyên, tên thị vệ dâng lên một hộp gỗ quét nước sơn.

“Khiến cho Vương gia tốn phí, ta thay mặt gia phụ cảm ơn Vương gia.”

“Ty chức nhất định thay mặt cô nương chuyển lời.”

Thấy Phong Phân để cho Tiểu Quả nhận cái hộp, cũng không có ý mở ra, thị vệ lại nói: “Vương gia nói, nếu cô nương nhận được thì xin mở ra ngay.”

Phong Phân nghe vậy bất đắc dĩ, chỉ có thể kêu Tiểu Quả mở hộp ra, sau một khắc, nàng kinh ngạc trừng to mắt.

Bên trong hộp gỗ phía trên cùng là một chồng ngân phiếu mệnh giá lớn, còn lại phía dưới là vàng mà ngân phiếu không cách nào che đậy hết, có chừng hai mươi đĩnh.

Ký vương bút tích thật lớn! Phong Phân mở cờ trong bụng, nhưng nghĩ lại, cảm thấy có chút sợ.

Ký vương làm gì vậy? Chẳng lẽ bởi vì lão sư của mình phải hồi hương dưỡng lão, cho nên đặc biệt dâng tặng?

Chỉ đơn thuần như vậy sao?

“Ký vương điện hạ còn nói gì nữa không?” Nàng không thể không hỏi thêm một câu.

Thị vệ cung kính nói: “Không có, cô nương cũng đã giáp mặt nghiêm chứng, ty chức phải trở về phục mệnh.”

“Làm phiền đại nhân, Đại Thụ thay ta tiễn khách.”

"Dạ, tiểu thư."

Đợi đến khi thị vệ kia rời khỏi, Tiểu Quả mới đưa ra nghi vấn của mình:
"Tiểu thư, tại sao Ký vương lại tặng lễ cho lão gia?"

"Người cũng cảm thấy kỳ quái?"

"Rất kỳ quái a." Thời điểm hắn làm đệ tử của lão gia cũng không thấy hắn tôn sư trọng đạo như vậy đâu.

Cái gọi là không có gì mà ân cần, thì không phải kẻ gian cũng là đạo chích..... Phong Phân có chút đăm chiêu vuốt ve hộp gỗ.

"Tiểu thư?"

"Chỉ có thể im lặng theo dõi kỳ biến, chỉ mong sẽ không phiền phức."

"Phật tổ phù hộ." Tiểu Quả lập tức chấp tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện.

Phong phân thấy thế không nhịn được bật cười.

Tiểu Quả mở mắt thấy nụ cười trên mặt tiểu thư chưa kịp thu lại, bĩu môi nói: "Tiểu thư, có cái gì buồn cười?"

"Ta chỉ cảm thấy cầu người không bằng cầu mình, huống chi người gặp chuyện thì lại ôm chân Phật Tổ, Phật Tổ cũng lười quan tâm người." Nàng trêu nói.

"Vậy thì nô tỳ cầu nhiều hơn nữa, Phật Tổ cảm nhận được lòng thành của nô tỳ, tự nhiên sẽ quan tâm nô tỳ." Tiểu Quả lại nhắm mắt lại cầu nguyện, trong miệng lầm bầm.

Phong Phân cẩn thận nghe, hắn là "Phù hộ lão gia sớm trở về phủ một chút, chúng ta sớm rời khỏi kinh thành", nụ cười trên mặt càng tăng, nhưng trong lòng có chút lo lắng, cả nhà bọn họ thật sự có thể rời khỏi kinh thành như ý nguyện sao?

Cho đến màn đêm buông xuống phụ thân còn chưa trở về, trong lòng Phong Phân càng lo lắng hơn.

Cũng may không bao lâu, Phong Triệt uống say không còn biết gì được Đại Tráng đưa về, nàng mới thả tâm, vội vàng phân phó Tiểu Quả bung canh giải rượu lên, tiếp theo hầu hạ lão phụ thân say rượu.

Chương 2

Ba ngày sau, thân thể Phong Triệt không khỏe bởi vì say rượu cuối cùng cũng khôi phục hoàn toàn, phụ nữ hai người thuê “Phong Viễn tiêu cục” bảo vệ, xe ngựa chậm rãi đi về phía cửa đông kinh thành, lên đường về quê.

Cho dù là toàn gia rời kinh, cũng chỉ có hai rương đồ đạc chất trên xe ngựa, một chút quần áo tùy thân được mọi người mang trên tay.

Trừ xe ngựa chở hành lý, Phong Gia còn ba chiếc xe ngựa, một chiếc là gia chủ Phong Triệt ngồi, một chiếc do Phong Phân và nha hoàn cận thân Tiểu Quả ngồi, còn chiếc còn lại sử dụng cho tạp dịch thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Ra roi thúc ngựa lên đường, mãi cho đến khi cách xa kinh thành vài trăm dặm, phụ nữ Phong Triệt mới hoàn toàn thả tâm.

Bình an vô sự, bọn họ cuối cùng cũng cách xa địa phương nguy hiểm kia.

“Cha, xem ra Ký vương làm người thật không sai, đưa cho chúng ta một phần lễ thật lớn.”

Nhìn mặt mày nữ nhi bảo bối ngồi bên cạnh mình hơn hở, biểu tình trên mặt Phong Triệt cũng buông lỏng: “Cái nha đầu này thấy tiền là sáng mắt.”

“Tiền là thứ tốt a.”

Phong Triệt không nhịn được dạy nữ nhi một câu: “Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.” (Thứ cho kiến thức hạn hẹp của ta)

Phong Phân che giấu nụ cười trên mặt, nghiêm trang nói với phụ thân: “Nữ nhi không trộm không giành, đây là đệ tử của ngài đưa thôi.”

“Hoàn hảo chúng ta sợ bóng sợ gió, vì phụ thật sự sợ Ký vương nhìn trúng người.” Đến giờ nghĩ lại hẳn vẫn còn cảm thấy sợ, hẳn chỉ có một nữ nhi bảo bối, nếu gả vào Hoàng gia, nhất là gả cho nam tử có tính nết như Ký vương, hẳn sợ hàng đêm không thể an giấc.

Phong Phân cười một tiếng: “Xem cha kìa, diện mạo nữ nhi bình thường, sao có thể lọt vào mắt Ký vương.”

“Ồ trong mắt cha, Phân Nhi tốt nhất thiên hạ.”

“Trong mắt con, cha cũng tốt nhất.”

Hai cha con khích lệ lẫn nhau, sau đó nhìn nhau cười, một bức tranh phụ tử tử hiếu, hình ảnh phụ nữ ấm áp vui vẻ.

Phong Triệt vỗ vỗ tay nữ nhi nói: “Chạy mấy ngày đường, tay chân già cỗi này của vi phụ phải chịu tội, cũng may lộ trình tiếp theo của chúng ta không cần chạy nhanh như vậy nữa.”

Phong Phân gật đầu, cười nói: “Đúng nha, cuối cùng chúng ta cũng có thể tùy tiện du sơn ngoạn thủy chạy từ từ về quê rồi.”

“Đi ra khỏi nhà, con cũng thu liễm tính tình lại, không thể ngang bướng.”

“Nữ nhi hiếu.”

Với Phong Triệt thì nữ nhi bảo bối của hắn cái gì cũng tốt, chỉ có điều, có đôi lúc hành động cử chỉ không giống với cô nương gia, chỉ trừ điểm này ra, nữ nhi làm gì nói gì, hắn cũng đều nhắm một mắt, mở một mắt.

Dưới sự dạy dỗ của hắn và thê tử, tính tình nữ nhi cực kỳ tốt, sau khi hồi hương, hắn nhất định tìm cho nữ nhi một vị hôn phu xứng đáng, cũng khiến cho thê tử ở trên trời được an nghỉ, không cần lo lắng hôn sự của nữ nhi.

Phân Nhi năm nay mười tám rồi, nếu không phải thê tử qua đời lúc nữ nhi ở tuổi cập kê, nữ nhi cũng không bởi vì giữ đạo hiếu ba năm mà bỏ lỡ thời giờ.

Nghĩ đến thê tử, Phong Triệt ưu sầu, thê tử mất vì bệnh, thay vì một nhà ba người cùng nhau hồi hương, hôm nay chỉ còn lại hai cha con bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

"Cha."

Phong Triệt hồi hồn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nữ nhi, không khỏi cười: “Không có việc gì.”

“Cha, người lại nghĩ đến nương?”

“Đúng vậy.” Phong Triệt cũng không dỗi gặt: “Nếu như cha có thể từ quan sớm một chút, thì nương con có thể trở về cùng với chúng ta rồi.”

“Nương vẫn luôn ở cùng với chúng ta.”

Phong Triệt gật đầu, không nhìn được liếc mắt nhìn về phía sau đoàn xe, linh cữu thể tử đang ở phía sau, coi như bọn họ cùng nhau hồi hương rồi.

Phong Phân cũng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhắc màn xe hỏi: “Đến trạm dịch còn xa lắm không?”

“Còn hơn mười dặm nữa.”

Nàng nhìn sắc trời nói: “Đến dịch trạm chúng ta tìm một chỗ ngủ trọ lại đi.”

"Dạ, tiểu thư."

Thấy nữ nhi hạ màn xe xuống, Phong Triệt không nhìn được hỏi: “Hôm nay còn sớm như vậy mà sao lại tìm nơi ngủ trọ?”

Phong Phân làm nũng tựa vào người phụ thân: “Mấy ngày nay gấp rút lên đường, cha rất mệt nha, hôm nay chúng ta tìm nơi ngủ trọ sớm một chút, ngày mai lên đường sớm, sớm nghỉ chân, như vậy sẽ không vất vả.”

“Vẫn là nữ nhi tốt nhất a.” Phong Triệt không nhìn được cười.

“Tất nhiên, con là tiểu áo bông tri kỷ của cha chứ sao.” Vẻ mặt Phong Phân rất đắc ý.

Phong Triệt dù sao cũng lớn tuổi, hôm nay đã gần bảy mươi, thân thể có chút ăn không tiêu, lặn lội đường xa như vậy, hẳn đang nói chuyện với nữ nhi trong chốc lát đã ngủ mê man trong xe ngựa xóc nảy.

Phong Phân cẩn thận cầm chân móng đắp cho phụ thân, sau đó im lặng ngồi một bên canh chừng.

Nàng đau lòng phụ thân, nếu không phải vì nàng, lão nhân gia ông ấy cũng không cần gấp rút lên đường như vậy, cũng may bắt đầu từ ngày mai bọn họ có thể từ từ đi rồi.

Đoàn xe chạy lộc cộc trên quan đạo, thỉnh thoảng làm tung bụi vàng, Phong

Phân nhìn ra ngoài qua cửa sổ, thường thức phong cảnh dọc đường.

Rời xa kinh thành, giống như con chim sổ lồng, nàng cảm thấy cả người đều thoải mái.

Thời gian trôi qua cực nhanh, thời điểm Phong Phân nhìn thấy một dãy núi phía xa, Đại Thụ ở bên ngoài xe lên tiếng: “Tiểu thư, đã đến trạm dịch.”

Phong Phân quay đầu lại nhìn lão phụ thân vẫn đang ngủ, không khỏi khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Trước tiên để mọi người đi vào an bài đi.”

"Vâng"

Nàng quay người lại, do dự một chút, mới đưa tay đẩy đẩy phụ thân, nhẹ giọng gọi: “Cha, chúng ta đến trạm dịch rồi.”

Sau khi gọi mấy tiếng, Phong Triệt cuối cùng cũng tỉnh lại: “Đến?”

“Dạ, cha đừng vội xuống xe, vừa mới tỉnh, ngồi lại một chút, tí nữa nữ nhi đỡ cha đi xuống.”

“Được, cha nghe lời Phân Nhi.”

Mặc dù Phong Triệt đã từ quan, nhưng bởi vì nhiều năm đảm nhiệm chức Thái Phó, lại từng là Hàn Lâm Đại học sĩ, quan lại trạm dịch đều không dám chậm trễ, cho nên bọn họ một đường đi tới, cũng không bị làm khó gì.

Nhưng hôm nay hình như gặp phải một chút phiền toái nhỏ, thời điểm Phong Phân đỡ phụ thân xuống xe đi vào trạm dịch, Dịch thừa nói cho nàng biết không có biệt viện để nghỉ ngơi.

“Nếu đã như thế, vậy thì an bài riêng ra đi, chỉ phiền toái Dịch thừa đại nhân an bài cho người của chúng tôi ở cùng một chỗ.” Đoàn người bọn họ không coi là nhiều, nhưng tuyệt đối cũng không tính ít, nhưng phòng không đủ cũng không còn biện pháp, Phong Phân có thể thông cảm điểm này.

Dịch thừa đi về phía trước một bước, hạ thấp giọng nói: “Lão đại nhân, hôm nay có vị Lương Quảng đốc phủ nghỉ trong dịch quán, xin ngài thứ lỗi.”

Phong Triệt cười cười: “Không sao, theo lời của nữ nhi mà làm thôi.”

“Thật cảm tạ lão đại nhân có thể thông cảm.”

Phong Phân đỡ phụ thân đi vào phòng dịch quán an bài cho bọn họ, tự tay hầu hạ phụ thân rửa mặt, đưa cho hắn ly trà.

“Con đi bảo Dịch thừa chuẩn bị cho cha chút thức ăn, cha ăn xong nghỉ ngơi sớm một chút.”

"Tốt."

Dịch thừa thấy Phong Phân tự mình tới đây yêu cầu, vội vàng sắp xếp người làm thức ăn đưa qua.

Thanh danh của vị Phong đại nhân cáo lão hồi hương này, nhân phẩm cực tốt, từng làm Thái Phó, nội tình rất sâu, tự nhiên hắn sẽ không chậm trễ.

Đợi đến khi phụ thân dùng xong cơm tối, để nguyên y phục đi ngủ, Phong Phân mới dẫn Tiểu Quả quay về phòng mình, bảo Tiểu Quả lấy nước rửa mặt.

Kết quả đợi hơn nửa ngày không thấy Tiểu Quả trở lại, nàng có chút lo lắng, ra cửa gọi Đại Thụ, bảo hắn đi xem có chuyện gì xảy ra.

Không lâu sau, Đại Thụ dẫn Tiểu Quả trở lại, chỉ là hai gò má của Tiểu Quả sưng đỏ, vừa nhìn đã biết bị người khác đánh.

“Chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt Phong Phân lập tức trầm xuống, nàng cho Đại Thụ lui xuống, để cho hắn đi lấy nước.

Mặt Tiểu Quả uất ức, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư ngài không biết, nô tỳ đi lấy nước, kết quả đụng phải nha hoàn cận thân của cái gì tiểu thư Lương Quảng độc phủ, rõ ràng nàng đến sau, lại đoạt lấy nước ấm nô tỳ pha sẵn, nô tỳ biện bạch đôi câu, nàng lại ra tay đánh người.”

Phong Phân không khỏi lắc đầu: “Cái nha đầu này, ta nói bao nhiêu lần rồi, bên ngoài đừng cùng người tranh chấp, lùi một bước trời cao biển rộng, đưa cho nàng một chút thì có sao, người càng muốn tranh với người ta, nhìn đi, chính mình chịu tội thôi.”

“Nhưng nha hoàn kia quá ỷ thế hiếp người, nô tỳ giận quá thôi.”

“Giận thì như thế nào, người ở dưới mái hiên thì luôn cúi đầu.” Phong Phân xoay người lấy ra cái bình sứ từ trong cái hộp trên bàn: “Lại đây, ta giúp người bôi thuốc, tránh cho ngày mai người mang khuôn mặt này ra ngoài dọa người.”

“Tiểu thư, ngài không giúp nô tỳ hả giận à?”

“Thật đáng tiếc, tiểu thư nhà người không phải đại hiệp có tuyệt kỹ, không báo được thù.”

“Bọn họ không phân rõ phải trái.”

“Đạo lý nói với người biết phân rõ phải trái, đụng phải người không nói lý, người giữ im lặng là được, cũng đỡ lãng phí lời lẽ, cuối cùng còn bị người đánh.”

Tiểu Quả mê mê môi, khuôn mặt không cam lòng, cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Trong chốc lát, Đại Thụ mang nước nóng trở về, sau đó lui ra ngoài.

Tiểu Quả hầu hạ tiểu thư nhà mình tắm rửa thay quần áo, sau đó đốt đèn ngồi một bên thêu khăn tay, bồi tiểu thư đọc sách.

Phong Phân chỉ đọc được vài trang, nghe bên ngoài dịch quán ồn ào náo nhiệt, chắc hẳn có người đến.

Nàng vốn không để trong lòng, nhưng cuối cùng động tĩnh cũng âm ỉ đến nơi nàng, Dịch thừa nói khách quý đến đây, phải dọn ra tiểu viện bên ngoài, cứ như vậy, Phong gia không thể không đi theo nhân viên.

Điều này cũng không có gì không thể chấp nhận, thời điểm Phong Phân muốn gật đầu đồng ý, lại có chuyện xảy ra.

“Dịch thừa, người thương lượng với nàng cái gì? Chỉ cần khiến cho nàng đi ra đưa phòng cho bốn tiểu thư là được.”

Phong Phân nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ diễm lệ quỳ rữa, quần áo đất tiền đang nhìn mình coi thường, nàng khẽ mỉm cười, mềm nhẹ nói: “Vị cô nương này, mọi người đều tá túc ở đây, ta dọn ra ngoài chính là nhân tình, nếu ta không đi cũng là chuyện đương nhiên.”

“Người dựa vào cái gì mà đánh đồng với bản tiểu thư, người chẳng qua chỉ là nữ nhi của một Thái Phó tiền nhiệm thôi, nhìn người một dạng nghèo kiết hủ lậu, có biết ta là ai không? Ta là Liễu Diên, nữ nhi của Lương Quảng đốc phủ Liễu Trung Tường.”

Lúc này Phong Phân hiểu được, thì ra người ta tới cửa để bói lông tìm vết a: “Cô nương, mọi người nữ tử khuê các, không cần coi rẻ người khác, đạo lý nên biết tự trọng rồi mới được người tôn trọng.”

“Dịch thừa mau để cho nàng đưa phòng cho bản tiểu thư.” Liễu Diên căn bản không để ý tới. Nghe tỳ nữ báo lại với nàng có người không biết nhìn tướng, dám giành nước cùng với nàng, nghĩ đến đã muốn giáo huấn đối phương, hôm nay có cơ hội, nàng tất nhiên không bỏ qua.

Trên mặt Dịch thừa đầy vẻ khó xử, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Phong Phân cũng không muốn làm khó Dịch thừa, nói: “Phụ thân ta lớn tuổi, vả lại đã ngủ, đổi phòng nữa lại không tốt, không bằng dọn hai gian phòng ở nơi khác cho Liễu cô nương đi.”

Dịch thừa tự nhiên muôn vàn cảm tạ, nhưng Liễu Diên không chịu.

“Người dám cò kè mặc cả với bản tiểu thư?!”

Phong Phân mỉm cười: “Ta rõ ràng đang nói chuyện với Dịch thừa đại nhân.” Chính người mới tự mình đa tình như vậy a.

“Phốc!” Đột nhiên có người bật cười, mọi người lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thoáng chốc biểu tình Dịch thừa khổ không thể tả: “Vương gia, ngài có gì phân phó?”

Phong Phân vừa nhìn thấy mặt, tâm nhất thời căng thẳng, tại sao Ký vương lại ở đây?

Ánh mắt Long An Khác quét qua mọi người, khóe miệng nâng lên nụ cười hài hước, nói: Bản vương nghĩ muốn đến đây vấn an Thái Phó, không ngờ gặp phải tràng diện này, ngược lại hiếm thấy vô cùng.”

Vẻ mặt Liễu Diên khẽ biến, lập tức mỉm cười, thướt tha duyên dáng đi đến, hướng Long An Khác phúc thân vấn an, tư thái như một đóa kiêu hoa khiến trong lòng Phong Phân dâng lên khó chịu.

Từ điêu ngoa ngang ngược nhanh chóng biến thành nhu tình như nước, nàng học không được, cũng không muốn học.

Long An Khác không nhìn Liễu Diên đang hành lễ, chỉ nhìn vẻ mặt trấn định của Phong Phân, cười nói: “Sư muội, thật không có ý định tiếp đón sư huynh sao?”

Đã nói đến nước này, Phong Phân chỉ có thể uất ức hành lễ: “Dân nữ gặp qua Vương gia.” Sư muội thì quên đi, nàng không với cao nổi.

Long An Khác đi lên mấy bước, ánh mắt lạnh lùng quét qua Dịch thừa: “Thái Phó lớn tuổi rồi, chịu không được quấy nhiễu, nói chuyện cũng nên tránh đi, tại sao để người ta la hét âm ỉ ở chỗ này?”

Lời này rõ ràng đứng về phía Phong gia, Dịch thừa đổ mồ hôi lạnh cả người, liền tiếp cáo lỗi: “Do hạ quan làm việc không chu toàn, hạ quan sẽ làm cho bọn họ rời đi.”

Từ đầu đến cuối cũng không được nhìn đến, sắc mặt Liễu Diên khó coi, nhưng không tiện phát tác, chỉ có thể oán hận rời đi, bất quá, trước khi đi nàng hung hăng trừng mắt nhìn Phong Phân một cái.

Phong Phân cảm thấy mình thật sự rất oan uổng, quả thực tai bay vạ gửi a.

Người khác đều đã rời đi, đáng tiếc người Phong Phân hy vọng đi nhất lại không đi.

Phong Phân liếc mắt nhìn phòng của phụ thân, do dự một chút mới nói: “Gia phụ đã ngủ rồi.”

Long An Khác gật đầu hiểu: “Thái Phó đi đường rất mệt mỏi, Bồn vương cũng không quấy rầy.”

“Đa tạ Vương gia.” Phong Phân nói lời này thật lòng.

“Nếu Thái Phó ngủ rồi, không bằng sư muội bồi Bồn vương nói chuyện một lát, dùng chút cơm thôi.”

Phong Phân khó tin mở to mắt.

"Su muội không vui?"

“Điều này không hợp lễ.” Phong Phân vội vàng thu liễm cảm xúc lộ ra, quy củ trả lời.

“Nhưng một mình Bồn vương dùng cơm thật nhàm chán.” Ánh mắt Long An Khác vô tình quét về phía phòng Phong Triệt.

Đây là uy hiếp trắng trợn a! Nếu nàng không đồng ý sẽ kêu phụ thân nàng tỉnh lại sao?

Trong lòng Phong Phân mắng nam nhân này vô lại, cắn răng nói: “Dân nữ cung kính không bằng tuân lệnh, mời Vương gia.”

Long An Khác vui mừng gật đầu: “Bồn vương cũng biết su muội là người thông minh.”

Phong Phân nắm chặt ống tay áo, làm sao bây giờ, nàng rất muốn đánh người?

“Kính Vương gia đi trước, ta có chút chuyện cần xử lý.”

Long An Khác liếc nhìn nàng, lúc này nàng mặc quần áo rộng thùng thình, tóc dài dùng một dây buộc tóc đơn giản thắt lại sau lưng, nghĩ đến vốn định đi ngủ, ăn mặt như vậy đúng là không thích hợp ở chung với một ngoại nhân như hắn, trang điểm lần nữa thật cần thiết.

“Được rồi, Bồn vương ra tiền viện trước, su muội đứng đợi cho Bồn Vương trông chờ mỏi mắt a.”

Phong Phân âm thầm hít sâu, mỉm cười lễ phép: “Vương gia quá lo lắng.” Thật rất muốn đánh người a.

Đưa mắt nhìn Vương gia âm hiểm rời đi, Phong Phân dẫn Tiểu Quả trở về phòng thay y phục, chỉ búi tóc đơn giản, mang vài món trang sức đơn giản đi dự tiệc, trên đường đi nàng âm thầm bảo chính mình phải thật bình tĩnh.

Thời điểm Long An Khác thấy Phong Phân lần nữa, vẫn kính diễm một chút,

quả nhiên dưới đèn xem mỹ nhân, mỹ nhân càng đẹp hơn ba phần.

Khí chất nữ nhi Thái Phó này không tầm thường, dung mạo cũng thuộc thượng thừa, mặc dù chưa từng thấy nàng mang phục sức hoa lệ, nhưng mặc nhẹ nhàng như vậy cũng có một phen ý nhị khác, ước chừng bởi vì nàng vừa mới tắm rửa không lâu, Long An Khác có thể ngửi thấy hương vị thanh lương trên tóc nàng truyền đến, mơ hồ có mùi vị bạc hà.

“Su muội mau tới đây ngồi, Bôn vương cũng không biết su muội thích ăn gì, nếu không hợp khẩu vị, cũng xin su muội dùng một chút.” Hấn lên tiếng.

“Vương gia khách khí, dân nữ đã dùng qua bữa tối.” Cho dù là cao lương mỹ vị, đối mặt với người cũng nuốt không trôi, không có khẩu vị.

Long An Khác giống như không nghe thấy lời nàng, gấp mấy món ăn bỏ vào trong bát trước mặt nàng, ôn hòa nói: “Su muội nếm thử một chút.”

Phong Phân không biết nói gì.

Ăn, nàng thật sự không đói bụng, không ăn, đường đường Vương gia tự tay gấp thức ăn cho nàng, có thể bỏ qua mặt mũi của người ta sao?

Cuối cùng, Phong Phân chỉ có thể bắt đắc dĩ cầm đũa lên, gấp một miếng bỏ vào miệng, từ từ nhai nuốt.

Long An Khác ăn một chút, sau ngược mắt nhìn người đối diện: “Trước đó vài ngày Bôn vương cho người mang lễ vật đến cho su muội, su muội có hài lòng không?”

“Khiến Vương gia hao tổn.”

“Chút này nợ thôi, không đáng nhắc tới, có thể khiến cho su muội vừa lòng mới quan trọng.”

Phong Phân hơi đỏ mặt, cái này không phải nói nàng tham tiền sao?

Long An Khác thấy thế tâm tình rất tốt, dù trong dịch quán làm cơm canh sơ sài hấn cũng cảm thấy vô cùng mỹ vị.

Có thể khiến cho một nha đầu miệng lưỡi sắc bén trở nên vụng về, cảm thấy rất có thành tựu.

“Sư muội, cùng uống một chén?”

Chân mày Phong Phân cau lại, không đồng ý mà nhìn hấn một cái.

Long An Khác không để ý cười một tiếng, tự nhiên uống một hơi cạn sạch ly rượu của mình: “Rượu này do Bôn vương mang từ trong cung ra ngoài, mùi vị rất tốt.”

“Dân nữ không uống rượu được.”

“Ngược lại ta suy nghĩ không chu toàn.”

Bữa cơm này, Long An Khác dùng rất vui vẻ, đợi hấn chậm rãi ăn xong, thời gian đã là canh ba, hấn không khỏi có chút xin lỗi nói: “Không nghĩ đến đã trễ thế này, thật ngưng ngưng.”

Phong Phân nhẫn nại chờ vị Vương gia này từ bi thả nàng rời đi.

Long An Khác uống một hợp trà súc miệng, nhìn nàng nói: “Thời gian không còn sớm, Bôn vương gọi người đưa sư muội trở về.”

“Dân nữ cáo lui.”

"Đi thông thả."

Mãi cho đến khi rời khỏi viện, Phong Phân mới cảm thấy không khí trở nên tươi mát, ở cùng một phòng với người nợ thật sự khiến cho người ta áp lực, bất an.

Trở lại phòng mình, Phong Phân đơn giản lau tay mặt, lên giường nghỉ ngơi.

Nàng tưởng rằng mình sẽ khó ngủ, kết quả vừa ngã đầu xuống gối là ngủ mất, ngủ thẳng tới bình minh.

Ngày hôm sau, phụ nữ Phong Triệt thức dậy cũng không sớm, mặc dù mặt trời chưa lên cao, nhưng mặt trời cũng lên không thấp, một số người ngủ trọ ở trạm dịch đã lên đường sớm.

Dĩ nhiên, trong này không bao gồm Long An Khác.

Thời điểm thấy thiên kim Đốc phủ kia, Phong Phân cũng xác định trong này tuyệt đối không bao gồm cái gì Lương Quảng đốc phủ đại nhân, người này lúc này chưa khởi hành, căn bản lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết!

Nàng cũng không quên Ký vương là vị hiền tế tốt.

Phong Phân bồi phụ thân dùng điểm tâm, thời gian cũng đã là giờ tỵ, bọn họ kiểm tra lại nhân số chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Thái Phó, xin dừng bước.”

Phong Triệt nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Long An Khác bỏ lại Lương Quảng đốc phủ đang nói chuyện cùng hắn đi về phía này, tâm không khỏi nhảy lên, vị Vương gia này lại muốn làm cái gì?

Buổi sáng tỉnh lại hắn nghe chuyện Ký vương lôi kéo nữ nhi bồi hắn ăn cơm, sớm biết như thế, bất luận thế nào hắn cũng kêu người khác gọi mình dậy.

Ai, lớn tuổi, ngủ quá sâu.

Long An Khác vừa nhìn thấy vẻ mặt Phong Triệt có chút cảnh giác, trong lòng không nhịn được có chút buồn cười, người khác ước gì gã nữ nhi làm vợ hắn, ngược lại người này chỉ sợ không kịp trốn.

Hắn làm người thất bại như vậy sao?

“Cự thần gặp qua Ký vương điện hạ.”

“Thái Phó không cần đa lễ.” Long An Khác vừa đỡ Phong Triệt dậy, vừa hướng Phong Phân vừa hành lễ xong nói: “Su muội cũng đừng đa lễ như vậy, làm vậy có vẻ chúng ta không thân cận.”

Phong Phân thiếu chút nữa hộc máu, ai muốn thân cận với hắn à? Hắn thật nhìn không ra hay giả bộ không biết?

Người này rõ ràng cố ý!

Nàng không đáp lại, giữ im lặng đứng bên cạnh phụ thân.

Phong Triệt đứng lúc lên tiếng: “Không biết Vương gia kêu cự thần có

chuyện gì?”

Vẻ mặt Long An Khác tùy ý nói: “Lần này Bôn vương vốn rời kinh không có mục đích, đã sớm nghe nói quê hương Thái Phó sơn minh thủy tú, là một địa phương sinh ra nhiều nhân tài, muốn theo Thái Phó đến xem một chút, không biết có quấy rầy Thái Phó hay không?”

Phong Triệt cẩn thận từ chối: “Quê hương cựu thần thâm sơn cùng cốc, làm gì có địa phương sơn minh thủy tú, Vương gia nghe người ta đồn bậy rồi.”

Vẻ mặt Long An Khác lộ vẻ kinh ngạc: “Đồn bậy?”

Phong Triệt gật đầu khẳng định: “Đúng vậy?”

Long An Khác nghi ngờ nói: “Nhưng có thể dưỡng ra nhân vật như Thái Phó và sư muội, làm sao mà thủy thổ không tốt được? Cùng sơn ác thủy (khi ho cò gáy) sinh ra điều dân, không phải sao?”

Bị nói như vậy, Phong Triệt nhất thời cứng họng.

Đúng lúc đó, Liễu Trung Tường đi tới: “Hạ quan xin bồi tội với Phong đại nhân, tối hôm qua tiểu nữ vô ý quấy rầy thanh tịnh lão đại nhân, thứ tội thứ tội.”

“Đại nhân khách khí rồi, chưa nói tới quấy rầy.”

“Vị này chắc hẳn Phong tiểu thư, thật không hổ do một tay lão đại nhân nuôi dạy, nhìn khí phái thần vận toàn thân, không biết nhưng cho phép người ta?” (Câu này mình không hiểu để thế nào, hix)

Phong Triệt nghe vậy rất muốn cho tên khốn này một quyền, thật sự không mở bình thì không biết trong bình có gì: “Thê tử qua đời, tiểu nữ giữ đạo hiếu, hôm nay hiếu kỳ vừa mới qua.”

“Thì ra là như vậy a.”

Trong lòng Phong Phân mãnh liệt trừng mắt, ngay cả suy nghĩ muốn khinh bỉ đối phương cũng không muốn, chuyện này chỉ cần người hơi có tâm thì sẽ biết có được hay không.

Nào biết được Liễu Trung Tường chuyển một cái, giống như lơ đãng nói:

“Nói như thế tuổi Phong tiểu thư cũng không còn nhỏ, lão đại nhân cần phải thay tiểu thư nắm chặt mới đúng.”

Trong lòng ngực Phong Triệt nhất thời đổ một ngụm ác khí, khuê nữ ta tuổi xuân sắc, làm sao tuổi tác không nhỏ?

Nhưng mà trong nội tâm Phong Phân lại hận không để cho Ký vương có cùng quan điểm với Lương Quảng độc phủ, nàng thật sự là gái lỗ thì, trăm ngàn lần đừng có ý đồ với nàng, cảm ơn!”

“Đa tạ đại nhân hảo tâm nhắc nhở, nguyên bản lão hủ tính trở về nhà sẽ tuyển chọn cho nữ nhi một hiền tể.”

Long An Khác nghe vậy không khỏi mỉm cười, Thái Phó đang nói cho hắn biết đừng đánh chủ ý lên người khuê nữ hắn a.

“Thì ra là vậy, ngược lại hạ quan quá lo lắng.”

“Diên Nhi, tới đây, con chào hỏi Phong tử tử đi, cái này xem như nhận thức.”

Phong Phân bắt đầu có chút không kiên nhẫn, vị độc phủ đại nhân đã xong chưa a? Bọn họ không gấp rút lên đường, coi như người khác cũng không gấp rút sao?

Bên kia Liễu Trung Tường đang chỉ vào nữ nhi giới thiệu với Phong Triệt: “Đây là tiểu nữ Diên Nhi, không biết thiên kim lão đại nhân xưng hô thế nào?”

Phong Triệt không nhịn được âm thầm hít một hơi thật sâu, trên mặt vẫn nở nụ cười đối phó: “Tên tiểu nữ có một chữ Phân, vũ phần có phân.”

“Mau hành lễ với Phân Nhi tử tử.”

“Muội muội mau đứng lên, không dám nhận.” Phong Phân vội vàng đỡ lấy vị đại tiểu thư kia, trong lòng không kiên nhẫn tới cực điểm.

Lúc này Long An Khác cười chen miệng: “Thì ra tên sư muội có một chữ Phân a.”

Trong lòng phụ nữ Phong Triệt cùng nhau hận một tiếng.

Phong Phân vịn cánh tay phụ thân, mang theo mấy phần làm nũng nói: “Cha, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta phải lên đường rồi, bằng không sẽ không có chỗ qua đêm.”

Phong Triệt gật đầu tán đồng: “Phân Nhi nói rất đúng.” Nói với vị Đốc phủ đại nhân không khiến người yêu thích kia: “Phụ nữ lão hủ còn phải lên đường, cũng không hàn huyên với đại nhân nhiều được, cáo biệt.”

“Lão đại nhân bảo trọng.”

"Bảo trọng."

“Thái Phó.” Long An Khác lại cười ra tiếng, ngăn bước chân Phong Triệt: “Lúc trước Bồn vương nói muốn đồng hành cùng với Thái Phó, bây giờ Thái Phó muốn bỏ Bồn vương lại sao?”

"Cựu thần không dám."

“Sur muội không vui khi đồng hành với Bồn vương sao?”

Thình lình bị người hỏi một câu như vậy, Phong Phân vội vàng đáp: “Vương gia nói quá lời.”

Long An Khác hài lòng cười: “Như vậy Thái Phó đồng ý cho Bồn vương cùng đồng hành rồi.”

Phong Triệt cảm thấy miệng đầy hoàng liên nhả không ra: “Không biết Vương gia chuẩn bị khi nào lên đường?”

Long An Khác nói: “Nếu Thái Phó và sur muội đều đã chuẩn bị xong, vậy chúng ta lên đường đi.”

“Mời Vương gia.”

“Đi thôi.” Long An Khác thần thanh khí爽 đi ra ngoài trạm dịch.

Phụ nữ Phong Triệt liếc mắt nhìn nhau, cùng thở dài trong lòng, rốt cuộc vẫn không thể nào bỏ lại vị Vương gia làm việc bốc đồng này.

Liễu Trung Tường bóp cổ tay đầy tiếc hận, không thể làm cho Ký vương trở thành hiền tế của mình.

Chương 3

“Tên sư muội thật có ý nghĩa, hợp với dòng họ sư muội, nghĩ đến lúc sư muội ra đời nhất định là lúc sương rơi nhiều nhất.”

Đối với sự trêu chọc nhạo báng của Long An Khác, Phong Phân không có biện pháp đáp trả, bởi vì lai lịch tên nàng xác thực như thế.”

Không để ý đến người khác, nàng đưa mắt nhìn về hướng nhóm người tiêu sư cắm trại, lại nghĩ đến hôm nay bọn họ không có chỗ dừng chân, phải ngủ ở ngoài vùng hoang vu, tất cả đều do vị Phật sống Ký vương ban tặng, Phong Phân càng không muốn để ý đến hắn, cùng đồng hành bất quá mới ba ngày, nàng đối với vị Ký vương này cảm thấy chịu không nổi.

Tính tình người này có chỗ thiếu hụt cũng được, chỉ cần hắn không đến trêu chọc nàng, vậy cũng không liên quan đến chuyện của nàng. Cố tình thỉnh thoảng người này sẽ đến trước mặt nàng lắc lư, thật sự khiến nàng đau đầu.

Long An Khác nhìn theo ánh mắt nàng, khẽ nhếch cao mày: “Sư muội, những hán tử tiêu cục thô thiển kia có gì đáng xem?”

Phong Phân quả thật muốn lấy chân đạp hắn: “Ta đang nhìn bọn họ dựng lều trại.”

“Tay nghề dựng lều trại của bọn họ không tệ, bất quá so sánh với người bên cạnh Bôn vương, còn chưa đủ nhìn.”

“Dĩ nhiên người bên cạnh Vương gia lợi hại hơn.” Phong Phân thuận miệng qua loa một câu lấy lệ.

“Thuở nhỏ sư muội theo chân Thái Phó đọc sách sao?”

Liếc mắt nhìn hắn, nàng đáp: “Chỉ theo chân phụ thân nhận thức một ít chữ thôi.”

“Sư muội không cần thận trọng như vậy, Bôn vương cũng không phải dã thú hung tàn ăn thịt người.”

Phong Phân nghe vậy chỉ cười, lần này đối với hắn không có ý kiến.

Theo ý nàng, trình độ của hấn so với dã thú hoàn toàn giống nhau, không phân biệt cao thấp.

“Sur muội câu cá không?”

“Chưa từng theo đuổi.” Nàng phát hiện, mặc kệ đáp án của nàng là gì, cuối cùng hấn cũng có thể chuyển hướng đến hướng hấn muốn, cho nên phần lớn thời gian nàng đều lựa chọn ăn ngay nói thật.

“Bên kia có hồ nước, không bằng sur muội đi qua đó với ta, ta dạy sur muội câu cá thế nào?”

Quả nhiên!

Đại khái nếu như câu trả lời của nàng là đồng ý, hấn nhất định sẽ đương nhiên lôi nàng đi cùng, nhưng nếu nói không đi?

Phong Phân hít sâu ở trong lòng, nếu dám nói như vậy, vị Vương gia bốc đồng này nhất định không chút nào tôn sư trọng đạo mà thỉnh phụ thân nàng cùng đi.

Suy nghĩ một chút phụ thân lớn tuổi rồi còn phải phí sức ứng phó người như vậy, Phong Phân cũng chỉ có thể tự mình xuất mã, để cho phụ thân nghỉ ngơi nhiều một chút thôi.

"Tốt." Nàng bắt đầu dĩ lên tiếng.

Hai người chuẩn bị đơn giản rồi lên đường.

Mới vừa rồi Phong Phân tuy rằng nghe Tiểu Quả nói bên này chỉ là hồ nước nhỏ, nhưng chưa từng nghĩ cảnh sắc bên này mê người như thế.

Ở một bên Long An Khác thấy mặt mày nàng giãn ra, cười thầm: “Khó được sur muội thích nơi này.”

Phong Phân lập tức hồi hồn: Cảnh sắc nơi này không tệ.”

“Đến đây đi, ta dạy nàng câu cá.”

Long An Khác dẫn nàng đến chỗ thị vệ đã sắp xếp xong bàn ghế, đưa cho

nàng một cái cần câu.

Phong Phân đưa tay tiếp nhận, thỉnh linh hấn đưa tay đè hai vai của nàng, ấn nàng ngồi lên ghế, mỉm cười giọng nói gần trong gang tấc: “Su mọi cần phải nghiêm túc học a.”

Câu cá phức tạp như vậy sao? Phong Phân không nhìn được muốn phun nước bọt hấn.

Cũng may, Long An Khác chỉ ấn nàng ngồi lên bàn sau đó thu tay về, không có động tác vượt khuôn, nếu không nàng nhất định sẽ phát tay áo bỏ đi.

Theo như hấn dạy, Phong Phân gấn mồi vào lưỡi câu, quăng dây câu vào trong hồ, lẳng lẳng ngồi trên ghế chờ.

Nguyên bản câu cá là hoạt động khảo nghiệm kiên nhẫn, mà Phong Phân trước sau như một cho rằng câu cá là chuyện rất không thú vị, cho nên vẫn không thích, nhưng hôm nay bất luận nàng yêu thích như thế nào, luôn phải ứng phó với nam nhân bên cạnh. Long An Khác cũng quăng dây câu vào trong hồ, khẽ ngồi nghiêng người, chống má nhìn Phong Phân.

Sắc trời nơi đây đang dần tối, một thiếu nữ có khí chất điềm đạm không màng danh lợi thẳng lưng ngồi ngay ngắn bên cạnh, vẻ mặt thành thật nhìn chăm chăm mặt hồ, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Bởi vì đẹp mắt, hấn không tự chủ nhìn nhiều thêm.

Cảm nhận được người nhìn chăm chú, trong lòng Phong Phân không bình tĩnh, hấn thật sự vô lễ, làm sao có thể lộ liễu nhìn chăm chăm cô nương gia không buông?

Nhưng nàng biết rõ, nam nhân này rất tùy hứng, chỉ sợ nàng kháng nghị cũng chỉ ưỡng công.

Dây câu trên mặt hồ hơi động đậy, Phong Phân giật mình, chưa kịp hành động đã bị người nắm lấy đôi tay, kéo cần câu lên khỏi mặt hồ, một con cá dài hai tấc rơi trên bãi cỏ.

“Vận khí su mọi thật tốt.” Giọng nam vang lên bên tai nàng.

Thân mình Phong Phân cứng ngắc, lúc này nàng mới phát hiện bị Long An

Khác ôm vào trong ngực, hai người cách nhau quá gần, gần đến mức nàng có thể cảm nhận được hơi thở nam tính trên người đối phương.

Cũng may, Long An Khác kịp thời buông tay nàng ra.

“Tôi nay chúng ta có thêm thức ăn, su muội nghĩ kho hay hầm tốt hơn?”

Phong Phân âm thầm thở ra, không yên lòng nói: “Tùy theo sở thích của Vương gia thôi.”

“Su muội thật khéo hiểu lòng người.”

Phong Phân nhìn thị vệ bỏ con cá vào trong thùng gỗ bọn họ mang theo, cũng không đáp lại lời hấn, giống như không có nghe thấy.

“Tiểu thư, lão gia tìm ngài có chuyện.”

Thấy bóng dáng Đại Tráng, Phong Phân thở ra một hơi, lập tức nhìn sang Long An Khác.

Mặt hấn không đổi sắc, vân đạm phong khinh nói: “Nếu Thái Phó tìm, vậy su muội đi đi, vì huynh không thể lôi kéo su muội không thả.”

Phong Phân làm như không có nghe ra bốn cột trong lời hấn, nhẹ nhàng nhún người, dẫn theo Tiểu Quả và Đại Tráng li khai.

Long An Khác đứng ở bên hồ cúi đầu nhìn đôi tay mình, ánh mắt thâm sâu. Đôi tay su muội nhỏ bé mềm mại, cả mùi hương cơ thể cũng thanh thanh đạm đạm, không giống phấn hương, ngược lại giống như mùi thơm cơ thể.

“Mạc Thanh.”

"Có thuộc hạ."

Long An Khác đưa tay vuốt ve vết sẹo nhỏ, như có điều suy nghĩ hỏi: “Có phải Bốn vương quá càn rỡ hay không?”

Thị vệ tên gọi Mạc Thanh cung kính đứng sau lưng hấn, cúi đầu thấp xuống, giọng nói không chút phập phồng nói: “Thuộc hạ không biết.”

Long An Khác cười không chút hảo ý: “Nếu dọa sợ su muội sẽ chơi không

còn vui.”

Mạc thanh giữ yên lặng.

“Thái Phó của Bôn vương a, quá đề phòng Bôn vương rồi.....” Giọng nói Long An Khác mang theo một ít cảm khái và bất đắc dĩ.

Mạc thanh tiếp tục giữ yên lặng.

“Nếu Bôn vương thật sự muốn làm gì, hiện tại sư muội còn có thể đợi ở chỗ này sao?” Hấn không nhịn được khẽ hừ nhẹ, chấp tay nhìn hoàng hôn:
“Hoàn hảo tính tình sư muội Bôn vương thú vị, nếu không đoạn đường này Bôn vương chẳng lẽ bị buồn chết.” Mạc Thanh nghe đến đó, cũng muốn thay Phong tiểu thư rơi một giọt lệ đồng tình rồi.

Một thiên kim khuê các khiến cho Vương nha nhà hấn cảm thấy hứng thú như vậy, thật sự không phải chuyện tốt.

Thời điểm trở về lều, Phong Phân trực tiếp đi gặp phụ thân.

Thấy nữ nhi hoàn hảo vô khuyết trở lại, Phong Triệt cuối cùng cũng thả tâm, Phong Triệt kéo nữ nhi vào lều mình, Đại Tráng và Tiểu Quả giữ cửa ở bên ngoài.

“Phân Nhi.”

“Cha.”

“Vương gia không làm gì con chứ?” Phong Triệt vẫn còn chút lo lắng.

Phong Phân lắc đầu, cũng không muốn phụ thân lo lắng quá mức: “Không có, chỉ để con bồi hấn câu cá mà thôi.”

Phong Triệt thở dài: “Nếu Vương gia lại tìm con thì đẩy đến cho cha, không cần chính mình gánh.”

“Cha ——”

Hấn từ ái nhìn nữ nhi bảo bối: “Bộ xương già này của cha cũng sắp không xong, cho dù là Ký vương cũng cho cha mấy phần mặt mũi.”

Phong Phân tựa đầu vào cai phụ thân, làm nũng nói: “Nhưng nữ nhi sẽ đau lòng cha.”

"Ngoan, nghe cha lời nói."

“Dạ.”

Phong Triệt vỗ vỗ vai nữ nhi, nhìn màn cửa, dăm chiêu nói: “Thật ra thì, mấy ngày nay cha cẩn thận suy nghĩ, Ký vương hẳn là không muốn cưới con.”

Phong Phân gật đầu phụ họa: “Nữ nhi cũng có cảm giác như thế.”

Hắn tiếp tục phân tích: “Theo vi phụ thấy, đại khái Ký vương bị Hoàng thượng ép, lúc này mới mượn chuyện phụ nữ chúng ta rời kinh hồi hương mà ra khỏi kinh, chỉ sợ hắn có tính toán riêng.”

“Mặc kệ Ký vương có tính toán gì, chỉ cần hắn không có ý với con, vậy thì không liên quan đến chúng ta.”

“Không sai, nhưng tốt hơn vẫn phải kiêng dè, thanh danh của con quan trọng hơn.” Hắn tuyệt đối không để Ký vương liên lụy đến hôn sự nữ nhi.

“Dạ, nữ nhi hiểu.”

“Bồi cha đánh ván cờ.”

“Tốt.”

Lúc Long An Khác trở lại, phụ nữ Phong thị đang đánh cờ trong lều, hắn phát phát tay, không cho người quấy rầy, bước nhẹ đi vào.

Nhưng bởi vì sắc trời đã tối, trong lều đã sớm đốt đèn, bóng của hắn in trên lều bạt khiến khóe mắt Phong Phân nhìn thấy, nàng buông con cờ trong tay xuống nói: “Cha, Ký vương điện hạ tới.” Phụ nữ hai người lập tức đứng dậy hành lễ.

“Thái Phó, Bôn vương đã nói qua, không cần đa lễ như vậy, Thái Phó như thế thật khiến Bôn vương bất an.”

"Lễ không thể bỏ." Phong triệt kiên trì.

Long An Khác ngồi xuống chỗ Phong Triệt nhường, khoát tay nói: “Bỏn vương cải trang vi hành, mong rằng Thái Phó giúp Bỏn vương che giấu một chút, trước mặt người khác cấp bậc lễ nghĩa này nên hạn chế.”

“Cựu thân tuân lệnh.” Phong Triệt cũng không phải người không thể không thông, nếu đôi phương yêu cầu che giấu, về sau ở trước mặt người khác hẳn cũng không lấy lễ quân thần tương đãi nữa.

Ánh mắt Long An Khác tùy ý nhìn lướt qua bàn cờ, bỗng dừng ngừng lại, trong mắt có ánh sáng khác thường: “Không ngờ kỳ nghệ của sư muội tinh xảo như vậy.”

Phong Phân đáp: “Thật ra phụ thân nhường cho ta thôi.”

Phong Triệt chen lời nói: “Cựu thân cả gan, không biết Vương gia rời kinh lần này là vì chuyện gì?”

Vẻ mặt Long An Khác nhàn nhạt nói: “Bỏn vương rời kinh để giải sầu, Thái Phó không cần nghĩ quá mức.”

“Cựu thân hiểu.” Chính tai nghe được câu trả lời khẳng định của đôi phương, Phong Triệt cuối cùng cũng thả tâm.

Lúc này Phong Phân nhìn Vương gia cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

“Sư muội, cùng đánh với Bỏn vương một ván cờ thế nào?”

“Vẫn nên để lão thần đánh với Vương gia đi.”

“Cũng được.”

Phong Triệt ngồi xuống đối diện với Long An Khác, hai người bắt đầu.

Phong Phân lặng lẽ đi ra ngoài phân phó Tiểu Quả dâng trà, sau đó không trở lại lều của phụ thân, cho dù Ký vương nói rõ, nhưng nàng vẫn không muốn thân cận với hắn quá mức.

Địa phương có hấn, nàng vẫn muốn kiên trì.

Mưa phùn lất phất bao phủ toàn bộ trời đất, cây cỏ trải qua lễ rửa tội bởi

nước mưa càng xanh tươi đáng yêu.

Phong Phân tựa vào song cửa sổ tại khách sạn thưởng thức cảnh sắc mưa phùn mênh mông bên ngoài, tâm tình rất tốt.

Bởi vì Long An Khác yêu cầu, bọn họ hiện tại không còn ở trạm dịch, mà trọ tại khách điếm, bực do hắn toàn quyền phụ trách, cái này thật ra phi thường tốt.

“Tiểu thư, dùng cơm thôi.”

Phong Phân quay đầu lại thấy Tiểu Quả đã bung khay đi vào, đang bày chén bát lên bàn.

Tiểu Quả vừa bày cơm vừa nói: “Lão gia và Long công tử dùng cơm ở đại sảnh, biết tiểu thư thích yên tĩnh, nên bảo nô tỳ mang thức ăn vào phòng cho tiểu thư.” Phong Phân đến bên cạnh bàn ngồi xuống: “Hiện tại thời tiết không tốt, có phải khách điếm có rất nhiều người hay không?”

“Đúng nha, thật nhiều người muốn tìm nơi ngủ trọ, nếu không phải chúng ta tới trước, chỉ sợ lúc này cũng không có gian phòng để ở rồi.”

“Chúng ta thật sự may mắn.”

“Ai nói không phải đâu.” Tiểu Quả dừng một chút: “Long công tử nói, trước chúng ta không vội lên đường, chờ trời trong rồi đi cũng không muộn.”

“Cha ta nói thế nào?”

“Lão gia cũng nghĩ như thế.”

Phong Phân gật đầu: “Người ngồi xuống ăn chung với ta đi.”

“Dạ.”

Tiểu Quả gấp một ít thức ăn vào bát, ngồi xuống đối diện, nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, ăn thức ăn thơm phức của khách điếm, chủ tớ hai người đều yên lặng tự ăn phần của mình.

Đến lúc Phong Phân dùng cơm xong, Tiểu Quả dọn chén bát vào khay, liếc mắt nhìn về phía sau cửa sổ, nói: “Tiểu thư, phía sau khách điếm có một khu

rừng đào, một lát nô tỳ cho người cắt hai cành cắm vào bình nhé.”

Phong Phân khẽ mỉm cười: “Hoa đào đã nở hết rồi.”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian để thưởng thức cái đẹp của nó một lần.”

Phong Phân gật đầu: “Được rồi, có thể đi hái, nhưng đừng ham chơi.”

“Nô tỳ biết.” Nói xong đi ra.

Phong Phân uống gần nửa ly trà, lại đứng cạnh cửa sổ nhìn mưa, xuyên thấu qua màn mưa, nàng nhìn thấy Tiểu Quả che dù từng bước đi vào rừng đào phía sau khách điếm, khoe miệng không khỏi nở nụ cười hình cung.

Không bao lâu sau, Tiểu Quả đi ra ngoài, trong tay cầm mấy cành đào nở rộ, đúng lúc này, Phong Phân nhìn thấy hai người.

Long An Khác và thiếp thân thị vệ của hắn – Mạc Thanh.

Long An Khác dẫn theo gần hai mươi tên thị vệ rời kinh, nhưng cái người gọi Mạc Thanh này cơ hồ với hắn như hình với bóng.

Hai bên gặp mặt, không biết nói cái gì, hắn nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía nàng, sau đó dẫn Mạc Thanh vào rừng đào.

Trời mưa như thế hắn vào rừng đào làm gì?

Song, Phong Phân cũng không nghĩ nhiều, mặc kệ hắn muốn làm cái gì đều không liên quan đến nàng.

“Tiểu thư, nô tỳ mang cành đào về rồi.” Tiểu Quả đi vào phòng, cắm cành đào trong tay vào bình, cẩn thận chỉnh sửa, cho đến khi hài lòng mới dừng tay, nhìn tiểu thư nhà mình lấy lòng: “Nhìn có đẹp hay không, tiểu thư?”

“Tiểu Quả thật khéo tay.” Phong Phân không chút keo kiệt khích lệ nàng.

“Tiểu thư, ngài thật lâu chưa có vẽ hoa đào rồi, hôm nay vẽ chút đi?”

Phong Phân suy nghĩ một chút, nhếch môi nở nụ cười kiêu diễm lộ ra lúm đồng tiền, hờ hững đồng ý: “Tốt, chuẩn bị sơn phấn cho ta.”

“Vâng ạ.”

Trong thời tiết mưa phùn kéo dài, gió cũng mang theo một chút lạnh lẽo, phía trước cửa sổ cô tay trắng nhẹ nâng lên lộ ra trang sức màu đỏ, cũng là nhân sinh thích ý, chủ tớ hai người nói nói cười cười chuyện khuê nữ, nửa thật nửa đùa.

Không biết qua bao lâu, vẻ mặt Tiểu Quả kinh diễm nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, ngài thật xinh đẹp.”

Phong Phân cười một tiếng, giống như hoa đào nở rộ, vẻ đẹp tự nhiên.

Hoa đào này khác một trời một vực với hoa đào nàng vẽ ngày thường, ở mi tâm nàng vẽ một đóa hoa đào nhỏ, đóa hoa này giống như điểm mắt rồng, khiến cho cả khuôn mặt không chệ vào đâu được.

Thời điểm chủ tớ hai người nhìn nhau cười, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu Quả lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Xin Tiểu Quả cô nương mở cửa, công tử nhà ta có đồ đưa cho tiểu thư nhà người.”

Tiểu Quả nghiêng đầu nhìn tiểu thư nhà mình.

Phong Phân do dự một chút, cuối cùng vẫn gạt đầu: “Đi mở cửa đi.”

Tiểu Quả đi tới mở cửa phòng ra, nhưng đứng ở ngoài cửa không chỉ có thị vệ, còn có chủ tử của hắn – Long An Khác.

Hắn nhìn Tiểu Quả, gương môi cười: “Tiểu thư nhà người đâu?”

“Ở trong phòng.”

Long An Khác cầm cây quạt trong tay gạt Tiểu Quả ngăn trước cửa qua một bên: “Vừa lúc, ta tìm nàng trò chuyện.”

“A, không được-----” Tiểu Quả kịp phản ứng, chạy nhanh ngăn cản, đáng tiếc bị thị vệ ngăn lại, chỉ có thể gấp gáp dậm chân.

Làm thế nào? Hình dáng tiểu thư nhà nàng bây giờ không nên để ngoại nhân nhìn thấy!

Phong Phân nghe được đối thoại ngoài cửa, cũng nghe bước chân Long An Khác đi vào, cả người hoảng hốt, nhưng cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể nhanh đứng lên bước lại đứng cạnh cửa sổ, đứng quay lưng về phía cửa.

Hắn làm sao mà cố tình tìm nàng vào lúc này a, hơn nữa không coi ai ra gì vào phòng nàng, thật là ngày càng quá phận.

“Sur muội, đang nhìn cái gì nhập thần như thế?”

Long An Khác vừa nói vừa đi đến gần, ánh mắt đảo qua trong phòng, nhìn tới sơn phấn trên bàn chưa kịp thu hồi thì ánh mắt hắn khẽ biến, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Tiểu Quả, lại nhìn mặt Phong Phân đứng bên cạnh cửa sổ, trong lòng hiểu đại khái.

“Sur huynh tìm ta có chuyện gì?” Bởi vì vị Vương gia muốn che giấu thân phận, nàng cũng thay đổi cách xưng hô với hắn, vì không để người bắt được lỗi, người trước người sau đều nhất trí.

“Mới vừa nhìn thấy Tiểu Quả đến rừng đào, mới biết nàng giúp sur muội cắt vài cành cắm vào bình, ta đi trong mưa ngắm hoa, thuận tiện cho người chiết mấy cành mang về, sur muội nhìn xem có vừa ý hay không?”

“Sur huynh cho người ta chiết tất nhiên là tốt, tiểu muội áy náy.”

“A? Sur muội không xoay người lại tự tay tiếp sao?”

“Sur huynh để trên bàn được rồi.”

Khóe miệng Long An Khác nâng lên, tiếp tục đến gần.

Phong Phân nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần, trái tim muốn rớt ra, tay chân nhất thời luống cuống, bộ dạng nàng bây giờ tuyệt đối không thể để cho hắn thấy!

Sớm biết sẽ như thế, nói gì nàng cũng không vẽ hoa đào, ai, hối hận cũng đã muộn!

“Sur huynh, khụ....” Phong Phân ho một tiếng: “Hiện tại thân thể tiểu muội khó chịu, sur huynh có thể rời đi hay không, ta muốn nghỉ ngơi.”

Long An Khác bật cười: “Sur muội bị bệnh? Vậy phải đi mời đại phu tới xem một chút mới được. Mạc Thanh, đi mời đại phu.”

“Không cần!” Phong Phân vội vàng lên tiếng: “Ta nghỉ ngơi một chút cũng được rồi, không cần làm phiền.”

“Ai nha, Tiểu Quả, sao ngươi lại chảy máu?”

Đột nhiên Phong Phân nghe được Long An Khác nhỏ giọng kêu lên, theo bản năng quay người lại, muốn nhìn nàng (TQ) đã xảy ra chuyện gì.

Long An Khác ngây ngẩn cả người, trước mắt khuôn mặt kiều diễm như đóa hoa nở rộ trong nháy mắt đánh trúng tâm hần.

Nếu dĩ vãng nàng cho hần ấn tượng thanh nhã, như vậy hiện tại chính là diễm lệ, trước kia vẻ đẹp của nàng hàm súc mà nội liễm, hôm nay vẻ đẹp hoàn toàn đưa ra ngoài, nồng đậm mà bức người, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, làm cho người khác có xúc động muốn âu yếm.....

Khi Phong Phân thấy Tiểu Quả bị Mạc Thanh che miệng, hai tay chỉ có thể hươ loạn, nàng cũng biết không tốt.

Quả nhiên, nhìn lại Long An Khác cách mình không xa, thấy ánh mắt hần nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm, trong lòng nàng giật mình sợ hãi, không khỏi lui về sau một bước, gót chân đụng phải tường, không thể lui được nữa.

“Mạc Thanh, đi ra ngoài.” Long An Khác phân phó mà không quay đầu lại.

Mạc Thanh mang theo Tiểu Quả ra ngoài, Phong Phân thấy cửa phòng bị đóng, trong nháy mắt vẻ mặt biến đổi, càng thêm đề phòng nhìn nam nhân trước mặt.

“Sur muội, thật không nghĩ tới sau khi trang điểm lên muội nhìn thật xinh đẹp bức người.”

Phong Phân vừa nghe, dưới tình thế cấp bách rút chiếc khăn trong tay áo lau mặt.

Một giây tiếp theo, Long An Khác bắt được tay nàng, ngăn động tác của nàng lại, cặp mắt không nháy nhìn mặt nàng chăm chăm: “Xinh đẹp như vậy, lau đi rất đáng tiếc.”

“Vương gia.”

“Không phải đã gọi ta sư huynh, tại sao lại thay đổi rồi?” Hấn ung dung nói.

“Xin buông tay.” Phong Phân cố gắng bảo trì giọng điệu: “Người như vậy rất thất lễ.”

“Trang điểm không tệ, đừng lau vội.”

Phong Phân âm thầm hít sâu, quyết định lùi một bước: “Được, ta không lau, người buông ta ra.”

Long An Khác nhìn nàng thâm sâu, lúc này mới từ từ buông lỏng tay ra.

“Mời cách xa ta một chút.”

Hấn rất phối hợp lui ra sau vài bước.

Rốt cuộc Phong Phan cảm giác mình có thể hít thở bình thường, nàng cố gắng duy trì vẻ mặt trấn định: “Bây giờ có thể mời sư huynh đi ra ngoài không?”

Long An Khác tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn khuôn mặt diễm lệ của nàng, chậm rãi nói: “Đột nhiên ta không muốn đi ra ngoài, hôm nay ta mới hiểu cái gì gọi là sắc đẹp thay cơm.”

Sắc mặt nàng lạnh lùng.

Hấn không động đậy tiếp tục nói: “Hình như sư muội không muốn nghe lời nói thật của ta.”

Phong Phân không nói một lời đi sang một bên, Long An Khác không hề cử động, yên lặng theo dõi biến hóa.

Nàng đi tới bên cạnh mở cửa phòng ra, làm động tác “Thỉnh”: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

Long An Khác cúi đầu cười một tiếng, sau đó nhìn nàng nói nghiêm túc: “Nhưng đột nhiên vi huynh rất muốn ngồi ở đây một lát.”

Phong Phân không nhịn được đưa tay nâng trán.

Mỹ nhân chau mày nhẹ, vẻ mặt có vẻ bất đắc dĩ, thậm chí còn mang theo vài phần ảo não, vô luận nhìn thế nào cũng làm cho lòng người sinh yêu, Long An Khác đi nhanh đến bên cạnh đóng cửa phòng lại, Phong Phân như vậy đột nhiên hẳn không hy vọng có nam nhân thứ hai nhìn thấy.

“Mời đi ra ngoài.” Phong Phân nghiêm mặt nói lần nữa.

Long An Khác thoải mái tựa vào trên cửa, khuôn mặt tuấn mỹ dâng lên nụ cười xấu xa bất cần: “Nếu như ta không ra, muội sẽ làm thế nào?”

Phong Phân cắn môi, làm sao nàng lại đụng phải tên vô lại có thân phận cao quý như vậy đây?

“Đừng cắn, son môi hồng rồi.”

Cả người Phong Phân đột nhiên cứng đờ, không phải bởi vì lời nói của Long An Khác, mà là người kia thế nhưng duỗi ngón tay chặn môi nàng lại, còn khẽ vuốt ve môi nàng.

Hắn..... Hắn..... Hắn muốn làm gì?

Còn chưa kịp đẩy ra, nàng đã bị Long An Khác kéo vào trong ngực, ngay sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng, đôi môi nóng rực của hắn cắn nuốt tất cả âm thanh của nàng.

Ngoài cửa sở tiếng mưa rơi ngày càng lớn, giọt mưa rơi vào song cửa sở phát ra tiếng “Lộp bộp”, Phong Phân bị người hôn không thở nổi, chỉ cảm thấy tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Long An Khác ôm người trong ngực xoay một vòng, đè nàng trên tường tiếp tục hôn, đôi tay có chút gấp gáp muốn mở vạt áo của nàng.

Phong Phân vừa thẹn vừa giận, nàng khẽ nhếch miệng cho lưỡi hắn tiến vào, thừa dịp hắn đang say sưa thì dùng sức cắn.

“A!” Long An Khác bởi vì đau mà hồi hồn, rớt cuộc cũng buông lỏng nàng, nhìn nước mắt trong hốc mắt nàng đảo quanh, nhưng thủy chung quật cường không chịu rơi xuống, đột nhiên nhin không được cười ra tiếng.

“Bốp!” Một cái tát vang dội đánh lên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc.

Vẻ mặt Long An Khác lạnh lẽo, sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp như hoa trước mắt.

Ánh mắt Phong Phân tức giận xấu hổ, nhìn thẳng hấn mảy may không chịu thua.

Cuối cùng Long An Khác thua trận trước, không nhịn được thở dài: “Tính tình này rõ là.....”

“Long An Khác, người coi ta thành dạng gì?” Giọng nói Phong Phân khẽ run rẩy, hai giọt lệ vẫn ở trong hốc mắt lăn xuống.

Coi thành dạng gì? Tiểu sư muội nhà Thái Phó, tính tình thú vị trêu chọc rất tốt, còn gì nữa không?

Ách..... Hình như hấn vừa xem nàng như nữ nhân của mình, giống như nguyên bản nên như vậy, tâm của hấn thậm chí nửa phần cảm giác bài xích đều không có.

Đột nhiên Phong Phân dùng sức tránh khỏi ngực hấn, xoay người chạy thẳng tới mở cửa sổ ra nhảy xuống, thời điểm tay của nàng đặt lên song cửa sổ, ngoài người hướng ra ngoài, Long An Khác kịp thời phản ứng, chạy như bay lại ôm lấy nàng.

"Người buông tay!"

“Muội đừng kích động, Bỗn vương nói xin lỗi, Bỗn vương chịu tội với muội.”

“Ta hiểu rõ nhà chúng ta không chọc nổi người, nhưng bây giờ trốn cũng không được sao?” giọng nói của nàng lộ ra bi thương và phẫn nộ.

“Bỗn vương không phải cố ý, chỉ là vừa rồi muội thật sự đẹp khiến người ta hành động.....”

"Người buông tay."

“Muội nói, làm sao thì muội mới bỏ đi ý niệm tự sát.”

"Buông tay!"

“Muội nói, muội nói ra, ta đáp ứng muội.” Hiện tại bất luận thế nào trước tiên cần loại bỏ ý niệm tự sát của nàng đã.

Tay Phong Phân nắm chặt vào song cửa sổ, trong mắt lóe tinh quang:
“Không được đi theo chúng ta nữa, vô luận người đi đâu cũng tốt, chính là không cho chung đường với chúng ta.”

Hả? Lúc đầu sợ hãi, sau đó thần trí thanh minh, căn cứ mấy ngày nay hiểu biết nàng, nàng không phải tiểu cô nương yếu ớt như thế, phản ứng kịch liệt muốn tìm cái chết như thế tuyệt đối không bình thường!

Tiểu nha đầu thật không ít quý giá, thiếu chút nữa bị nàng làm cho rối loạn.

Hắn nhướn mày, dùng sức ôm chặt eo thon của nàng, dán vào tai nàng nói:
“Phong Phân, Bồn vương nếu khư khư cố chấp, cho dù muội muốn chết, trước khi chết Bồn vương cũng có thể chiếm được thân thể của muội, muội tin hay không?” Phong Phân run lên.

“Cái này không được, người đổi lại điều kiện Bồn vương có thể chấp nhận.”

Phong Phân tâm tùy ý chuyển, nhận thấy hắn có ý định lưu lại dấu vết trên cổ nàng, nàng cắn răng, nói nhanh: “Về sau không cho người tùy tiện vào phòng ta, càng không cho người có hành vi xấu đối với ta!”

Rốt cuộc Long An Khác vẫn hôn trên cổ nàng một cái, hài lòng cười nói:
“Được, Bồn vương đáp ứng muội.”

"Vậy còn không buông tay."

Tay Long An Khác lướt qua ngực nàng, sau đó thu tay lại lui về sau.

Phong Phân không dám quay đầu lại, nếu không không thể che giấu được gương mặt đỏ của nàng, tên khốn kiếp này thế nhưng.....

“Ta đi ra ngoài trước, muội nghỉ ngơi đi.” Hắn đi hai bước dừng lại, xoay

người lại nói: “Về sau không cần trang điểm như vậy để ra ngoài gặp người, Bôn vương không thích có nam tử khác nhìn thấy.”

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Phong Phân hung hăng nắm quyền đâm vào cửa sổ, sau đó đau đớn mở miệng trách móc.

Chương 4

Mưa rơi tí tách cả đêm.

Cả đêm Phong Phân nghe tiếng mưa rơi, nằm trên giường trần trọc trở mình không ngủ được, nhắm mắt lại chính là hình ảnh ác nam vô lễ với nàng, không thể xóa khỏi đầu.

Sáng sớm Tiểu Quả gọi nàng rời giường, lại thấy đôi mắt tiểu thư nhà mình thâm quầng, thất kinh: “Tiểu thư, làm sao ngài thành ra như vậy rồi?”

Phong Phân hữu khí vô lực xoa trán: “Không ngủ được.”

“Tiểu thư cứ tiếp tục nằm đi, đừng ngồi dậy, dù sao bên ngoài trời vẫn còn đang mưa.”

Phong Phân “Ừ” một tiếng, lật người, nằm quay mặt hướng về phía cửa sổ, không nói thêm gì.

Tiểu Quả suy nghĩ một chút, nói: “Nô tỳ mang lên cho tiểu thư một chút thức ăn, tiểu thư ăn rồi ngủ tiếp.”

“Ừ.” Vẫn là tiếng đáp nhẹ.

Tiểu Quả vừa nghe đã biết tiểu thư nhà mình cực kỳ không thoải mái, đi nhanh ra ngoài chuẩn bị thức ăn, cho tiểu thư ăn no mới ngủ yên.

“Tiểu Quả, người chạy đi đâu?”

Đột nhiên nghe được giọng nói Long An Khác, Tiểu Quả sợ hết hồn, cũng dừng bước chân lại, quy quy củ củ hành lễ với nam tử tuần mỹ đang đi trên hành lang: “Long công tử tốt.”

“Nói một chút, chạy đi đâu?”

Tiểu Quả nói thật: “Tiểu thư không thoải mái, nô tỳ đi kêu phòng bếp làm chút cháo dễ tiêu hóa.”

“Không thoải mái?” Giọng nói Long An Khác khẽ nhếch.

“Tiểu thư không nói, sắc mặt thật khó nhìn.”

Nghe nàng nói vậy, Long An Khác như có sở ngộ mà nở nụ cười, phát tay nói: “Vậy người còn không mau đi, cẩn thận phục vụ tiểu thư nhà người.”

“Dạ, nô tỳ biết.” Tiểu Quả nói xong thì lễ một cái, vội vã chạy tới phòng bếp khách điếm.

Long An Khác nhìn mưa bên ngoài hành lang, cười phe phẩy cây quạt trong tay: “Mạc Thanh, chúng ta đi tìm lão sư đánh cờ giết thời gian thôi.” Hôm nay đại khái không được thấy nha đầu kia đi ra, có chút mất mát. Chỉ là thời gian còn nhiều, không vội không vội.

Phong Triệt vừa mới rửa mặt xong đã thấy Long An Khác nghênh ngang đi vào, trên mặt hơi kinh ngạc, sao hôm nay vị Vương gia này thức sớm như vậy?

“Công tử dùng bữa sáng chưa?”

Long An Khác lạnh nhạt nói: “Đệ tử cố ý đến đây dùng cơm với lão sư.”

“Đại Tráng, đi lấy đồ ăn sáng.”

“Tại sao sư muội không tới đây?” Hắc giống như hoàn toàn quên trên đường đến đây từng gặp qua Tiểu Quả, thuận miệng hỏi một câu.

Phong Triệt nghe vậy cười cười, trong mắt hiện lên vẻ cung chiêu: “Công tử có điều không biết, loại thời tiết này nàng thích nhất ngủ nướng không dậy.” Hắc một chút cũng không đổi ý cho đối phương biết nữ nhi có tập tính không tốt lắm.

Long An Khác cũng cười theo, chột gật đầu: “Thì ra là vậy a.”

“Đúng vậy, nha đầu kia lười từ trong xương.”

“Cô nương gia sẽ không tránh khỏi có một chút tính tình.” Ngày hôm qua thể nhưng dám bày tiết mục nhảy cửa sổ với hắc, kém chút nữa dọa hắc.

Phong Triệt lại không nhịn được cảm khái than: “Tính tình nha đầu này có lúc khiến người nhức đầu.”

“Đúng vậy.” Hấn cảm động lây.

Hai người nói từ tập quán sinh hoạt của Phong Phân đến thi từ ca phú, học vấn văn chương, cho đến lúc Đại Tráng mang đồ ăn sáng về, mới an tĩnh dùng bữa.

Mà bên kia, Tiểu Quả mang bát cháo bách hợp trở về phòng.

Phong Phân được nàng hầu hạ dùng hơn nửa bát, không còn khẩu vị.

“Tiểu thư, thật sự ngài không có chỗ nào không thoải mái sao?”

"Không có."

“Nhưng bình thường ngài không phải chỉ ăn những thứ này đã no.”

“Nghỉ ngơi không được, dĩ nhiên khẩu vị không tốt, Tiểu Quả người nghĩ quá nhiều.”

“Được rồi, tiểu thư ngài nhanh đi nghỉ ngơi đi, nô tỳ canh chừng bên ngoài.”

“Ừ, đừng để cho những người khác vào quấy rầy ta.”

“Dạ.”

“Nhất là ---“

Tiểu Quả lưu loát nói tiếp, "Long công tử, nô tỳ biết."

Phong Phân âm thầm lắc đầu, ngày hôm qua người không thể ngăn cản tên kia, để hắn tiến vào, chiếm nhiều tiện nghi của ta.

Cả đêm không ngủ, tinh thần Phong Phân không tốt, mặc dù trong đầu vẫn suy nghĩ, nhưng ăn được một ít cháo, nàng nằm trên giường lăn qua lộn lại hơn nửa canh giờ rồi cuộc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Tiểu Quả cẩn thận thay tiểu thư nhà mình dịch góc chăn, sau đó lẳng lặng canh giữ bên cạnh.

Phong Phân ngủ cũng không yên ổn, nàng mộng rất kỳ quái, không thể tưởng tượng nổi, bởi vì ngay cả trong mộng cũng xuất hiện tuần nhan như

ngọc của Ký vương.....

“A!” Đầu Phong Phân đầy mồ hôi lạnh bừng tỉnh từ trong mộng, trực tiếp bắt người ngồi dậy từ trên giường.

"Tiểu thư?"

Tiểu Quả lo lắng nhìn sắc mặt khó coi của nang, cầm khăn lau mồ hôi trên mặt cho nang: “Tiểu thư gặp ác mộng?”

Đưa tay che mắt, Phong Phân không còn sức hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Cuối giờ mùi rồi.”

"Đã trễ thế này?"

“Tiểu thư đã bỏ cả bữa trưa rồi.”

Phong Phân cảm giác giấc ngủ này rất mệt mỏi, thời tiết như vậy lại đổ mồ hôi, trên người có chút dính, vì vậy nói: “Bảo người nấu nước, ta muốn tắm rửa.”

"Dạ, nô tỳ đi ngay."

Phong Phân thở dài, cảm thấy tâm tình của mình với thời tiết bên ngoài đều không tốt, nang vô lực ngồi dựa vào thành giường, nhúu mày xoa huyết thái dương, kế tiếp nang phải đối mặt với Long An Khác như thế nào đây?

Đối mặt với hắn không phải khó khăn nhất, khó nhất là làm thế nào để bỏ đi ý nghĩ không an phận của hắn đối với nang, nang không muốn vào hoàng gia, càng không muốn bị những người khác coi thành món đồ chơi.

Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm qua lại không thể nói rõ với phụ thân, nang thật sợ làm cho phụ thân tức khí, mẫu thân đã không còn, nang chỉ còn lại phụ thân, càng thêm cẩn thận mới đúng.

Sau cơn mưa, không khí trong lành lộ ra mấy phần nhẹ nhàng khoan khoái, mặt đường phơi nắng hai ngày đã không còn lầy lội khó đi.

Những người chung đường cùng trú mưa cũng bắt đầu lên đường, đoàn người Long An Khác cũng là một phần tử trong đó.

Từ sau ngày đó, đã ba ngày Long An Khác không thấy Phong Phân rồi, rõ ràng nàng đang trốn hắn.

Bất quá, lần này hắn cũng hiểu được, chuyện ngày đó vô luận đối với nàng hay với hắn, tình cảm đánh sâu vào cũng không nhỏ.

Sở dĩ hắn thân nhiên tiếp nhận, bởi vì sinh ra hứng thú với nàng, dần dần sinh ra hảo cảm, ở thời khắc bất ngờ biến thành ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ, rốt cuộc làm cho hắn ý thức tình cảm của mình đối với nàng trong lúc vô tình đã sản sinh biến hóa. Nhưng đối với nha đầu từ lúc bắt đầu chỉ sợ tránh hắn không kịp kia mà nói, chỉ sợ là một cuộc tai nạn, dù sao nàng cũng muốn rời ra kinh thành cùng với phụ thân.

Ngón tay Long An Khác vuốt ve môi mình, mắt nheo lại, cho nàng ba ngày thời gian để tiếp nhận, chắc cũng đủ rồi đi.

Nghĩ tới đây, ngón tay Long An Khác gõ nhẹ vào vách xe, bên ngoài truyền tới tiếng thị vệ.

"Công tử."

"Mời Phong cô nương đến đây, nói cho nàng biết nếu không đến, vậy ta sẽ qua."

"Vâng." Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Không lâu, Phong Phân dẫn theo Tiểu Quả đi tới, dưới sự nâng đỡ của Tiểu Quả bước lên xe ngựa.

Đường đường xe ngựa Ký vương ngồi tự nhiên rộng rãi thoải mái, cho dù đi đường dài cũng không quá mức mệt nhọc, so với xe ngựa phụ nữ Phong Triệt thì thoải mái hơn nhiều.

Cho nên kể từ lúc cùng đồng hành với Long An Khác, thật ra Phong Phân hy vọng hắn có thể tìm phụ thân đàm luận sự tình, nhưng nàng lại không muốn lên xe ngựa này, bất đắc dĩ tình thế bắt buộc.

Khi nàng cúi đầu khom lưng tiến vào buồng xe, ánh mắt Long An Khác hiện lên nụ cười.

Hôm nay nàng mặc bộ quần áo trắng, ống tay áo thêu vài cành mai, thanh lệ thanh nhã, là phong cách trước sau như một của nàng.

Phong Phân vừa nâng mắt thấy khóe miệng đọng lại ý cười của người nào đó tựa nửa người trên đệm êm, vuốt ve con cờ trắng trong tay, trước mặt hắn đã bày xong bàn cờ, tựa hồ đang đợi nàng vào đánh cờ.

Nhưng thật sự chỉ như thế thôi sao?

“Sur muội, ngòi.” Hắn chỉ chiếc đệm găm duy nhất trước mặt, ý bảo nàng an vị.

Phong phân không biến sắc theo lời ngòi xuống.

"Bồi Bôn vương đánh cờ như thế nào?"

"Cung kính không bằng tuân mệnh."

Long An Khác không nói thêm, trực tiếp đặt con cờ trắng trong tay vào bàn cờ, bắt đầu ván cờ.

Vừa cầm con cờ trên tay, Phong Phân biết rõ con cờ này chế từ sắt, chắc hẳn bàn cờ này được chế từ nam châm, như vậy cho dù xe ngựa có xóc nảy cũng không bị ảnh hưởng.

Nàng trầm mặt, chuyên tâm vào ván cờ trước mặt.

Long An Khác lại không chuyên tâm được, phần lớn sự chú ý của hắn đều đặt trên thân người đánh cờ.

Vòng ngọc phi thúy giữa cổ tay nàng nổi bật trên làn da càng phát ra xinh đẹp, khiến cho người ta rất muốn nắm lấy tay ngọc mảnh khảnh trắng nõn trong lòng bàn tay.

Y phục bó sát tôn lên thân hình thành thực của nàng càng rõ, Long An Khác rất ham muốn khỏa tròn tròn bên dưới y phục của nàng, thập phần đáng tiếc ngày đó chỉ vội vã sờ soạng mà chưa kịp cân nhắc lớn nhỏ.

Rất nhanh Phong Phân phát hiện mỗ Vương gia không tập trung vào ván cờ, nàng nhú mi ngược mắt nhìn hắn, phát hiện đôi mắt thâm sâu nóng rực, nàng lập tức hạ mắt, tránh tầm mắt hắn. nhịp tim không tự chủ tăng nhanh,

cảm giác xấu hổ ngày càng nhiều.

Long An Khác cười đặt thêm một con vào bàn cờ, tay trái cầm chiếc quạt nâng nhẹ cằm mình, dùng giọng nói khinh bạc: “Su muội cứ nhìn không có việc gì, Bôn vương không phải người hẹp hòi, huống chi Bôn vương tự nhận túi da này vẫn rất đáng xem.”

Tên vô lại này! Phong Phân trầm mặc tiếp tục đánh cờ.

Thấy nàng cô tình không nhìn hấn, Long An Khác cười mở miệng: “Su muội cảm thấy xe ngựa này của Bôn vương như thế nào?”

"Rất tốt."

“Nhất định nghĩ rằng muốn cho Thái Phó ngồi xe ngựa tốt thế này, có đúng không?”

“Đúng vậy thì sao?”

“Nếu để cho Thái Phó ngồi xe ngựa này, su muội có cảm thấy đây là ý kiến hay?”

Phong Phân lập tức trả lời một cách mỉa mai, tỏ vẻ nghi ngờ: “Vương gia tôn sư trọng đạo như vậy sao?”

Tiểu Quả không ngờ tiểu thư nhà mình nói chuyện trực tiếp như thế, lo lắng liếc trộm Long An Khác.

Hấn không để ý: “Đột nhiên Bôn vương muốn tôn sư trọng đạo, không thể sao?” Rốt cuộc con mèo nhỏ này không hề che giấu móng vuốt của nàng nữa à.

“Vương gia cao hứng là được rồi.”

Bôn vương cao hứng hay không không quan trọng, quan trọng là su muội cao hứng không?” Ai, nàng sửa lại cách xưng hô rồi, đủ thấy nàng rất tức giận.

“Nếu Vương gia thật sự quyết tâm hành động, dĩ nhiên dân nữ sẽ vui khi việc thành.”

“Lời này nói ra cũng như không nói.”

Phong Phân thẳng thắn nói: “Dân nữ quả thật nghĩ thế.”

Tiểu Quả đưa tay che miệng, một tội mắt hạnh mở to dao động giữa hai người, tại sao đột nhiên tiểu thư lại đối chọi gay gắt với Ký vương vậy?

Long An Khác phát ra tiếng cười nhẹ, cây quạt trong tay gõ mấy cái lên bàn, ho nhẹ chặn lại nụ cười nơi cổ họng, mới giương mắt nhìn nàng lần nữa: “Su muội thẳng thắn như vậy, Bôn vương thật sự vinh hạnh.”

"Không dám nhận."

Long An Khác nhìn lướt qua môi nàng, thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, lại hạ xuống một con cờ.

Phong Phân cũng hạ tiếp một con cờ, động tác không chút do dự, nếu tinh thần của hắn không nằm trên bàn cờ, nàng cũng không cần thận trọng, tùy tâm sở dục là được, dù sao thắng thua cũng không còn quan trọng.

Hai người ta tới người đi, Phong Phân thủy chung đặt tầm mắt trên bàn cờ, mà Long An Khác lại dùng ánh mắt đùa giỡn giai nhân đến bất diệc nhạc hồ (vui đùa đến quên hết mọi việc), khiêu chiến ranh giới cuối cùng của nàng làm mục tiêu cuối cùng.

Tiểu Quả chỉ ngồi bên cạnh mà vẫn cảm thấy áp lực rất lớn, Vương gia thật là càng ngày càng không có giới hạn, uổng phí cho một diện mạo như tiên nhân như vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài a.

“Tiểu Quả, pha trà.”

Tiểu Quả thu hồi kinh ngạc của mình, dời vào một góc trong buồng xe, nơi đó có lò than cố định, bình nhỏ phía trên phát ra tiếng vang nhỏ.

Mặc dù không phải tiểu thư nhà mình hạ lệnh, nhưng Ký vương càng khiến cho người ta không dám chậm trễ.

Hai ly trà tỏa nhiệt rất nhanh được dâng lên.

Mỗi người chia ra cầm một ly trà nóng, hình như tạm thời đối với nước trà cảm thấy hứng thú hơn, còn đối với ván cờ hỗn loạn vô tâm.

Hơi nước nóng tỏa ra ngay trước mắt, khuôn mặt Long An Khác cũng được che giấu sau màn hơi: “Không bằng sau ly trà này sẽ mời Thái Phó lại đây như thế nào?”

"Vương Gia tùy ý."

“Để cho ta tùy ý à.....” Giọng Long An Khác kéo dài, ý vị thâm trường liếc nàng một cái, sau đó thổi thổi trà nóng: “Thật là một câu nói khiến cho Bôn vương suy nghĩ viễn vông đây.”

Sắc mặt Phong Phân khẽ biến, nhưng rất nhanh khôi phục thông dong, hấn không bỏ qua biến hóa nhỏ này, tâm tình vui vẻ vô cùng.

“Thật sự có thể tùy ý sao, sư muội?” Long An Khác thâm ý hỏi tới.

Mắt Phong Phân có thể phun lửa, hấn có biết xấu hổ hay không: “Không được!”

Hấn có chút mát mát thở dài: “Bôn vương cũng biết lời nói sư muội không thể tin được, khiến người ta không vui.”

Nàng tức giận đến mức ngực kịch liệt đập phồng, chọc cho ánh mắt Long An Khác nóng lên.

Nàng giống như hương thơm của trái cây chín tản ra khiến người thêm nhỏ dãi, kìm lòng không đậu muốn đưa tay hái vào trong ngực..... Khụ khụ, hôm nay không được, con mèo nhỏ này bực lên sẽ cắn người, hấn phải từ từ.

Long An Khác dùng sức phe phẩy cây quạt trong tay, cố gắng điều hòa tâm tình.

Chưa từng hưởng qua mùi vị đó thì thôi đi, bắt quá trong lòng có chút rục rịch, hôm nay lướt qua rồi dừng, thật sự dày vò người.

Phong Phân đặt ly trà trong tay xuống, duy trì lý trí nói với hấn: “Quấy rầy Vương gia đã lâu, dân nữ xin cáo lui.”

“Cũng được.” Nếu để cho nàng ở lại, Bôn vương thật sự không không chế được chính mình biến thành dã thú.

Mặc dù Phong Phân có chút nghi hoặc vì sao hắn dễ dàng thả nàng đi, nhưng quản hắn vì nguyên nhân gì, nàng lấy tốc độ nhanh nhất dẫn Tiểu Quả rời khỏi xe ngựa của Long An Khác, cho đến khi trở lại xe ngựa của mình, trái tim không không chế được mới nhảy loạn lên.

Nguy hiểm thật! Ánh mắt tên khốn đó quả thật muốn lột trần nàng, khiến nàng sợ mất vía, chỉ sợ hắn đột nhiên liều mạng nhào lên áp đảo nàng, đáng sợ.

"Tiểu thư, uống nước."

Phong Phân đón lấy chén nước ấm Tiểu Quả đưa tới, thở một hơi dài, người sau cũng có động tác tương tự.

Chủ tớ hai người liếc mắt nhìn nhau, có chung một loại cảm giác sống sót.

Lúc gần trưa, trong các quán trà ven đường, người đi đường nghỉ chân bắt đầu nhiều.

Một đoàn người xe dần dần hiện ra trong tầm mắt mọi người, đoàn xe có khoảng bảy tám cỗ xe, trong đó lớn nhất là một chiếc xe ngựa chính giữa đoàn xe, mà trong đó theo sau có rất nhiều người của tiêu cục. Dưới cái nhìn của mọi người trong quán trà, Tiểu Quả nhảy từ trên xe xuống trước, sau đó kê ghế, cuối cùng mới đỡ Phong Phân xuống xe.

Đang mệt mỏi do đi đường đột nhiên chứng kiến một thiếu nữ thanh lệ tao nhã như vậy, hai mắt mọi người không khỏi tỏa sáng, đợi người bên trong chiếc xe ngựa lớn nhất đi xuống sau, không ít người nhin không được khen một câu ở trong lòng: thật tuấn tú!

Phong Phân xuống xe đi ngay đến bên cạnh phụ thân, đợi Long An Khác cũng xuống xe vào quán trà trước, mới đỡ phụ thân của mình theo sau.

Bàn ghế Long An Khác ngồi được người ta lau lại một lần nữa rồi phủ đệm gấm, toàn bộ chén bát đều lấy xuống từ trên xe ngựa.

Phô trương như vậy, hơn nữa một đám thị vệ phía sau hắn, thật sự dễ thấy được một chút cũng không điệu thấp (khiêm tốn).

Kỳ thật, này cũng có chút ngấm lên án, nàng cảm thấy cho dù thân phận Vương gia của người nào đó có thể che giấu đi, nhưng phong cách hành sự

lại bất luận thế nào cũng không thể thay đổi được.

Phụ nữ Phong Triệt theo thói quen ngồi một bàn khác, Tiểu Quả cầm khăn đơn giản lau một ly trà, sau đó bảo tiểu nhị đưa bình trà rót hai chén.

Người nghỉ chân ở quán tự nhiên cũng có nhãn lực tốt, nhìn ra được hai cha con cũng không phải người bình thường, từ cách nói năng quần áo cho đến hạ nhân bên cạnh đều chứng minh điểm này, chẳng qua bọn họ cũng không vì vậy mà tự cao tự đại, có vẻ bình dị gần gũi.

Nếu nhìn ra bọn họ không phải là người bình thường, phần lớn người ở đây cũng không muốn gặp phiền toái thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói chuyện phiếm.

Tâm tình Long An Khác có chút không thoải mái, từ đầu đến cuối nha đầu kia cũng không liếc nhìn hắn một cái, cho hắn là ôn dịch nên trốn sao?

Nhìn nàng ngồi bên cạnh Thái Phó bên cạnh một bộ dáng nhu thuận, ngẫu nhiên sẽ có người chú ý, nghe được một chút chuyện thú vị từ người đi đường mà hiểu ý mỉm cười, hắn khẽ nheo mắt, uống một hớp cạn sạch nửa ly trà.

Đột nhiên Mạc Thanh cảm thấy nhiệt độ bên cạnh thấp rất nhiều, hắn dò xét mắt chủ tử, lập tức thu hồi mắt.

Khi đồ ăn được mang lên, lại có đoàn người đến quán nghỉ chân.

Chỉ là lúc này, trong quán cũng không còn dư bao nhiêu bàn ghế, một quản sự có cặp mắt lớn hơn hạt đậu không bao nhiêu đang quét mắt nhìn mọi người, hình như muốn tìm người có thể thuyết phục dễ dàng để nhường bàn lại.

Không đợi đối phương tìm được đối tượng xuống tay, Long An Khác nói với thị vệ bên cạnh: “Đi mời tiên sinh và sư muội tới đây ngồi.”

Nghe được Long An Khác muốn mời, mặc dù phụ nữ Phong Triệt không muốn cùng hắn ngồi chung bàn ăn, nhưng nếu hắn mở miệng, trước mặt mọi người cũng không tiện lớn tiếng cự tuyệt, sẵn tiện làm việc tốt, nhường cái bàn cho người đến sau.

Quản sự có đôi mắt nhỏ cười cảm ơn bọn họ, Phong Triệt chỉ nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì.

Vừa đến chỗ Long An Khác, phụ nữ Phong thị có chút gò bó, Phong Phân ước gì có thể ẩn núp, bởi vì mõ Vương gia thỉnh thoảng đưa mắt nhìn qua, khiến lòng tư nàng dựng đứng.

“Tiên sinh lớn tuổi, đoạn đường này xóc nảy, thời gian dài sợ thể lực không thể chống đỡ, lộ trình kế tiếp tiên sinh đổi sang ngồi xe ngựa của đệ tử đi, cũng sẽ bớt chút mệt mỏi.”

“Như thế nào có thể?” Dĩ nhiên Phong Triệt muốn cự tuyệt.

“Cha, nếu là tấm lòng của sư huynh, cha đồng ý đi, tránh cho nữ nhi lo lắng.”

Phong Triệt nhìn nữ nhi, chỉ thấy nàng có chút làm nũng lại mang theo khăn cầu nhìn hấn, chỉ có thể đồng ý.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Long An Khác cười nói: “Đệ tử suy nghĩ không chu toàn, tiên sinh không trách tội đã rất may.”

“Thật cảm tạ sư huynh.” Phong Phân thành tâm thành ý cảm tạ hấn.

“Sư muội quá đa lễ, như vậy có vẻ chúng ta không thân cho lắm.”

Tâm Phong Phân chột giật mình, người này thật không biết xấu hổ sao? Trước mặt người khác nói ngôn ngữ ái muội như vậy?

Phong Triệt nghe vậy ho một tiếng, Long An Khác cười cười, sau đó chuyên tâm dùng cơm.

Phong Phân thấy hấn không nói thêm lời nào, thở phào nhẹ nhõm.

Một bữa cơm yên lặng qua đi, mọi người nghỉ ngơi ở quán trà một chút lại lên đường.

Lần này, Long An Khác lên xe ngựa của Phong Triệt.

Cứ như vậy, xe ngựa Phong Phân ở phía sau xe hấn, mà không phải cách hai chiếc xe như ban đầu, lập tức gần hơn rất nhiều.

Long An Khác lấy tay chống đỡ tựa nửa người trên vách thùng xe, chẳng biết vì sao tâm tình hơi phiền não, bánh xe lăn trên mặt đường phát ra tiếng “Kẹo kẹt” khiến hắn có chút chói tai, hắn nhìn lại nhìn, cuối cùng cầm cây quạt gõ vào vách xe hai tiếng.

"Công tử?"

"Gọi Phong cô nương tới đây, chỉ một mình nàng."

Rất nhanh, thị vệ quay lại: “Phong cô nương nói thân thể khó chịu, không tiện qua.”

Long An khác nhướng mày, nha đầu này, qua cầu rút ván.

"Mạc thanh."

Ngoài xe có người đáp nhẹ một tiếng.

"Ta có việc phân phó người đi làm."

Mạc Thanh chui vào xe ngựa, không lâu sau, hắn ra khỏi xe, lên ngựa rời khỏi đoàn.

Bên trong xe, Long An Khác nửa ngồi nửa nằm nhắm mắt, gương mặt tựa tiểu phi tiểu.

Nha đầu kia càng tránh hắn, hắn càng muốn trêu chọc nàng, vả lại nàng thật sự có thể nghĩ mình có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn?

Cùng lúc đó, Phong Phân trên xe ngựa phía sau đột nhiên rùng mình.

"Tiểu thư?" Tiểu Quả thấy được, lên tiếng hỏi thăm.

“Không có việc gì, có thể gió thổi vào trong xe.”

“Tiểu thư, ngài không để ý tới Vương gia mời, không sợ Vương gia tức giận?”

“Dù sao nam nữ cũng khác biệt, Kỳ vương có tư cách tùy hứng làm bậy, chúng ta thì không thể.”

“Nhưng tiểu thư cũng nói, Vương gia có tư cách tùy hứng làm vậy.”

Phong Phân liếc nàng, lấy tay che mắt, có chút trốn tránh thực tế nói: “Người không cần nhắc nhở ta sự thật tàn khốc lần nữa.”

Tiểu Quả thức thời ngậm miệng.

Nếu nhìn bối cảnh gia thế bên ngoài, Ký vương với tiểu thư nhà nàng cũng coi như môn đăng hộ đối, nhưng nếu xét về tính tình thì Ký vương không phải lương phôi rồi.

Phong Phân rất đau đầu, thật ra trong lòng nàng hiểu hơn ai hết, nếu Long An Khác thật sự có ý với nàng, trừ phi nàng ôm ý niệm “Thà làm ngọc vỡ”, nếu không cuối cùng chỉ sợ cũng tránh không thoát.

Làm sao bây giờ?

Lần đầu Phong Phân cảm thấy phụ thân không sớm định cho mình một mối hôn sự là một sai lầm lớn, nếu không nàng cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh hôm nay.

Tiểu Quả nhìn tiểu thư nửa ngày không nhúc nhích, nghĩ rằng nàng đang ngủ, rón rén cầm chân móng đắp cho nàng, an tĩnh canh giữ ở một bên.

Tâm tình Phong Phân rối loạn từ từ ngủ thiếp đi trong xe ngựa lắc lư.

Chương 5

Gần tối, mọi người ở một trấn nhỏ tìm khách điểm ngủ trọ, vấn đề là khách điểm chỉ còn lại có một tiểu viện, để cho Long An Khác, các phòng khách khác tính thế nào cũng đều thiếu, không đủ cho mọi người ở.

Long An Khác bày tỏ có thể để cho Phong Phân đến viện của mình ở.

Phong Triệt suy nghĩ một chút, đồng ý.

Thời điểm Phong Phân biết tin, sắc mặt cứng ngắc trong chốc lát.

Nàng biết phụ thân suy nghĩ cho an toàn của nàng, mới để cho nàng vào ở tiểu viện của Ký vương, nhưng ngủ chung một viện với Long An Khác an toàn sao? Thủ vệ canh giữ trong viện đều là người của hắn a.

Phong Phân thấp thỏm tắm rửa thay y phục, đến lúc đi ngủ mới thả tâm, không thể chống lại thân thể mệt mỏi, ngủ say giấc.

Lúc đêm khuya vắng người, một bóng đen lách mình vào phòng khách chỗ Phong Phân, là Mạc Thanh, rất nhanh, trong tay hắn ôm một người đi ra, trở lại phòng chủ tử báo cáo kết quả.

Long An Khác nhìn Tiểu Quả bị điểm huyết mà ngủ mê man một chút, khoát tay áo, tùy tiện khoác một món y phục rồi đi ra ngoài, đường hoàng vào phòng Phong Phân.

Nàng lẳng lặng nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt không có chút phòng bị rơi vào trong mắt Long An Khác.

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nàng, giống như dát lên một tầng ánh sáng nhu hòa màu bạc, ít đi sự bất tuân, càng lộ vẻ dịu dàng nhu hòa.

Long An Khác tùy tiện ném áo khoác tới một bên, sau đó chui vào trong rèm.

Không gian trong giường chật hẹp, hương thơm xử nữ trên người nàng càng phát ra rõ ràng, tay Long An Khác hơi chân chờ, cuối cùng mò về phía váy nàng.

Ôm tâm tình kích động và thương tiếc mở y phục trên người nàng, cuối cùng cũng thấy được đôi gò bồng tuyết trắng mê người như ý nguyện, hai điểm hồng nằm trên đỉnh, khiến hô hấp của hắn ngày càng nặng, từ từ đặt tay lên nơi mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn, tiếp theo kim lòng không đậu muốn nàng nhập vào thân thể của mình.

Hắn cúi người xuống thân thể mềm mại thơm phức của nàng, tay lướt qua từng tác da thịt của nàng, môi lưỡi cũng tùy ý lưu lại ấn ký trên thân thể nàng, sau đó chuyển qua đôi gò bồng mê người, liếm mút hạt anh đào hồi lâu.

Tay của hắn xoa khuôn mặt mỹ lệ ngủ say, ngón tay vuốt ve bờ môi của nàng, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ: “Không làm khó nàng, Bồn vương không động nơi này.”

Ánh mắt của hắn chậm rãi trượt xuống từ môi nàng, lướt qua đỉnh núi, dừng lại ở thung lũng.

Hắn tách hai đùi nàng ra, nhìn của mình đang ngóc đầu trong y phục, cau mày trầm ngâm một lúc, cuối cùng khép lại nơi khiến cho huyết mạch hắn sôi sục, muốn liều lĩnh xông vào đó.

Long An Khác nắm lấy hai tay nàng, để chúng bọc nơi khổng lồ của mình lại, vội vàng chuyển động ở trong tay nàng.

Từng giọt mồ hôi rơi trên người nàng, sau tấm màn dần dần dâng lên một mùi sau hoan ái.

Cuối cùng Long An Khác phóng thích, hắn phủ trên thân thể mềm mại của nàng thờ hỏn hển, đôi mắt khép hờ, cảm giác phóng thích này so với dĩ vãng của mình hoàn toàn bất đồng.

Hắn biết nếu phóng thích trong cơ thể nàng, nhất định tư vị càng thêm tuyệt không thể tả, chỉ là bây giờ chưa phải lúc, tốt nhất trân quý nhất, hắn sẽ thưởng thức cuối cùng.

Cúi đầu khẽ cắn một bên ngực, giọng nói mang theo mấy phần chưa thỏa mãn dục vọng: “Sớm muộn gì cũng thu thập nàng.”

Hắn định thần, một lát sau mới ngời thẳng lên, xuống đất thay nàng dọn dẹp

đơn giản một chút, lấy y phục mặc vào cho nàng, trong quá trình, dục vọng của hắn lần nữa thức tỉnh, kêu gào muốn giải phóng.

Long An Khác nhìn giai nhân ngủ say trên giường, oán hận nghiến răng, biết nếu lại tiếp tục, sợ rằng hôm nay hắn không xuống khỏi giường nàng được, chỉ có thể hít sâu bình phục thân thể đang xao động, xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, Tiểu Quả bị Mạc Thanh ôm trở về.

Trong phòng rèm che buông xuống, giống như chưa có gì phát sinh, mùi vị kia cũng theo thời gian mà biến mất.

Phong Phân tỉnh dậy có cảm giác quái dị, hình như thân thể có chỗ nào không đúng, thậm chí đôi tay dính dính, bộ ngực có chút sưng đau, nàng nhíu mi cười váy ra kiểm tra, nhất thời hoa dung thất sắc. Chỉ thấy ngực nàng đầy dấu xanh tím, giống như bị người ta mút vào mạnh quá mà sưng lên.

Tại sao có thể như vậy?

Tay run đến độ không bắt được này nọ, Phong Phân cười tiết khó ra, hai mắt tuyệt vọng nhắm nghiền, gương mặt trở nên trắng bệch.

Trên người nhiều ấn ký đáng sợ như vậy, căn bản nàng không có biện pháp lừa mình dối người.

Nàng giãy giụa khẽ mở mắt ra, cúi đầu nhìn chần đệm, từ từ, hai mắt nàng bắt đầu khôi phục thần thái.

Không có lạc hồng!

Cả người Phong Phân thoát lực ngồi liệt trên giường, tay không ý thức nắm chặt váy.

Trong sách của nàng vẫn còn, nhưng rốt cuộc ấn ký trên người nàng là có chuyện gì xảy ra? Nàng thực sự cần một đáp án.

"A! Đã trở thế này? Tiểu thư, nên tỉnh dậy rồi."

Nghe được giọng nói Tiểu Quả, Phong Phân lấy lại tinh thần, chột kéo mạnh rèm che, nói nhanh: "Tiểu Quả -----"

Chỉ gọi tên, nàng cứng rắn nuốt xuống câu nói tiếp theo.

“Làm sao vậy, tiểu thư?”

“Hôm qua người ngủ có ngon không?” Nàng miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

Tiểu Quả dụi dụi mắt, giọng nói mơ hồ còn mang theo phần mới tỉnh ngủ: “Nô tỳ cũng dậy trễ, ngài nói có ngon hay không?” Nghe vậy, Phong Phân chỉ cảm thấy tâm đều ngâm trong nước đá, rèm che trong tay rơi xuống.

Tối hôm qua, chủ tớ bọn họ đều ngủ rất say!

Thậm chí nàng bị người làm ra nhiều dấu vết trên người cũng không biết gì cả, nếu nói không có vấn đề, đánh chết nàng cũng không tin.

An toàn trong tiểu viện do thị vệ của Long An Khác phụ trách, không thể nào có người âm thầm tiến vào đây mà bọn họ không hề phòng bị, trừ phi.....

Phong Phân nắm chặt tấm đệm: “Đi lấy nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

“A? Được, nô tỳ đi ngay.”

Tiểu Quả vừa đi, nàng vùi đầu vào hai chân, muốn che đi toàn bộ yếu đuối của mình.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ.

“Công tử nhà ta mời Phong cô nương qua đó dùng đồ ăn sáng, không biết cô nương dậy chưa?”

Phong Phân cắn răng, lên tiếng: “Ta chưa dậy, không thể qua được.”

“Tiểu nhân đã biết.” Kế tiếp không còn tiếng động.

Không bao lâu sau, Tiểu Quả mang nước nóng vào, chờ tất cả chuẩn bị xong, Phong Phân lập tức đuổi nàng ra phòng ngoài.

Mặc dù Tiểu Quả có chút kỳ quái tại sao tiểu thư không để nàng hầu hạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thuận theo lui ra.

Phong Phân tỉ mỉ rửa sạch thân thể, thay bộ y phục sạch sẽ từ trong ra ngoài, lúc này mới gọi Tiểu Quả vào giúp mình trang điểm. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, thị vệ lại tới.

“Công tử đang đợi cô nương dùng bữa với nhau.”

Phong Phân âm thầm hít một hơi, không để cho cảm xúc của mình lộ ra, trấn định nói: “Đi thôi.”

Long An Khác vừa nhìn thấy nàng bước vào phòng, trên mặt cười càng sâu.

Mặc y phục thì nàng xinh đẹp, không mảnh vải trên người thì khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, hấn đều yêu.

Đợi Phong Phân ngồi xuống, Long An Khác phát tay: “Các người đều lui ra, Bồn vương với sự muội yên tĩnh dùng bữa.”

Tiểu Quả với thị vệ lui ra, chỉ còn lại hai người bọn họ cách bàn nhìn nhau.

Sắc mặt Phong Phân lạnh dần, bờ môi run rẩy hồi lâu mới phát ra âm thanh: “Tối hôm qua.....”

"Là ta." Hấn thừa nhận không chút do dự.

Lập tức trên mặt nàng không còn huyết sắc, cả người run nhẹ, đôi tay bắt lấy cạnh bàn, lực đạo mạnh khiến cho đầu ngón tay trắng bệch.

"Người thật quá đáng!"

Long An Khác đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, gần sát thân thể của nàng, nhẹ giọng bên tai nàng: “Không phải muốn tránh Bồn vương sao? Bồn vương chỉ dùng sự thật nói cho nàng biết hậu quả chọc giận ta.”

Phong Phân nhắm mắt, cắn chặt môi dưới.

Long An Khác chế trụ eo nàng, vây nàng ở giữa hấn với cái bàn, phun khí nóng bên tai nàng, giọng nói mang theo vài phần đắc ý: “Nàng phải biết, Bồn vương lưu cho nàng đường sống, nếu không thức thời, lần sau Bồn vương có thể không thiện lương như thế.”

“Vương gia muốn thế nào?” Cơ hồ Phong Phân nặn ra năm chữ này từ trong

kẽ răng.

Ôm chặt eo nàng, Long An Khác ngửi nhẹ mùi thơm cơ thể nàng, thoải mái nói: “Sớm muộn gì nàng cũng của Bồn vương, Bồn vương không vội. Bất quá, nếu nàng làm mất mặt mũi của Bồn vương, Bồn vương sẽ không để ý ăn nàng trước.”

“Vương gia muốn dùng thân phận như thế nào tương đãi?”

Một tay hắn cầm khóa tròn của nàng, cách y phục vân vê, hơi híp mắt hưởng thụ, lưỡi liếm vành tai của nàng, khẽ cười nói: “Phân Nhi, nàng không ngốc.”

Phong Phân run run, cũng không phải vì hắn cho đáp án khẳng định mà yên lòng, lòng người hay thay đổi, huống chi tên khốn này chân trước vừa mới đồng ý sẽ không lén lút làm chuyện xấu với nàng, chân sau lại trộm hương vào ban đêm, hoàn toàn không có danh dự đáng nói.

Nàng lấy lại bình tĩnh, cố trấn định nói: “Vương gia, ta cầu không nhiều lắm.”

“Ừ.” Hắn trả lời không chút để ý, đưa tay mở cổ áo của nàng, cúi đầu hôn cổ nàng.

Phong Phân xấu hổ đến cực điểm, lại chỉ có thể cố gắng nhẫn nại không để cơ thể run rẩy, tiếp tục nói: “Nếu không thể cho ta vị trí chính thê, thỉnh lưu lại cho ta điểm máu chót.” Cùng lắm thì sau khi phụ thân trăm tuổi, cả đời nàng làm bạn nơi thanh đặng cô phạt.

Long An Khác nhướng mày, ngồi xuống ghế, cũng ôm nàng ngồi trên đầu gối, đưa tay nắm cầm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Ý là Bồn vương có thể làm tất cả mọi chuyện trừ việc phá thân nàng?”

Sắc mặt Phong Phân hoàn toàn trắng bệch, nhưng vẫn trả lời hắn: “Vâng.”

Yên lặng nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát, Long An Khác bỗng nhiên nhếch môi cười, tâm tình thật tốt: “Ừ, Bồn vương thật thích cái điều kiện này.”

Vì có thể thoát khỏi hắn, nàng hạ thấp mình, quả thật không có tôn nghiêm, nhưng hắn biết trong lòng nàng không nghĩ như thế, chỉ cần có cơ hội, nhất

định nàng sẽ cắn ngược lại hắn.

Thú vị, quả nhiên không hổ danh là cô nương hấn thích.

"Không thể để cho cha ta biết." Nàng bỏ sung.

"Đây là dĩ nhiên." Dù sao cũng không thành hôn.

"Cũng không thể khiến Tiểu Quả biết."

"Được."

"Như vậy, hiện tại thỉnh Vương gia buông ta ra." Nàng chịu đựng lãnh ý cùng với nhục nhã đáy lòng, làm cho mình không để lộ sự khiếp đảm khi đứng trước mặt nam nhân này.

Bộ mặt Long An Khác nghi hoặc: "Nàng không phải mới nói có thể làm mọi chuyện ngoài việc kia?"

Phong phân cắn răng nắm tay: "Long! An! Khác!"

Hắn phát ra tiếng cười sung sướng trầm thấp, cọ cọ đầu vào ngực nàng, cuối cùng nhéo ngực nàng một cái, mới buông tha nàng trở lại chỗ ngồi của mình. Sắc mặt Phong Phân biến đổi liên tục, cố gắng không chế tâm tình của mình.

"Ăn cơm đi, hôm nay đặc biệt kêu bọn họ làm mấy món nàng thích ăn."

Long An Khác hiểu tâm tình của nàng, cũng không tiếp tục trêu chọc nàng.

Chỉ nên hù dọa một chút là được, làm quá sẽ không vui, về sau làm thành tâm bệnh thì phiền toái vẫn là bản thân hắn.

Mấy ngày kế tiếp, tinh thần Phong Phân luôn luôn căng thẳng, ít dám nhắm mắt.

Nhưng mấy đêm liên tiếp cũng gió êm sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Kết quả buổi tối đề phòng cao độ, vào ban ngày ở trên xe ngựa tinh thần luôn uể oải, thậm chí buồn ngủ.

Nhìn thấy tình hình tiểu thư nhà mình, Tiểu Quả rất đau lòng, đưa tay lấy cái

đem lót sau lưng nàng, lâu bầu nói: “Tiểu thư, nô tỳ biết mình gốc không giúp được gì cho ngài, nhưng ngài cũng đừng buồn bực trong lòng, còn có lão gia.”

Chớp mắt mấy ngày, cầm tiểu thư nhà nàng đều nhón, mặc dù trước mặt lão gia là bộ dáng không có việc gì, nhưng sau lưng luôn bị nỗi buồn bao phủ.

Phong Phân xoa nhẹ cái trán, bởi vì phụ thân không thể cùng người nào đó “Cháy nhà ra mặt chuột”, nếu không tuổi phụ thân như vậy sao có thể chịu đựng được.

Phản kháng, sẽ chỉ làm người tệ hại hơn.

Không phản kháng, mắt thấy sắp về tới quê nhà, nàng theo chân phụ thân ngàn dặm xa xôi hôi hương, cuối cùng để một mình phụ thân ở đó, bản thân lại gả trở lại kinh thành, làm sao có thể khiến nàng yên tâm được.

Nàng và phụ thân dự định sau khi hôi hương sẽ chiêu rỗi, ở địa phương sơn minh thủy tú an ổn cả đời.

Đáng tiếc mọi chuyện cố tình không như ý nguyện, Long An Khác là cái ngoài ý muốn như vậy!

Nàng nhắm hai mắt: "Trong lòng ta có tính toán."

“Nghỉ ngơi không tốt cũng không phải là chuyện nhỏ, không được, thời điểm hôm nay tìm nơi ngủ trọ, chúng ta tìm đại phu xem một chút, kê cho tiểu mậy than thuốc an thần.”

“Không cần.” Đây là tâm bệnh của nàng, uống thuốc thì có ích gì?

Tiểu Quả thấy vẻ mặt nàng uể oải, cũng không tiếp tục nói.

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, Phong Phân nghe được tiếng ồn ào bên ngoài xe, không khỏi nhíu mày, có chút phiền não mở mắt, thuận miệng hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Tiểu thư, chúng ta vào thành Thanh Châu rồi.”

“Khó trách ta cảm thấy ồn ào.”

Tiểu Quả xóc một nửa màn xe nhìn ra ngoài: “Nơi này thật náo nhiệt, tiểu thư, một lát chúng ta xuống đi dạo một chút đi, hơn một tháng nay chúng ta một mực lên đường, cũng không có nghỉ ngơi thật tốt.”

Đúng vậy, hình như bọn họ một mực lên đường, đều tại tên khờ Long An Khác kia, nếu không phải đột nhiên hắn nhảy ra, chuyến hồi hương này sẽ không vất vả như vậy, Phong Phân tức giận nghĩ.

“Tiểu thư, Nhị ca của muội tới.” Đại Tráng chính là Nhị ca của nàng.

"Chuyện gì?"

Tiểu Quả thò đầu ra nói chuyện với Đại Tráng, không lâu sau lùi về nói: “Lão gia nói một lát chúng ta tìm khách điểm ở trọ, bảo tiểu thư đi ra ngoài giải sầu, người ở lại khách điểm nghỉ ngơi.”

"Đã biết." Giải sầu cũng tốt.

Rất nhanh, Phong Phân cảm thấy ra ngoài đi dạo không còn là việc có thể giải sầu, bởi vì Long An Khác cười đến tao nhã nói cho nàng biết, hắn sẽ đi cùng.

Nàng vốn nghĩ mang theo Đại Thụ hay Đại Tráng, nhưng hắn nói có thị vệ hắn đi theo là đủ rồi, cho nên tốt nhất Phong Phân chỉ dẫn theo một mình Tiểu Quả.

Phong Phân cảm thấy đầu óc Tiểu Quả đơn giản như vậy, khẳng định rất dễ bị ly khai, cho nên lần này ra ngoài nàng không ôm nhiều kỳ vọng.

Quả nhiên, mới ra cửa không đến nửa khắc, Tiểu Quả đã Long An Khác lấy danh nghĩa đi mua đồ thay hắn ly khai nàng.

Khi thấy nha hoàn cận thân của mình rời đi cùng với hai thị vệ, Phong Phân chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Long An Khác quan sát vẻ mặt nàng, không nhịn được cười nói: “Hình như có chút bi phần không nói được.”

Phong Phân liếc hắn, nhàn nhạt nói: “Sai rồi, đây chỉ là bóp cổ tay tiếc hận rèn sắt không thành thép.”

“Nghe nói hôm nay thành Thanh Châu hội họp một tháng một lần, vừa đúng lúc đến có hội chùa ở chùa Thiên Tê, rất náo nhiệt.

“Tin tức của sư huynh thật linh thông.” Nàng châm chọc nói.

“Hơn nàng một chút.” Hấn cũng đáp trả.

Phong Phân không muốn theo hấn đấu võ mồm, hạ mắt nhìn ống tay áo, nói: “Đi dạo hay đến chùa Thiên Tê?”

"Ta nghe sư muội."

Nàng hơi mím môi: “VẬY ĐẾN CHÙA THIÊN TÊ ĐI.” Đại khái nàng cần bái Phật tổ, xua tan vận rủi mới được.

“Vui lòng theo cùng.” Bởi vì đi chùa Thiên Tê nên bọn họ không đi bộ, mà ở trên xe ngựa thật sự có thể phát sinh ra một chuyện.

Hấn tùy ý phái một gã thị vệ trở về khách điểm đánh chiếc xe ngựa của mình đến đưa bọn họ đi.

Bởi vì Phong Triệt ngồi nên có thêm nhiều sách cổ điển tịch bên trong xe, bình thường hấn lấy ra đọc để giết thời gian, trong đó càng không thiếu sách quý.

“Quả nhiên Thái Phó có học thức uyên bác, tàng thư trong tay toàn là quý hiếm.” Long An Khác tiện tay cầm một quyển lật ra, không nhìn được cảm khái một câu.

Ánh mắt Phong Phân nhìn ra ngoài xe, điều đó cũng là sở thích phá sản của phụ thân, nghĩ đến túi tiền lại đau, điểm chết người còn không phải cái này, mà là nếu ông ấy thấy thuận mắt người nào, sẽ tặng cho người đó quyển sách mà ông vung tiền như rác mua được.

Thật chết người!

Nhìn nét mặt nàng, Long An Khác không nhìn được cười, trực tiếp dời sang ngồi bên cạnh nàng, đưa tay ôm eo nàng, nhìn theo tầm mắt của nàng.

“Những người bên ngoài này có cái gì để nhìn.”

“Quả thật không có gì đẹp.”

Long An Khác cười khẽ: “Quả thật nét mặt với giọng nói của nàng không chê vào đâu được, nếu như thân thể không cứng ngắt như vậy.”

Nghe vậy, nhất thời Phong Phân không cách nào duy trì tỉnh táo.

“Đi chùa Thiên Tê muốn xin sâm gì?”

“Đi chùa nhất định phải xin sâm sao?”

Long An Khác bị hỏi ngược lại thì ngẩn ra, không thể không gật đầu: “Quả thật, thật sự nàng không muốn xin sâm?”

“Cầu xin cái gì?” Nàng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Tay trượt vào trong váy của nàng, hơi thở Long An Khác có chút bất ổn: “Nhân duyên, nữ tử không phải đều muốn xin cái này sao?”

Phong Phân có chút hờ hững nói: “Nhân duyên của ta cần cầu xin sao?”

Long An Khác cười đến thỏa mãn mà đắc ý: “Nói đúng, đúng là không cần cầu xin.” Tay của hắn cầm lấy ngực nàng, giọng nói khàn khàn: “Có thể trực tiếp cầu xin con cái rồi.”

Tay Phong Phân dùng sức đóng cửa sổ xe lại, ánh mắt giống như bức tượng gỗ điêu khắc, không nhúc nhích mặc hắn định đoạt.

Long An Khác vừa vỗ về chơi đùa thân thể nàng, vừa ở bên tai nàng nói: “Nàng cho rằng không có phản ứng Bồn vương sẽ không thú vị mà dừng tay sao?”

Phong phân nhắm mắt không đáp.

Hắn hôn môi nàng, đột nhiên có chút tức giận nói: “Nếu như không phải sợ người khác nhìn ra đầu mối, đôi môi anh đào luôn chọc giận ta của nàng đã sớm thay đổi rồi.”

Nàng muốn để cho mặt mình không thay đổi với thờ ơ, nhưng khi Long An Khác trực tiếp mở y phục, khiến cho thân thể nàng bại lộ trong không khí, nàng vẫn không khống chế được cảm giác xấu hổ, cả người như bắt lửa

nóng, tức giận trừng mắt nhìn thẳng vị Vương gia vô sỉ.

Người bị trừng mắt lại cười đến vô lại, ung dung nhìn nàng luống cuống muốn che lại cảnh xuân bị bại lộ.

Tay Phong Phân run đến mức không nắm được vạt áo, Long An Khác cầm tay nàng, cả người dán vào phía sau nàng, ní non bên tai nàng: “Che cái gì? Bôn vương thích xem.”

"Vô sỉ."

“Ừ, Bôn vương thích làm chuyện vô sỉ với nàng.”

Phong Phân muốn tránh, lại không tránh được, chỉ có thể trở mắt nhìn hấn nắm nơi đây đà của mình tùy ý vân vê, thân thể dính vào sau lưng nàng từ từ trở nên nóng bỏng, hô hấp ngày càng nặng nề.

Hấn muốn nàng, quả thật ngay cả một khắc đều nhịn không nổi.

Trời mới biết mấy ngày nay hấn muốn thân thể của nàng đến tâu hỏa nhập ma, chỉ là thời cơ không thích hợp, dù sao cũng đồng ý với nàng là tránh tai mắt người khác, lại không muốn để cho nàng phản công, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội.

Long An Khác chuyển thân thể của nàng qua, đè nàng trên mặt đất, đôi môi vội vàng nóng rực ngậm anh đào đứng thẳng, tay còn lại không không chế được sờ vào trong tiết khố của nàng.

Đột nhiên thân thể bị xâm nhập, Phong Phân kẹp chặt hai chân theo bản năng, vừa hoảng vừa sợ, gần như hoang mang: “Không cần.....”

“Đừng sợ, ta chỉ sờ.....” Hấn nhỏ giọng dỗ dành nàng, ngón tay lại thăm dò một chút bên trong.

Phong Phân lắc đầu, hai nước hiện lên một tầng hơi nước, nhẹ nhàng ướt át, đẹp đẽ động lòng người.

Long An Khác cảm giác mình sắp nổ tung, một cơ thể mềm mại bây giờ lại hoạt sắc sinh hương, ý thức nàng thanh tỉnh, bởi vì động tác của hấn mà sinh ra phản ứng, điều này khiến cho hấn muốn điên cuồng.

Hắn găm nhẹ một tiếng, rút tay mình về, ôm nàng vào lòng, lôi hai tay của nàng đè xuống lửa nóng của mình, ấn hẳn tình dục găm như bùng nổ, gấp gáp nói: “Cầm nó.....”

Phong Phân bị vật to kia dọa cho hoa dung thất sắc, cả người ngây dại, nghe phân phó của hắn theo bản năng hầu hạ vật trong tay.

Thời điểm dưới thân hắn được bàn tay nhỏ bé của nàng làm cho lâng lâng, đột nhiên truyền đến tiếng trách mắng ngoài xe, Long An Khác cau mày, ôm sát người trong ngực: “Đề cho bọn họ cút!”

Nghe được tiếng găm nhẹ tràn đầy lệ khí của Vương gia nhà mình, ngoài xe thị vệ lập tức hành động, tiêu trừ toàn bộ người vật dám quấy rầy chủ tử, chỉ chốc lát sau, bên ngoài an tĩnh.

Trong xe, không khí mập mờ kéo dài, cuối cùng Long An Khác phóng thích trong tay nàng, hô hấp dồn dập, kịp thời kéo ngoại sam (áo ngoài) ngăn cản chất lỏng rơi trên người nàng, cẩn thận thay nàng lau y phục trên tay, vừa dịu dàng trấn an nàng luống cuống. Phong Phân cũng không nghe lọt tai cái gì, nàng làm cái gì? Rốt cuộc nàng đã làm cái gì?

Kinh ngạc cúi đầu nhìn hai tay của mình, nàng vừa mới dùng chính đôi tay này khiến cho một vật cứng rắn và nóng rực biến thành mềm mại vô lực?

Bất ngờ, ánh mắt của nàng liếc nhìn về phía vật lớn còn lộ ra bên ngoài kia, lập tức mặt đỏ lên.

“Nàng thấy hài lòng không?” Hắn hôn mặt nàng, ác ý hỏi.

Phong Phân quay mặt, Long An Khác lại bắt được tay của nàng sờ tiểu tử của mình, mặt nàng khiếp sợ quay đầu nhìn lại.

Nó đang trở nên to lớn, trở nên cứng rắn!

Nàng bị dọa sợ muốn rút tay về, Long An Khác đè tay nàng lại: “Nàng trêu chọc, nàng giải quyết.”

Rõ ràng chính hắn túm tay nàng đung vào!

Nàng thật bất đắc dĩ, nhưng chỉ có thể theo lời hắn, bắt đầu động tác trên tay.....

Sau khi chám dứt lần này, rốt cuộc Long An Khác chịu để cho nàng mặc lại chỉnh tề, cũng mở cửa sổ xe ra, làm cho mùi vị bên trong xe tản đi.

"Đến nơi nào rồi?"

"Bẩm công tử, đã đến dưới chân núi rồi."

Trên thực tế, bọn họ dừng ở chỗ vắng vẻ dưới chân núi này đã lâu rồi.

Phong Phân nhìn Long An Khác mở ra một ám cách (ngăn bí mật) trong xe, lấy ra một bộ y phục sạch sẽ thay đổi cho mình, sau đó lại lấy một chiếc lược ngọc đưa cho nàng.

"Buộc tóc giúp ta." Hấn thản nhiên phân phó.

Phong Phân tiếp nhận lược ngọc, ngồi xổm sau lưng hấn chậm rãi chải mái tóc dài của hấn, sau đó cẩn thận giúp hấn búi tóc, đeo ngọc quan vào búi tóc.

Chỉ nhìn hình dáng bên ngoài, hấn thật sự là một công tử mỹ ngọc, đáng tiếc phẩm hạnh có vấn đề.

Phong Phân cũng chải lại mái tóc dài của mình, tùy ý búi tóc, cài lên hai cây trâm đơn giản.

Long An Khác cảm thấy kiểu ăn mặc này khiến nàng ít đi mấy phần đoan trang, nhiều thêm chút thoải mái lười biếng, nguyên nhân bởi vì vừa cùng hấn trải qua thân mật sao?

"Xuống xe nhìn một chút đi."

Phong Phân không có ý kiến đối với đề nghị của hấn, nàng rất sợ tiếp tục đơn độc với hấn trong xe.

Long An Khác mở cửa xuống xe, sau đó xoay người lại trực tiếp ôm Phong Phân xuống, khiến cho nàng không có phòng bị trong nháy mắt đỏ mặt.

Dưới ánh mắt mọi người..... Nghĩ đến mới vừa rồi hai người làm tất cả mọi chuyện trong xe, nàng run lên, trên mặt hoàn toàn không còn huyết sắc.

"Đi thôi, chúng ta qua bên kia đi." Hấn giống như hoàn toàn không có phát

hiện dị trạng của nàng, nắm tay nàng chậm rãi đi về một phía.

Chỗ vắng vẻ dưới chân núi này có một dòng suối trong vắt, Long An Khác kéo nàng đến bên dòng suối rửa tay.

Phong Phân chà lại chà, cảm thấy trên tay có chất dính khác thường.

Đột nhiên, hai bàn tay to bọc lại đôi tay của nàng trong suối: “Đứa ngốc, sớm muộn gì đó cũng là thứ nàng sẽ hưởng dụng, ghét bỏ như vậy thật không tốt.”

Phong Phân cắn môi dưới.

Long An Khác nhẹ nhàng ôm lấy nàng, rút khăn tay trên eo nàng lau nước, nhẹ giọng nói: “Nàng là chủ tử của bọn họ, chuyện của chủ tử bọn họ biết cái gì nên nghe cái gì nên nói, không cần suy nghĩ nhiều làm gì.” Nàng cũng không nghĩ như thế, hấn lại cố tình khiến cho nàng không thể không suy nghĩ nhiều.

"Long An khác."

"Hả?"

"Người thật muốn lấy ta?"

Long An Khác nhìn nàng, cười nói: “VẬY còn nàng, nàng thật sẽ ngoan ngoãn chờ gả cho ta?” Hấn ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng hôn trên búi tóc: “Phân Nhi, Bồn vương không sợ nàng động tâm tư với Bồn vương, dù sao Bồn vương cũng nhàn rồi.”

Phong phân im lặng.

Long An Khác giương mắt nhìn lên, có chút giật mình nói: “Hình như chúng ta tới chùa dâng hương.”

Phong phân vẫn không nói lời nào.

Hấn cúi đầu hôn môi nàng một cái, dắt tay nàng, nhướn mày nói: “Chúng ta đi từ từ qua đó.”

Nàng nhìn chân mình, rớt cuộc mở miệng: “Đường núi khó đi.” Thị vệ nhà

người lái xe ngựa đến nơi hẻo lánh thế này, quý mới biết phải đi rất xa.

Long An Khác khẽ cười, đột nhiên ôm nàng lên: “Không bằng Bôn vương ôm nàng qua?”

"Long An khác!" Nàng thét chói tai.

Hắn cười ôm nàng trở về xe ngựa, thị vệ đánh xe chuyển hướng xuống đường núi.

Chương 6

Tiếng người huyên náo dưới chân núi chùa Thiên Tê, tiếng người tiếng ngựa, nhìn như một bức tranh náo nhiệt phồn hoa.

Phong Phân xuống xe ngựa, nhìn tòa sơn môn trước mặt mà lắp bắp kinh hãi.

Tòa sơn môn chùa Thiên Tê rất rộng rãi khí thế, từ xa nhìn lại, diện tích Miếu Tự cũng thật lớn, xem ra hương khói hết sức cường thịnh.

Hương khói Miếu Tự cường thịnh tất nhiên không thiếu nhà quyền quý, mà nhà quyền quý rất nhiều, nên xe ngựa Long An Khác cũng không đáng được chú ý, dù sao đây cũng chỉ là hẫ đi ra ngoài du ngoạn, cũng không phải dùng thân phận Vương gia để xuất hành.

"Chúng ta lên đi."

Phong Phân không để ý đến người bên cạnh, theo sơn môn nhìn về phía chợ tự phát dưới chân núi, ở đó người càng nhiều, chủ yếu là bách tính bình thường, mà bọn họ chiếm đóng nơi đó vì có rất nhiều xe ngựa quyền quý dừng lại, cũng không ít hạ nhân, tỳ nữ ở lại trông coi xe ngựa và mấy vật linh tinh.

Long An Khác thấy thế nhếch môi cười: "Sur muội muốn qua bên đó chúng ta liền đi, chuyện thấp hương bái Phật cũng không gấp." Hiện tại con cái cũng chưa có khả năng có.

Phong Phân nhin không được liếc mắt nhìn hẫ, cảm giác hình như lời nói hẫ chứa đầy hàm ý, nhưng lại nhìn không ra cái gì, nên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi về phía chợ.

Đi không bao lâu, nàng bị hấp dẫn bởi một gian hàng thủ công mỹ nghệ.

"Vật này thật tinh xảo." Nàng tán thưởng.

Thấy dáng vẻ kinh hỉ của nàng, Long An Khác khẽ lắc đầu, cả khuôn mặt đều là cung chiêu.

"Cô nương thích thì chọn vài món đi." Người bán hàng rong thân thiện nói.

"Bao nhiêu tiền?"

"Loại nhỏ ba văn tiền một cái, như vậy tám văn tiền, loại này mười văn tiền."

Nàng gật gật đầu, cầm lên một chuỗi chuông gió lắc lắc, âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Chủ quầy hàng là một nam tử da hơi ngăm đen, thấy nàng thích liền nói: "Cái này mười văn tiền."

Phong Phân cẩn thận cầm chuông gió trong tay, có chút do dự.

Long An Khác nhẹ phẩy chiếc quạt trong tay: "Mua."

Lời này vừa nói ra, có thị vệ tiến lên trả tiền.

Phong phân liếc hẩn một cái.

Hẩn cung chiều cười nói: "Sur muội thích, sur huynh trả tiền cũng vui mừng."

Được, như vậy giao cho hẩn, nàng quay đầu tiếp tục chọn lựa.

Long An Khác tham luyến vẻ mặt vui vẻ của nàng, loại vui vẻ thuần túy, không có một chút giả tạo, ánh sáng chói lọi đọng lại nơi khóe mắt nàng, đoạn đường đi chung này hẩn chưa từng thấy qua.

Lúc này đột nhiên một bóng đen bay qua trước mặt Phong Phân, nàng cả kinh lui lại hai bước, lập tức Long An Khác ôm lấy nàng, thị vệ cũng xông về phía trước mấy bước đề phòng.

Một người đàn ông trung niên rơi trên mặt đất, khóe miệng hẩn chảy máu, lại giãy giụa muốn bò trở lại, trong miệng kêu lên: "Buông nữ nhi của ta ra....."

Cường bắt dân nữ? Là ý niệm lóe lên đầu tiên trong đầu Phong Phân.

Ánh mắt Long An Khác lạnh lùng nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên cầm y hoa phục đang phách lối lôi kéo một tiểu cô nương đang liềm mạng giãy giụa, muốn chạy về phía người đàn ông trung niên đang bò tới.

Quả nhiên là cường bắt dân nữ!

“Hừ, Thất gia đây là cho người mặt mũi mới thu nhận nữ nhi của người, người này thật không biết thức thời.”

Long An Khác nheo mắt lại bởi vì câu “Thất gia” kia.

Đúng lúc Phong Phân cũng nghiêng đầu nhìn hắn, ý vị thâm trường nói: “Thất gia?”

Tay đang ôm eo nàng của Long An Khác nắm thật chặt, lạnh lùng phân phó: “Vả miệng hắn.”

Phong Phân chỉ cảm thấy hoa mắt, chợt nghe tiếng “Chát chát” mấy tiếng giòn vang, thời điểm đợi nàng thấy rõ, miệng của vị thiếu niên tự xưng Thất gia kia đã bị đánh sưng đỏ.

Thiếu niên bị đánh kia từ nhỏ đã được nâng trong lòng bàn tay, chưa bao giờ chịu qua tức giận như vậy, chờ hắn thấy rõ những người ra tay đánh người của hắn, nhất thời thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu.

Mới vừa trên đường tới đây cũng đụng phải những người này, lúc đó hắn muốn đến cướp, kết quả lại bị mấy tên thị vệ kia không khách khí chút nào đá văng.

Không ngờ, bây giờ oan gia ngõ hẹp lại đụng nhau, hơn nữa còn đánh hắn, đúng là không thể nhịn thì không cần nhịn.

“Bọn người các người thật đáng chết! Ta.....” Hắn mắng một chuỗi giòn giã thật dài.

“Công tử, trên đường đụng phải chính là người này.” Mạc Thanh bẩm báo.

“Xử lý thế nào?” Long An Khác tùy ý hỏi.

Mạc Thanh trả lời nghiêm túc: “Ném qua một bên.”

“Ta nhớ là để cho bọn họ cút.”

“Tiểu nhân sẽ đền bù sai lầm.” Nói xong, hắn và mấy tên thị vệ lập tức vọt

tới.

Thấy thiếu niên cảm y và tùy tùng của hắn bị đám người Mạc Thanh ném xuống đất làm cầu đá, Phong Phân cả kinh lấy tay che miệng.

“Dám làm sư muội mất hứng, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.” Hắn lạnh lẽo ném ra một câu.

Phong Phân khó có thể tin nhìn hắn.

“Sư muội đừng sợ.”

Khóe miệng nàng run rẩy, không nhịn được oán trách: “Cần gì kéo ta xuống nước.” Người hoành hành ngang ngược thì cũng thôi đi, tại sao phải kéo ta vào.

Long An Khác nghiêm túc nói: “Hắn kinh sợ đến sư muội.”

Hai phụ nữ bị khi dễ nâng đỡ nhau đi tới, dập đầu với bọn họ: “Đa tạ công tử, tiểu thư cứu giúp.”

Long An Khác không có kiên nhẫn nói: “Đã không có việc gì, đừng ở chỗ này làm chướng mắt.”

Đôi phụ nữ kia bị giọng nói hung ác của hắn hù dọa, không dám nói nhiều nữa, vội vàng rời đi.

Nhìn cử chỉ thô bạo của thị vệ đối với thiếu niên kia, Phong Phân không khỏi có chút lo lắng, sợ sẽ có tai nạn chết người.

“Không cần lo lắng, loại ăn chơi trác táng này chính là thiếu dạy dỗ.”

Phong Phân không khỏi liếc mắt.

“Làm sao vậy?”

“Chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ cảm thấy mình cũng ăn chơi trác táng sao?” Phong Phân thật sự rất ngạc nhiên, ở kinh thành, vị Ký vương gia này có thể nói là hoàn khổ (quần áo lụa là) trong hoàn khổ.

Long An Khác nhướn mày cười: “Chẳng lẽ sư muội không hiểu được hoàn

khó cũng có phân chia cao thấp sao?”

Phong Phân đã hiểu.

“Sur muội không cần để ý những thứ râu ria (không quan trọng), muốn mua gì thì chọn đi, mua xong chúng ta vào chùa bái Phật xong rồi trở về, cũng tránh cho tiên sinh lo lắng.”

Phong Phân nhìn xung quanh bọn họ đột nhiên trông trái, thở dài trong lòng: “Không đi dạo, chúng ta vào chùa đi thôi.” Bái Phật xong rồi trở về khách điểm sớm chút, sáng sớm ngày mai rời khỏi nơi này, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

“Vậy đi thôi.” Bộ dạng Long An Khác là nàng nói cái gì thì chính là cái đó, rất tự nhiên ôm eo nàng.

Phong Phân âm thầm cắn răng, lần nữa tự thôi miên mình: trên lưng nàng không có bàn tay nào cả.

Từ chân núi lên sơn môn, lại từ sơn môn vào chùa, là một đoạn đường không khó đi, Phong Phân yêu cầu thành tâm, Long An Khác đương nhiên phải bỏ nhuyển kiệu, ôm người trong ngực đi vào chùa, trên đường trắng trơn ăn không ít đậu hũ.

Mặt Phong Phân không biết bởi vì đi bộ mà đỏ hay do cái khác, vẻ mặt ửng đỏ khiến nàng nhiều thêm mấy phần mềm mại đáng yêu.

Long An Khác nhìn thấy vẻ mặt Phong Phân như vậy khiến lòng hấn càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, hấn nghĩ có lẽ nên thay đổi kế hoạch, hấn thủ thân như ngọc hơn hai mươi năm, thật vất vả mới nhìn trúng một cô nương, lại phải bó tay bó chân tổn hại chính mình, quả nhiên vẫn nên thuận theo tâm ý của mình, ăn vào miệng trước mới đúng chứ?

Nhưng nếu làm như vậy thật, đoán chừng trong lòng nàng hấn thật sự không còn sót lại chút danh dự đáng nói, cái này thật làm cho người ta khô não.

Theo dòng người tiến vào Đại Hùng bảo điện, Phong Phân chỉnh trang y phục, sau đó thành kính ở trên bờ đoàn quỳ lạy dập đầu, Long An Khác cũng quỳ xuống theo.

Chờ Phong Phân bái lạy xong muốn đứng dậy, lại bị hấn kéo lại, nàng không

khỏi nghiêng đầu nhìn hẳn.

“Nàng cầu cái gì?”

“Nói ra sẽ không linh.”

“Cầu xin con cháu sao?”

Phong Phân tức giận nói: “Không phải.”

“Vậy nàng có thể nói ra rồi.”

Phong Phân hất tay hẳn ra rồi đứng lên, sau đó qua chỗ thùng công đức.

Nhìn nàng bỏ vào trong rương mười đồng tiền, khước miệng Long An Khác co quắp một lúc lâu, mới mở miệng hỏi: “Su muội, nàng như vậy thật sự được sao?”

“Cái gì?” Phong Phân không rõ chân tướng.

Long An Khác chỉ chỉ thùng công đức, rất mờ mịt hỏi: “Không nên quá keo kiệt tiền nhang đèn.” Nàng như vậy thì sao Phật Tổ có thể phù hộ nàng?

“Ta không có cầu xin cái gì, tại sao phải cúng nhiều tiền nhang đèn?”

Long An Khác cứng họng, không nhịn được cầm cây quạt gõ gõ đầu mình, mặc dù biết thời điểm nào đó nha đầu này rất keo kiệt, nhưng tính toán chi li với tiền nhang đèn như vậy, thật đúng là bất ngờ.

Mạc Thanh đứng một bên cảm thấy từ sau khi quen biết Phong cô nương, Vương gia nhà bọn họ bị á khẩu ngày càng nhiều, không biết có thể nói hay không thật đáng mừng.”

Long An Khác lấy ngân phiếu mang theo từ trong tay áo mình ra, đưa cho hòa thượng ghi chép tiền nhang đèn đứng một bên.

Hòa thượng vừa thấy ngân phiếu đưa đến, lập tức cung kính làm một cái lễ, nhiệt tình hỏi thăm tên của hẳn.

“Long thất gia.”

Phong Phân liếc mắt nhìn người nào đó.

Người nào đó cười hỏi nàng: “Su muội có chuyện gì sao?”

Cho nhiều tiền như vậy cũng không báo tên thật, quả thật phá sản, cho dù Phật Tổ muốn phù hộ, không chừng cuối cùng còn có thể sai người.

“Không có việc gì.” Nàng thâm bĩu môi.

“Vậy chúng ta đi thôi, ở trong chùa dạo quanh một chút, nghe nói cảnh trí không tệ.” Long An Khác vừa nói, vừa vô cùng tự nhiên ôm eo nàng.

Phong Phân rất muốn nâng trán.

Long An Khác nói bên tai nàng: “Ta đáp ứng nàng, không lén lút làm chuyện xấu với nàng ở đây.”

Phong Phân muốn giận quá hóa cười, người này không biết xấu hổ đạt đến cảnh giới gì rồi, chẳng lẽ hiện tại hắn quy củ với nàng? Cư nhiên hiện tại có mặt mũi nói vậy với nàng, nói cho nàng biết hắn quang minh chính đại làm chuyện xấu với nàng trước mặt dân chúng! Nàng có thể đánh hắn không?

“Đi thôi.” Hắn dương dương tự đắc trước mặt mọi người đang soi mói mang theo nàng đi về phía hậu viện.

“Người không thể buông ta ra sao?” Phong Phân cố gắng thương lượng với hắn.

Vẻ mặt hắn khó hiểu: “Tại sao muốn buông ra?”

Nàng hít sâu: “Người như thế thì sao ta có thể đi được?”

“Vậy không bằng ta ôm su muội đi?” Không thể đi chúng ta sẽ dứt khoát không đi.

“Long An khác!” Nàng khẽ gọi.

Tâm tình Long An Khác cực kỳ vui sướng, tiếng cười trong trẻo sung sướng tràn ra, rơi vào không ít tai người đi đường, đưa tới rất nhiều tầm mắt.

Phong Phân không thể nhịn được nữa nắm quyền nện vào ngực hắn hai cái,

chỉ là, cử chỉ nàng như vậy ở trong mắt người khác giống như đôi tình nhân đang hôn đôi.

Ngay tại thời điểm Long An Khác không nhận được muốn mang người trong lòng đến nơi hẻo lánh làm nóng người, một người có bộ dáng quân sự vội vã đến, ngừng lại trước mặt đoàn người bọn họ, cung kính hướng hấn hành lễ.

“Lão phu nhân nhà tiểu nhân biết Tôn thiếu gia đắc tội quý nhân, đặc biệt sai tiểu nhân mời công tử đến bồi tội.”

Long An Khác hừ nói: “Nếu phải bồi tội, chẳng phải là thiếu thành ý hay sao?”

Trong lòng quân sự kêu khổ: “Công tử, trừ xin tội, lão phu nhân nhà tiểu nhân còn có lời muốn nói cùng với công tử, cho nên mới sai tiểu nhân đến thỉnh ngài.”

Phong Phân không muốn đi với hấn, liền nói: “Sư huynh người đi đi, tự ta đi dạo một chút.”

Long An Khác cười liếc mắt nhìn nàng, nói: “Không có sư muội bên cạnh, sư huynh sẽ nóng ruột, vẫn nên đi chung mới tốt.”

Phong phân cau mày.

Long An Khác cũng không để ý tới, trực tiếp nói với quân sự: “Còn không dẫn đường.”

“Thỉnh công tử đi theo tiểu nhân.”

Nàng nhỏ giọng nói: “Ta đi không thích hợp.”

“Không sao.”

Nàng không còn cách nào, không thể làm gì hơn là thỏa hiệp: “Muốn ta đi với người qua đó cũng được, nhưng người phải quy củ chút, buông tay ra cho ta.”

Long An Khác hơi trầm ngâm rồi thu tay về, đi gặp người ngoài quả thật không nên lỗ mãng, như vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm nàng. Mặc dù hấn không sao, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, lại chưa gả cho hấn, phải

cô ky một hai. Thấy hấn buông tay, lúc này Phong Phân mới an tâm.

Đi qua mấy chỗ hành lang gấp khúc, xuyên qua một đoạn đường mòn lót đá cuội, bọn họ theo sau quản sự đi tới một thiền viện u tĩnh.

Vừa vào cửa viện là nhìn thấy một lão thái thái tóc hoa râm được hai nha hoàn nâng đỡ đang đứng đợi dưới mái hiên phòng chính, vừa nhìn thấy Long An Khác vào viện, vội vàng xuống bậc thang tiếp đón.

Trong lòng Phong Phân hiểu rõ, chắc hẳn đã biết rõ thân phận của Long An Khác rồi.

Vị lão phu nhân này so ra có tâm nhãn hơn so với mọi người trong nhà, nếu không cũng không thể biết hành tung của hấn trong khi hấn cố ý che giấu thân phận.

Long An Khác gật gật đầu với lão phu nhân, lướt qua nàng đi vào phòng, không khách khí ngồi xuống chủ vị.

Lão phu nhân dẫn một đám người thỉnh an hấn, sau đó kêu ra vài nha đầu, nói: “Đây là mấy cháu gái lão thân, nhanh, thỉnh an công tử.”

“Gặp qua công tử.”

Mấy cô nương trang điểm xinh đẹp nhẹ nhàng hướng Long An Khác phúc thân, nhìn tựa như một bức họa.

Đợi các nàng thỉnh an xong lui ra, lúc này Phong Phân mới khẽ nhún người: “Thỉnh an phu nhân.”

Lão phu nhân cười kéo tay Phong Phân, nói: “Thật là một cô nương xinh đẹp, thật đúng là khí độ của cô nương phủ Thái Phó.”

Phong Phân cười thầm, xem ra người nào đó theo chân bọn họ cùng đồng hành, người có tâm thật rõ ràng.

Nghĩ tới đây, nàng bỗng dựng cả kinh, nếu quả thật có người luôn chú ý hành tung Long An Khác, như vậy lời nói và hành động phóng đãng của tên hỗn đản ở bên ngoài.... Xem ra sau này nàng càng phải cẩn thận.

“Mấy người các ngươi cũng qua đây ra mắt Phong tử tỷ.”

“Chào Phong tỷ tỷ.”

“Chào các muội muội.”

“Lão phu nhân, Tôn thiếu gia đến.”

Lão phu nhân vừa nghe lời ma ma nói, trên mặt trầm xuống: “Bảo tên nghiệt chướng kia lăn tới đây.”

Phong Phân giương mắt nhìn lướt qua, nhìn thấy thiếu niên cảm y bị thị vệ làm cầu đá trên chợ, mặc dù đã thay đổi y phục, nhưng gương mặt vốn thanh tú nay đã trở nên bầm dập.

“Còn không mau thỉnh tội với công tử!”

Thiếu niên kia ngoan ngoãn làm lễ thỉnh tội với Long An Khác.

Long An Khác vung tay lên, vẻ mặt có phần không kiên nhẫn, lão phu nhân thấy thế thì kêu người mang cháu mình ra ngoài.

Tại thời gian lão phu nhân và Long An Khác trò chuyện, Phong Phân cũng chậm chậm biết rõ thân phận đối phương, là mẫu thân Định Bắc Hầu, Định Bắc Hầu họ Tô, nhà mẹ đẻ lão phu nhân họ Trần, là Tô Trần thị.

Phong Phân không có hứng thú nghe bọn họ nói chuyện, nhưng nàng phát hiện một chuyện.

Mục đích của lão phu nhân hình như là hi vọng mấy cháu gái của mình có thể lọt vào mắt Long An Khác, nói đơn giản chính là nhắm vào vị trí Ký Vương phi.

Lúc này tâm tình Phong Phân có chút vi diệu.

Nếu như Long An Khác có thể dời lực chú ý ra khỏi nàng, nàng đương nhiên cao hứng, như vậy nàng có thể phụng dưỡng dưới gối phụ thân đến khi người lâm chung, nhưng trong lòng lại có chút tư vị không phải, nàng và tên khốn kia xem như có vợ chồng chi thực..... Thật may, nàng cũng không thật sự thất thân, coi như là đại hạnh trong bất hạnh (trong cái rủi có cái may).

Việc đời không thể hoàn hảo, Phong Phân an ủi mình, bỏ được, có bỏ mới có

được.

Nàng lấy có thay quần áo ra khỏi phòng, chờ sau khi qua khỏi tịnh thất, cùng với tiểu nha hoàn của mình ra khỏi thiền viện, đi dạo trong chùa.

Nàng biết lão phu nhân nhất định rất vui khi việc thành, mà quả thật như nàng đoán, tiểu nha hoàn kia tận tâm tận lực muốn phụng bồi nàng, ước gì nàng quên cả trời đất, đừng trở lại đó.

Trong lòng Phong Phân cười thầm, dạo chơi khắp nơi trong chùa, cách xa thiền viện u tĩnh kia, chỉ thấy một mảnh hoa đào xuất hiện trước mắt, khiến hai mắt nàng tỏa sáng.

Bên ngoài hoa đào đã rụng nhiều, trong chùa lại vẫn tươi đẹp, một cơn gió thổi qua là một cơn mưa hoa đào mê người, khiến cho người ta nhìn ngây dại.

Hôm nay Phong Phân mặc một bộ y phục trắng, đứng trong rừng hoa đào khẽ nở nụ cười, tay phải đưa ra, tựa như tiên nữ lạc vào nhân gian, khiến cho người trong rừng đi ra kinh ngạc dừng chân.

Khóe mắt liếc thấy trong rừng còn có người khác, Phong Phân thu lại vẻ mặt, đi về hướng khác, không ngờ người nọ không biết kiên dè đi lại đây.

“Tường Vi, tại sao ngươi lại ở đây?”

“Biểu thiếu gia.” Tiểu nha hoàn đi theo Phong Phân khẽ nhún người với công tử áo xanh kia: “Nô tỳ bồi Phong cô nương ra ngoài hít thở không khí.”

“Phong cô nương?”

Tường Vi bậm: “Đây là thiên kim Phong Thái Phó, hôm nay lão phu nhân chúng ta ngẫu nhiên gặp được ở trong chùa, cô nương thiếu một nha hoàn, lão phu nhân sai nô tỳ tới đây hầu hạ.”

Phong Phân đáp lễ, cũng không nói chuyện, chỉ gật gật đầu trả lời.

“Vừa nãy tiểu sinh thấy cô nương hình như vô cùng yêu thích rừng hoa đào này?”

“Cảnh sắc không tệ nên nhìn thêm mấy lần.”

“Hôm nay cô nương đến chùa dâng hương với người nhà sao?”

“Đi ngang qua Thanh Châu, nghe nói chùa Thiên Tê nên tới nhìn một chút.”

“Lão Thái Phó học thức uyên bác, không biết lão nhân gia có trong chùa không?”

“Gia phụ ở lại khách sạn thành Thanh Châu nghỉ ngơi, không có đi cùng với nhau.”

“Không biết cô nương và người nhà muốn ở lại Thanh Châu mấy ngày, nếu thời gian cho phép, đệ tử muốn bái kiến lão Thái Phó.”

“Sợ là không đúng dịp, ngày mai chúng ta lên đường.”

“Sao không ở lại thêm mấy ngày, phong cảnh Thanh Châu thật không tệ.”

“Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ là phụ nữ chúng ta sốt ruột hồi hương, không muốn trì hoãn thêm nữa.”

“Điều này thật đáng tiếc.”

Thời điểm Long An Khác đến đây, chính là thấy bọn họ đứng trò chuyện với nhau thật vui vẻ trong rừng đào, khiến cho sắc mặt hắn trở nên âm trầm, không mang theo chút nhiệt độ nhìn nam tử đứng đối diện với Phong Phân.

Trong mắt đối phương không chút che giấu ý đồ khiến hắn mất hứng, nữ nhân của hắn sao đến phiên nam nhân khác mơ ước rồi hả?

“Sur muội.”

Nghe được giọng nói của Long An Khác, Phong Phân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vị Biểu thiếu gia Tô phủ trước mặt thật sự nói nhiều quá rồi, mấy lần nàng ám chỉ muốn đi, đối phương lại làm bộ không hiểu, không chịu cho nàng rời đi, nàng lại không tiện phát tác, phải tay áo bỏ đi, ứng phó tới bây giờ đã có chút không kiên nhẫn.

Nếu Long An Khác đến trễ chút nữa, nàng thật sự không cần để ý đến cấp bậc lễ nghĩa quay đầu bỏ đi.

“Sur huynh.”

“Ta nói như thế nào không tìm được nàng, thì ra chạy đến nơi này, thế nào, trò chuyện với người khác thật vui, nên cái gì cũng không nhớ hả?” Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của hắn không nhịn được mỉa mai.

Phong Phân hơi mím môi, hạ mắt nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta phải xuống núi sao?”

Long An Khác lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử kia, đưa tay kéo Phong Phân: “Sớm nên xuống núi.”

Lão phu nhân Định Bắc Hầu và mấy vị cháu gái của bà thật khiến hắn phiền chán, bên kia bọn họ bám riết hắn, bên này có người đánh chủ ý lên Phong Phân, tính toán cũng thật hay.

Thình lình Phong Phân bị hắn kéo vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đâm vào lồng ngực rắn chắc của hắn, mũi có chút đau.

“Không qua chào lão phu nhân sao?”

“Không cần.”

Long An Khác ôm lấy nàng, liếc nhìn Biểu thiếu gia Tô phủ, lạnh lùng nói: “Mở to mắt ra một chút, không phải người nào cũng có thể đánh chủ ý được.” Sau đó ôm lấy người trong lòng xoay người rời đi.

Phong Phân bị hắn ôm chặt, đi được một đoạn, nàng nhịn không được nói: “Người làm ta đau.”

Long An Khác lạnh lùng nhìn nàng, mặt không chút thay đổi nói: “Đau? Ta nên sớm làm cho nàng đau một chút.”

Phong Phân bị nét mặt và giọng nói của hắn làm hoảng sợ.

Tại sao đột nhiên tâm tình trở nên khó coi như vậy? Là nhà lão phu nhân Định Bắc Hầu đắc tội với hắn?

Không đúng, hắn đường đường là Ký Vương gia thì ai dám đắc tội hắn, hơn nữa, Định Bắc Hầu gia rõ ràng hướng về phía vị trí Vương phi, càng không có lý do đắc tội hắn. Nàng nghĩ không hiểu.

Long An Khác thấy người trong ngực suy nghĩ có chút viển vong, lửa giận trong ngực càng dâng cao, hấn xem nàng như trân bảo, ngược lại nàng có chút ý sủng mà kiêu rồi hả?

Hấn không kiên nhẫn được nàng đi chậm như thế, cuối cùng bế bổng nàng lên, ôm nàng ra khỏi chùa Thiên Tề trước mắt bao nhiêu người, thẳng đến chân núi, trực tiếp nhét nàng vào xe ngựa.

“Quay về.” Lạnh lùng ném ra một câu, hấn cũng theo lên xe ngựa.

Phong Phân còn chưa ngồi vững trong xe, đã bị cái người lên xe sau đung ngã, đưa tay tháo đai lưng của nàng.

“Long An Khác, ngươi muốn làm gì?” Phong Phân bị lệ khí trên người hấn hù sợ, vội vàng đưa tay ngăn cản.

“Làm chuyện ta sớm nên làm.”

Phong Phân theo bản năng nhận thấy nguy hiểm, bắt đầu giãy giụa.

Long An Khác thấy nàng giãy giụa thì càng thêm tức giận, trực tiếp xé rách y phục của nàng, kéo yếm của nàng xuống.

Phong Phân sợ hãi đưa tay che ngực, lui về phía sau: “Ngươi tinh táo một chút.”

“Bỏn vương không thể tinh táo.”

“Cho dù muốn cũng phải đưa ra một tội danh, rốt cuộc vì sao đối xử với ta như vậy?” Tại sao hấn đột nhiên trở nên thô bạo như thế?

Long An Khác lại kéo váy nàng xuống, ép nàng đang cuộn tròn vào một góc buồng xe, từ trên cao nhìn xuống nàng, cười lạnh nói: “Vớ Bỏn vương thì không thèm nói nhiều nửa câu, như thế nào mà vớ người khác thì nói không hết chuyện, còn cười tươi như vậy, hả?”

Phong Phân trừng mắt: “Ngươi phát thần kinh gì vậy, con mắt nào của ngươi thấy ta trò chuyện thật vui với người khác, lúc nào ta cười tươi hả?” Đây thật là muốn gán tội cho người thì sợ gì không có lý do.

“Hai mắt Bồn vương đều thấy được.”

“Ta cũng chỉ ứng phó mấy câu, tại sao lại trở thành trò chuyện với nhau thật vui?” Nàng thật oan uổng.

Long An Khác bắt được cổ chân của nàng, nghe những lời này, động tác hơi dừng lại: “Nếu không thích, tại sao còn đứng đó trò chuyện với hấn?”

“Người cho rằng ai cũng tùy ý làm bậy giống người vậy sao? Cho dù ta không thích, cũng không thể trực tiếp không cho họ mặt mũi, huống chi hấn cũng không làm ra cử chỉ gì quá đáng, nếu ta làm như vậy chẳng phải ta đánh mất cấp bậc lễ nghĩa sao?”

Hấn hoài nghi nhìn nàng, thấy nàng chỉ còn sót lại tiết khô, sợ đến phát run, lại vẫn quật cường trừng mắt căm tức nhìn hấn, lửa giận chậm rãi hạ xuống, nhưng một loại lửa khác lại bùng lên nhanh chóng.

Trên tay hơi dùng sức, hấn kéo người xuống, đè thân mình lên, dùng thêm chút sức, cứng rắn kéo tiết khô của nàng xuống.

Tâm Phong Phát nhất thời chìm xuống đáy cốc, sợ hãi nhìn hấn.

“Không biến nàng thành người của ta, Bồn vương khó có thể yên tâm.”

“Người không thể như thế, người đã đồng ý với ta.”

“Vậy thì sao?”

Phong Phân ngẩn ra, một giây tiếp theo bắt đầu liều mạng giữa giữa, nàng sợ, nàng thật sợ.

Sự giữa giữa của nàng trong mắt hấn không đáng nhắc tới, chỉ tồn chút lực đã áp chế được nàng.

Tiểu nhân nhi bởi vì giữa giữa mà tóc mây tán loạn, một bộ dáng bị người dày vò thể thảm, đột nhiên Long An Khác nhin cười không được.

Hấn cúi đầu hôn môi nàng: “Nếu nàng tiếp tục giữa giữa, Bồn vương sẽ thật sự muốn nàng.”

Phong Phân kinh nghi bất định đánh giá hấn.

Con người Long An Khác trở nên nóng rực sâu thẳm, bên tai nàng nói: “Chỉ là, Bôn vương phải trừng phạt nàng.”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, ngón tay của hắn đã đâm vào nơi tư mật của nàng, bắt đầu co rúm, nàng muốn quay người tránh, lại bị ép gắt gao, không đường để chạy.

Theo động tác ngày càng nhanh của hắn, Phong Phân cảm giác cơ thể mình trở nên kỳ quái, liều mạng cắn môi không nhả, chỉ sợ mình phát ra âm thanh kỳ quái.

Vẻ mặt Long An Khác có chút cuồng loạn, hô hấp hỗn loạn, dụ hoặc bên tai nàng: “Phân Nhi kêu ra đi, đừng chịu đựng, ngoan.....”

Phong Phân nhìn đến cực hạn căn vai của hắn, hạ thân phun trào, trong đầu trống rỗng, cả thân thể vô lực.....

Chương 7

Bên trong xe ngựa một mảnh hỗn độn, tràn ngập mùi vị tình dục.

Tay Phong Phân run run mặc lại y phục, nhưng y phục của nàng đã bị xé rách, mà bên trong xe ngựa cũng không có y phục của nàng.

Đối mặt với y phục rách nát này, nàng khóc không ra nước mắt.

Vẻ mặt Long An Khác thỏa mãn ngồi một bên, cười hắc hắc nói: “Tạm thời mặc của ta đi.”

“Vậy sao được, trở về khách điểm bị phụ thân ta nhìn thấy thì hỏng bét.”

Hắn đưa tay kéo nàng vào trong ngực, tiếp tục giở trò: “Một lát trở lại trong thành, chúng ta đi mua một bộ y phục giống với bộ ban đầu của nàng là được.”

“Ừ, vậy cũng tốt.”

Sau khi Long An Khác mút ra vài ấn ký trên ngực nàng, nói: “Mới vừa rồi Bồn vương hầu hạ nàng như thế nào? Dục tiên dục tử chứ?” (sửng lên bờ xuồng ruộng, há há)

Phong Phân giơ tay lên muốn đánh hắn, hắn còn mặt mũi nói chuyện!

Long An Khác cầm tay của nàng, dán vào tai nàng nói: “Bồn vương học được chút bản lĩnh từ Câu Lan Viện đều dùng để hầu hạ trên người nàng, bao lâu thì nàng sẽ hoàn thành tâm nguyện cho Bồn vương?”

“Câu Lan Viện?”

Hắn cười khê, néo ngực nàng một cái: “Chớ ăn giấm (ghen), chỉ vào đó học chút chuyện tình nam nữ, nhìn sách vở không nhanh bằng xem Đông cung đồ sống.”

Phong Phân nghe được ghen họng nhìn trôn trời, ý hắn nói đúng với ý của nàng nghĩ sao?

“Nàng nghĩ không sai, Bôn vương chưa từng có nữ nhân, nàng nguyện ý khiến Bôn vương trở thành nam tử hán chân chính sao?”

Lập tức Phong Phân đấm hấn một phát.

Long An Khác cũng không giận, cười ha ha ôm nàng dây dưa, thỉnh thoảng làm ra một vài ấn ký trên người nàng.

Phong Phân không dám phản kháng quá mức, sợ hấn bất chấp tất cả khiến hai người có vợ chồng chi thực, bộ dáng của hấn mới rồi thật hù chết nàng.

“Công tử, chúng ta vào thành.”

“Trước tiên tìm cửa hàng y phục.”

Xe tiếp tục đi một lát mới ngừng lại.

“Đến cửa hàng y phục rồi ạ.”

Long An Khác lấy áo khoác của mình bao lấy Phong Phân, lấy một bộ y phục khác thay nhanh.

“Ở trong xe chờ ta.”

Phong Phân gật đầu, bộ dạng này của nàng cũng không thể đi ra ngoài gặp người.

Long An Khác xuống xe, vào cửa hàng y phục, chọn một bộ so với bộ trước kia của Phong Phân không khác biệt lắm, phía sau thị vệ trả tiền, hấn cầm y phục trở về xe.

Thời điểm Phong Phân thay quần áo, ở một bên Long An Khác trầm ngâm nói: “Nếu để cho Thái Phó tiếp tục ngồi chiếc xe này thì thật không tốt.”

Nghe vậy, mặt nàng đỏ lên.

“Một lát ta cho người đi chuẩn bị một chiếc giống chiếc này cho Thái Phó ngồi.”

“Ừ.”

Long An Khác thấy nàng mặc y phục thỏa đáng, bắt đầu chải tóc, không nhận được lại phát biểu một chút ý kiến: “Về sau Bồn vương đưa cho nàng thêm mấy bộ trang sức, tránh cho nàng nhìn mọc mạt như thế.”

Phong Phân liếc hẩn một cái.

Long An Khác túm lấy nàng, hôn môi nàng một cái: “Chớ tùy tiện vút mị nhãn với ta, hiện tại ta không chịu nổi một chút quyến rũ của nàng.”

Phong Phân cho hẩn một quyền, tránh khỏi cái ôm của hẩn, tiếp tục chải tóc.

Sau lưng nàng Long An Khác than nhẹ: “Ăn mặc tốt quá, Bồn vương lại luyến tiếc cho nàng xuất môn, đây cũng là phiền toái.”

Phong phân không để ý tới hẩn.

Không bao lâu, bọn họ trở về tới khách điếm, Long An Khác đỡ nàng xuống xe, mà Phong Triệt thấy nữ nhi bình an trở về cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này trời cũng bắt đầu tối, ánh sáng mờ mờ, vì vậy ngay cả Tiểu Quả được thị vệ hộ tống về nhà cũng không có chú ý tới y phục của tiểu thư nhà mình có gì không đúng.

Mà Phong Phân lấy cứ ở bên ngoài đã lâu, phải đi rửa mặt chải đầu một chút, nên trở về phòng mình đổi bộ y phục khác, lúc này mới đi ra ngoài bồi phụ thân dùng cơm.

Sau khi ăn xong, mọi người trở về phòng của mình.

Long An Khác ngồi trong phòng, sắc mặt lạnh băng hỏi: “Sự tình điều tra như thế nào?”

Một thị vệ quỳ trước mặt hẩn nhỏ giọng nói: “Tô gia được tin tức, biết Vương gia theo Thái Phó một đường đến đây, Tô thiếu gia vì đi về báo tin cho Tô lão phu nhân nên mới tranh cãi với chúng ta trên đường. Vốn bọn họ muốn đến khách điếm báo kiến chủ tử, nhưng biết chủ tử đi chùa Thiên Tê nên đổi chủ ý.....”

Nghe thủ hạ bẩm báo xong, hẩn không khỏi cười lạnh: “Vị trí Ký Vương phi này quả nhiên khiến không ít người động lòng.”

Thị vệ quỳ dưới đất cúi đầu không nói.

“Người đứng lên đi.”

Thị vệ trâm mặc đứng dậy, đứng qua một bên.

“Lui xuống hết đi, kêu người đưa nước nóng vào, Bồn vương muốn tắm rửa.” Hấn có chút không nhịn được phát tay.

Bọn thị vệ lui ra khỏi phòng, Long An Khác đứng lên, không cam lòng nhìn về một hướng, không ăn được người kia, hấn luôn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Chờ nước nóng đưa vào, hấn tắm rửa xong liền đi ngủ, tới nửa đêm Mạc Thanh đánh thức hấn, cũng dâng lên một hộp gấm.

Mặc trung y, tóc dài xõa ra, Long An Khác đưa tay mở hộp gấm, bên trong là một thỏi chỉ màu vàng, hấn mở ra nhìn những phía trên, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười xán lạn.

“Đi mang Tiểu Quả ra ngoài.”

“Vương gia?” Mạc Thanh có chút chần chờ, hôm nay Phong gia phụ nữ ở một tiểu viện đơn độc, như vậy thật sự được không?

Long An Khác suy nghĩ một chút, nói: “Quên đi, ngày mai rồi hãy nói.”

“Vâng”

Hôm sau, có người tặng hai chiếc xe ngựa đến khách điểm, Phong Triệt phụ nữ vốn ngồi xe ngựa bị vứt bỏ, đổi sang ngồi hai cỗ xe này.

Chỉ là lên đường không bao lâu, Phong Phân bị người nào đó gọi lên xe ngựa của hấn, hơn nữa không cho Tiểu Quả đi cùng.

Phong Phân có chút không yên, bây giờ nàng sợ nhất là Long An Khác bắt chấp tất cả muốn thân thể của nàng.

Nàng lên xe ngựa, nhìn thấy người khác đang tự rót tự uống, thấy nàng đi vào, cười nâng cằm chỉ chỉ, ý bảo nàng ngồi xuống. Phong Phân vừa ngồi vững, Long An Khác liền ôm nàng, từ trong áo cách lấy ra một vật đưa cho

nàng: “Cầm xem đi.”

Phong Phân nghi ngờ mở hộp ra, nhìn thấy thánh chỉ vàng óng thì sửng sốt.

“Mở ra xem một chút.”

Phong Phân mở thánh chỉ ra xem.

Long An Khác vẫn quan sát nét mặt của nàng, lại không thể nhìn ra bất cứ thứ gì từ nét mặt của nàng, nói thật, có lúc nha đầu này quá mức trầm ổn. rất không có ý nghĩa.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Vương gia muốn ta nói gì?” Dĩ nhiên là thánh chỉ ban hôn, hơn nữa cho phép bọn họ thành hôn trước tại gia hương, nghĩ cũng biết là do người nào đó cố ý cầu xin.

Mặc dù nàng cảm động hẳn vì mình suy tính, hiểu được nàng muốn báo hiếu phụ thân, chỉ là thánh chỉ này ngầm tiết lộ một ít này nọ khiến nàng cực kỳ xấu hổ.

Long An Khác thấy nàng suy nghĩ cẩn thận, không đứng đắn nói bên tai nàng: “Hiện tại có vật này, nàng có thể yên tâm giao mình cho ta phải không?”

Vẻ mặt Phong Phân lo âu nhìn thánh chỉ :”Người chuẩn bị khi nào cho phụ thân ta xem?”

“Thế nào, không vui?”

Nàng thở dài: “Phụ thân chỉ có một nữ nhi là ta, hơn nữa tuổi phụ thân cũng lớn.....” Nàng cũng không nói thêm.

Long An Khác hiểu ý nàng: “Bỏn vương cũng thương cảm Thái Phó lớn tuổi, nhưng tuổi Bỏn vương cũng không nhỏ, có một số việc không thể kéo dài được nữa.” Nếu không ăn nàng, hàng đêm Bỏn vương sẽ mất ngủ.

“Có thể ở nhà lâu thêm một chút không?”

Long An Khác đưa tay vuốt mi tâm nàng: “Muốn ở bao lâu?”

Phong Phân suy tư.

Long An Khác hôn môi nàng, nhéo mũi nàng: “Sau khi ta thành hôn thời gian lưu lại lâu nhất cũng chỉ một tháng, dù sao chúng ta còn phải hồi kinh diện thánh.”

“Nhưng ta không yên lòng phụ thân.....” Đều tại hấn, nếu không phải hấn, nàng chỉ cần tìm một vị phu quân ở rể, có thể hầu hạ phụ thân suốt quãng đời còn lại.

Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được buồn bực nói: “Nếu không phải tại người, ta có thể kén rể, vậy thì không cần lo lắng phụ thân không có người hầu hạ rồi.”

Long An Khác nghe vậy nhướn mày, cuối cùng cũng biết vì sao nàng thủy chung không muốn gặp hấn, náo loạn nửa ngày cũng bởi nguyên nhân này.

“Phân Nhi, nói như nàng vậy thì không đúng, con rể là con rể, cho dù nàng gả cho ta, cũng là hai người chúng ta cùng nhau hiếu kính phụ thân đại nhân, làm sao không có ai phụng dưỡng lão nhân gia ngài?”

“Luôn khó có thể ở dưới gối tận hiếu.” Kinh thành cách xa gia hương như vậy.

“Thành hôn xong lại dẫn nhạc phụ hồi kinh không phải tốt hơn sao?”

Phong Phân lắc đầu thờ dài nói: “Phụ thân muốn chăm sóc nương.”

Hấn có chút nhức đầu xoa trán: “Biết sớm như vậy, ban đầu không nên để cho các người rời kinh.”

Nàng vẫn lắc đầu: “Vô dụng, phụ mẫu ta đã sớm tính lá rụng về cội.”

“Vậy chuyện này thật khó có thể lưỡng toàn rồi.”

Nàng trầm mặc không nói, vẻ mặt uể oải.

Long An Khác thấy vậy có chút đau lòng, ôm nàng dụ dỗ nói: “Đừng lo lắng, sẽ luôn có biện pháp.”

Phong Phân ngẩng đầu nhìn hắn, có chút do dự.

“Nói đi, có thể đồng ý ta đều đồng ý.”

“Nếu chúng ta có đứa nhỏ, có thể cho một đứa mang họ Phong không?”

Long An Khác nhíu mày: “Họ Phong?”

“Ừ.” Nếu là gia đình khác thì có thể, nhưng đây là hoàng gia, nàng cũng biết đây đúng là vọng tưởng.

Long An Khác nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Đây cũng không phải là không thể.”

“Thật?”

Thấy vẻ mặt nàng nhìn mình trông đợi, Long An Khác chiếm được thỏa mãn cực lớn, cười nói: “Cao hứng như vậy?”

Phong Phân vội vàng gật đầu, hỏi tới: “Thật sự có thể?”

Tay của hắn không có ý tốt dao động trên eo nàng: “Bỏn vương đáp ứng nàng, nàng lấy cái gì báo đáp Bỏn vương?”

Mặt Phong Phân lập tức đỏ lên.

Long An Khác không buông tha cho nàng: “Báo đáp thế nào, hả?”

Nàng quay đầu đi: “Người nói trước đi.”

“Cũng được, Bỏn vương tin tưởng nàng không phải người nói không giữ lời.”

Nàng quay đầu trừng mắt liếc hắn.

Long An Khác cười nói: “Nhi tử mang họ Phong không tốt, nhưng nữ nhi thì không thành vấn đề.”

Phong Phân suy nghĩ một chút gật đầu, nữ nhi cũng được.

“Bây giờ nói đi, cảm ơn ta thế nào?”

Nàng đỏ mặt muốn thoát khỏi trói buộc của hắn.

“Muốn qua cầu rút ván rồi hả?” Hắn ôm nàng chặt hơn.

Phong Phân né tránh, mới yếu ớt nói một câu: “Tóm lại không thể ở trên xe.”

Long An Khác mừng rỡ, xoay người nàng, nắm cằm của nàng khiến cho nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Thật sự đáp ứng?”

Phong Phân xấu hổ hận không có một cái động chui vào, đưa tay đánh rớt tay hắn.

Long An Khác cười ha ha, ôm cổ nàng, nói: “Nàng đồng ý là được.”

“Buông tay.”

“Cũng đã đồng ý, còn thẹn thùng cái gì?”

Nàng chôn đầu vào trong ngực hắn: “Còn có một việc.”

“Cái gì?”

Phong Phân nửa ngày không có lên tiếng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Cuối cùng nàng quyết định bất cứ giá nào, khẽ ngẩng đầu, nói với hắn: “Nếu có trước thì làm thế nào?” Cho hắn trước không có vấn đề, mà để bụng lớn trước mới là vấn đề lớn.

Long An Khác ngẩn ra, không khỏi bật cười: “Này không sao.”

Phong Phân không hiểu.

Hắn xoa cằm nàng, nói: “Thoải mái đi, tóm lại không phát sinh chuyện nàng lo lắng.”

Phong Phân thả tâm.

Ánh trăng như nước, sương mù mờ ảo.

Cửa phòng tiểu viện phía đông mở ra, Phong Phân xoa tóc đi ra, Long An Khác chờ ở ngoài cửa đưa tay ôm lấy nàng, xoay người trở về phòng mình. Vừa vào phòng, hắn ôm người đi thẳng tới giường.

Đợi ba ngày mới đưa được nàng tới tiểu viện của mình, tối nay hắn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Y phục rất nhanh được nén xuống giường, hai người đều lỏa thể, Long An Khác cầm một cái khăn trải lên giường, sau đó đặt nàng lên.

Phong Phân đỏ mặt dờn tầm mắt.

Long An Khác không có kiên nhẫn làm nóng người với nàng, hắn sớm nhịn không nổi nữa, trực tiếp tách hai chân của nàng, duỗi ngón tay thăm dò một chút, sau đó khăn cấp vọt vào.

Phong Phân cắn cánh tay hắn, cả người cứng ngắc, đau đến đổ mồ hôi lạnh trên trán.

Long An Khác vừa nhẹ giọng an ủi nàng, vừa chậm rãi ra vào, tốc độ từ từ tăng nhanh.

Đau đón ban đầu qua đi, cảm giác giống như thủy triều đánh úp lại, khiến Phong Phân ôm chặt hắn, yêu kiều không thôi.

Tay Long An Khác ôm eo nàng hưng phấn không thôi, từng trận tê dại truyền khắp toàn thân.

Hắn đã sớm biết hương vị của nàng nhất định rất tốt, không nghĩ tới khiến hắn tiêu hồn thực cốt thể này, quả thật hắn sắp điên rồi.

Vẻ mặt Phong Phân hốt hoảng, chỉ cảm thấy mỗi một lần hắn xâm nhập khiến cho nàng hưng phấn muốn thét lên, mỗi một cái rút ra cũng làm cho nàng cảm thấy trống rỗng.....

Hoan ái kéo dài một thời gian thật lâu, nàng mệt mỏi đến mắt cũng không muốn mở ra, tinh thần Long An Khác thì phấn chấn như cũ, biết trời đang dần sáng.

Đáng chết, trời sắp sáng rồi!

Lúc này hắn mới nguyện ý kết thúc, sau mấy cái ra vào hắn buông thả trong cơ thể nàng, phủ trên cơ thể nàng thờ đóc.

Phong Phân đã mệt đến mơ mơ màng màng, cái gì cũng không để ý tới.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Long An Khác đơn giản thay nàng dọn dẹp một chút, mặc lại trung y cho nàng, dùng áo choàng bao lấy nàng, đưa nàng về phòng.

Trên giường gian ngoài trong phòng, Tiểu Quả vẫn ngủ say, không hay biết gì.

Long An Khác cẩn thận đặt nàng lên giường, thay nàng đắp kín mền, lưu luyến, cẩn thận bước chân rời đi.

Chờ sau khi hắn trở lại phòng mình, đối mặt với đống hỗn độn trên giường, không nhìn được mà cười hả hê, cất kỹ khăn trắng dính hồng, ngã vào hỗn hợp mùi vị hai người trên giường.

Nàng rớt cuộc thuộc về hắn!

Đúng giờ rời giường, lần đầu tiên Tiểu Quả phát hiện gọi tiểu thư rời giường là chuyện khó khăn như vậy.

Phong Phân cũng là bất đắc dĩ, nàng thật sự rất mệt, tên khốn kia vẫn không chịu buông tha nàng, bất luận nàng cầu xin thế nào cũng vô dụng.

Nàng không muốn rời giường, không muốn mở mắt, nhưng không dậy không được, cuối cùng được nha hoàn hầu hạ rửa mặt mặc y phục trong tình trạng nhắm mắt, ăn nửa chén cháo không biết ngon. Trong đầu nàng vẫn nhớ không thể để cho phụ thân nhìn ra sơ hở, nên kéo dài tới khi phụ thân lên xe ngựa, mới dựa vào Tiểu Quả đỡ mình ra xe.

Lên xe ngựa, Phong Phân liền ngủ say, hiện tại cho dù thiên lôi có đánh xuống nàng cũng mặc kệ.

Tiểu Quả lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, cẩn thận đưa tay thăm dò trán của nàng, thấy không nóng mới yên lòng, có lẽ tối hôm qua tiểu thư không ngủ được ngon thôi.

Nàng đơn thuần nên thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, Phong Phân đâu chỉ là không ngủ, căn bản nàng bị người nào đó cày cấy cả một đêm!

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy giống như vừa mới chợp mắt, nhưng Tiểu Quả ghé vào bên tai nói: “Tiểu thư, trưa rồi, ngài xuống xe ăn một chút gì đi.”

Vậy mà trưa rồi?

Phong Phân cảm giác cả người mình đều muốn tan rã, không nhìn được cau mày.

“Không có khẩu vị, ta muốn đi ngủ.”

Tiểu Quả nghe giọng nói nàng khàn khàn còn lộ ra mệt mỏi, không tranh cãi với nàng, xuống xe bám báo với Phong Triệt rằng tiểu thư dùng điếm tâm trên xe rồi, cho nên sẽ không ăn.

Phong Triệt không nghi ngờ gì, trong lòng Long An Khúc cũng rõ ràng, âm thầm nghĩ lại hình như tối hôm qua hơi độc ác.

Nhưng ai bảo nàng ngon miệng như vậy đây?”

Phong Phân mơ mơ màng màng ngủ cả ngày, thẳng tới thời điểm tìm nơi ngủ trọ qua đêm, bản thân mới có chút tinh thần, nhưng chỉ cần nàng hơi cử động là đau tới lạnh người.

Mặc dù như vậy, ngoài mặt nàng còn phải giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, thật vất vả ăn xong cơm chiều, cơ hồ nàng cắn răng trở lại phòng trong khách điếm, cho đến khi ngâm mình vào nước ấm, mới giảm được một ít đau nhức. Bây giờ nàng cũng không dám để Tiểu Quả hầu hạ, ai bảo toàn thân nàng đều là ấn ký lớn nhỏ không thể để người thấy, chỉ có thể cố chống thân thể tắm rửa, mặc trung y xong mới dám gọi Tiểu Quả vào dọn dẹp.

Phong Phân đỡ eo của mình ngã xuống giường, âm thầm mắng tên khốn không biết tiết chế, eo nàng muốn gãy luôn, chân cũng rụng rời, đi đường giống như chịu cực hình, mỗi một bước đều tràn đầy gian khổ.

Đau, toàn thân cao thấp đều kêu gào bọn chúng bị sử dụng quá độ, bị tàn phá vô tình.

Khôn kiếp!

Phong Phân mang theo nguyên rửa người nào đó tiến vào mộng đẹp, thời điểm mơ màng ngủ, cảm thấy cơ thể chột trâm xuống, một bàn tay quen thuộc chạy loạn trên người nàng, kèm theo hôn mút.....

Phong Phân rùng mình, mở mắt ra, gương mặt tuần tú mang theo nụ cười xấu xa xuất hiện trước mắt nàng, sau đó nàng cảm thấy thân thể bị người tiến vào một lần nữa.

Nàng “A” một tiếng, đau đến đưa tay đánh hấn.

Long An Khác hôn môi nàng, ra vào bên dưới.

Hấn nằm trên giường nửa ngày không cách nào ngủ được, nhắm mắt lại tất cả đều là các loại tư thái mê người của nàng khi nằm bên dưới hấn.

Cuối cùng, hấn kiềm chế không được dục hỏa quán người, lên vào phòng nàng, sai Mạc Thanh mang Tiểu Quả đi, hấn thì trực tiếp nhào lên người nàng.

Phong Phân trốn tránh nụ hôn của hấn, Long An Khác biết nàng sợ bị người khác nhìn ra đầu môi, cũng không dây dưa, hôn xuống địa phương mà y phục có thể che đậy của nàng.

Phong Phân không cách nào hình dung loại cảm giác này, chỗ đùi bị mài đến sưng đỏ, nhưng mỗi lần hấn ra vào đều mang đến cho nàng cảm giác không cách nào nói rõ, vừa muốn đẩy ra vừa muốn nghênh hợp hấn, hứng lấy toàn bộ nhiệt tình của hấn trong mâu thuẫn.

Sau một cuộc giao hoan cuồng loạn, Long An Khác ôm Phong Phân toàn thân ướt đầm mồ hôi, hôn trán nàng, khẽ cười nói: “Làm sao bây giờ? Hiện tại không có nàng ta ngủ không được.”

Phong Phân mệt mỏi không muốn nói chuyện.

“Ta nên nói rõ với Thái Phó đi.” Nếu không hấn sẽ bị dày vò.

Nàng bị dọa đến trừng mắt nhìn hấn.

Long An Khác vuốt lưng nàng, trấn an: “Đừng hoảng, ta chỉ đưa thánh chỉ

cho ngài ấy nhìn, sẽ không nói chuyện này của chúng ta.”

Phong Phân thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được liếc hẳn: “Tôi mai không cho người qua đây, ta rất mệt mỏi.”

“Ừ.” Hấn trả lời mơ hồ.

“Thật sự không được đến đây.”

“Ừ.” Vẫn là mơ hồ, không chịu cho nàng đáp án chính xác.

Nàng không muốn để ý tới hẳn: “Người đi nhanh đi.”

Long An Khác không muốn đi, nhưng suy nghĩ đến hậu quả, cuối cùng vẫn phải rời khỏi.

Đêm nay, cuối cùng Phong Phân cũng miễn cưỡng ngủ được một chút.

Hôm sau, nàng thức dậy hơi trễ, thời điểm nàng đi ra ngoài dùng bữa sáng, nghe phụ thân nói muốn trở về trước.

“Cha, đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Phong Triệt phức tạp nhìn nữ nhi: “Hoàng thượng ban hôn, cha phải hồi hương trước để thay con chuẩn bị hôn lễ.”

Phong Phân có chút sững sờ, không ngờ Long An Khác nói thật.

Phong Triệt thở dài: “Tóm lại con phải lập gia đình.”

“Cha ——”

“Không cần lo lắng, cha không có việc gì.”

“Con trở về với cha.”

Phong Triệt lắc đầu: “Cha đi trước, nhiều năm không có trở về, trong nhà cần được dọn dẹp một chút.”

“Cũng vì vậy nên con càng phải trở về với cha.”

“Không cần, Vương gia sẽ phái người cùng đi với cha.”

Phong Phân thấy phụ thân kiên trì, không nói gì thêm nữa.

“Hai ngày nay tinh thần con không tốt, cũng đừng tiếp tục gấp gáp lên đường, ở chỗ này nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi.”

Mặt Phong Phân hồng lên, vội vàng cúi đầu, sợ bị phụ thân nhìn ra cái gì.

“Ăn cơm xong cha sẽ đi trước, con ở cùng với Vương gia, ta cũng yên tâm.”

Chính là ở cùng với hắn mới khiến người ta lo lắng, trong lòng nàng mắng to.

Dùng xong điểm tâm, phụ nữ hai người lưu luyến chia tay trước cửa khách điếm, Phong Phân liên tục dặn dò Trung thúc và huynh đệ Đại Thụ, Đại Tráng, nhất định phải chăm sóc tốt cho phụ thân.

Nàng và Tiểu Quả vẫn đứng trước cửa khách điếm đưa mắt nhìn xe ngựa chở phụ thân biến mất khỏi tầm mắt, mới mát mát xoa người trở vào.

Kết quả vừa vào khách điếm, được biết hành lý của bọn họ đã được đưa tới tiểu viện của Long An Khác, với lý do để tiện chăm sóc bảo vệ chủ tớ họ.

Tên cầm thú kia! Phong phân âm thầm nghiến răng.

Vừa vào tiểu viện, nhìn thấy nam tử ngọc thụ lâm phong đang cười dịu dàng, đang đứng trong viện.

“Tiên sinh đi rồi?”

Phong Phân không có tinh thần gật gật đầu.

Nhìn Ký vương điện hạ sắp thành cô gia nhà mình, Tiểu Quả cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều.

“Tinh thần nàng thoát nhìn không tốt lắm.” Hắn thân thiết nói.

Ta như vậy do ai làm hại? Nàng trừng mắt.

Nhận thấy ánh mắt phẫn hận của nàng bắn tới, trong lòng Long An Khác

mừng rỡ.

“Nếu tinh thần không tốt thì trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta sai người làm cho nàng chén canh tâm bổ.”

“Cảm ơn.”

“Tiểu Quả, chăm sóc tốt tiểu thư nhà ngươi.”

“Dạ, công tử.”

“Gọi ta cô gia đi.”

“Vậy sẽ không hợp lễ.....” Theo lý thì sau khi thành thân nàng phải gọi tiểu thư là Vương phi.

“Ta nói có thể thì có thể.”

Tiểu Quả quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình, Phong Phân lập tức quay mặt đi.

Tiểu Quả cười phúc thân lần nữa, giòn giã kêu: “Cô gia.”

Trên mặt vị Vương gia nào đó cười tươi như hoa, rớt cuộc hấn danh chính ngôn thuận.

Phong Phân xoay người đi về phía phòng mình, nàng thật cần thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, hai ngày nay bị người nào đó thao luyện quá mức ác độc.

Nàng ngủ ước chừng hai canh giờ, được Tiểu Quả gọi dậy ăn cơm, trên bàn có canh tâm bổ do Long An Khác đặc biệt kêu người chuẩn bị.

Không biết có phải ảo giác hay không, sau khi ăn cơm xong nàng luôn cảm thấy thân thể có chút nóng nẩy, vốn định ngủ trưa, cũng có chút thấp thỏm ngủ không yên.

Nhưng Tiểu Quả rất nhanh ngủ thiếp đi.

Đây là, Mạc Thanh tới mời nàng qua bồi người nào đó chơi cờ.

Phong Phân nhắm mắt lại, khẽ cắn răng đi qua, nàng vừa vào nhà, cửa phòng bị người đóng lại.

Cảm giác này không tốt chút nào.

Gian ngoài không có người, Phong Phân không thể làm gì khác ngoài nhắm mắt tiếp tục đi vào trong.

Đi qua bình phong, nhìn thấy người nào đó mặc y phục mở rộng nửa ngồi trên giường, thấy nàng đi vào cười mỉ hoặc một tiếng, nói: “Lại đây để cho Bồn vương ôm một cái.” Giọng fiếu này sao lại không đứng đắn như vậy?

Phong Phân không thèm quan tâm đến hắn.

Người không qua ta..... ta qua. Long An Khác bước xuống đất, đi tới kéo nàng lại.

Khi người nào đó vội vàng cởi bỏ y phục của nàng thì Phong Phân rất bất đắc dĩ nâng trán: “Người xong chưa?”

“Chưa xong.” Hắn cho nàng biết đáp án xác định.

Nàng cau mày: “Ta thật sự rất rất mệt.”

Long An Khác gật đầu: “Ta biết.”

“Vậy ngươi còn ——”

“Ta biết nàng rất mệt, nhưng ta thật sự muốn nàng vô cùng.”

Rất không biết xấu hổ, cũng không biết tiết chế.

Nhưng mà kỳ quái, tại sao mà thời điểm thân thể nóng ran của nàng đụng phải hắn thì cảm thấy rất mát, rất thoải mái?

Trong thoáng chốc, hắn lột sạch nàng, từ phía sau động thân tiến vào nàng.

Hắn một lần lại một lần dùng hết sức đụng chạm thân thể nàng, tay cầm bộ ngực sữa của nàng từ phía sau, dùng sức xoa nắn.

Hai tay Phong Phân dần dần chống đỡ không nổi, sau một lần va chạm là toàn bộ yếu đuối.

Long An Khác đưa tay đỡ nàng, tăng nhanh tốc độ, xoay người một cái, lấy tư thế tiêu chuẩn nam thượng nữ hạ tiếp tục luật động.

Thân thể sau khi dùng thuốc quả nhiên khác nhau, nàng không còn sợ hãi thân thể đau đớn và mệt mỏi nữa, nguyện ý quán quýt hết sức phối hợp với hắn.

Khóe miệng Long An Khác tà ác nâng lên, cày cấy trong cơ thể nàng.

Khi một lần nữa Phong Phân bị người ném lên mây thì mơ màng nghĩ tới: giống như có chỗ nào đó không đúng, đến cùng là chỗ nào?

Chương 8

Không có Phong Triệt giám sát, Long An Khác hành động hoàn toàn tùy ý.

Tiểu Quả cảm thấy cô gia và tiểu thư mặc dù quá mức thân cận, nhưng danh phận đã định, cũng không cần so đo quá mức, nàng cũng mắt nhắm mắt mở, dù sao nếu cô gia quá phận, thì tiểu thư nhà nàng cũng không chịu. Đáng tiếc nàng cũng không biết, tiểu thư nhà nàng sớm bị người nào đó ăn vào trong bụng, đến xương cũng không chừa.

Duy nhất một điều khiến Tiểu Quả không thích ứng, là buổi tối nàng không được ngủ chung một gian phòng với tiểu thư, bởi vì cô gia nói tiểu viện có phòng trống nên không cần lãng phí, cho nên nàng có thể ngủ trong một gian phòng khách.

Thật ra thì nàng vẫn rất đồng ý lời nói tiểu thư, cô gia chính là rất phá sản, chỉ cần điều kiện khách điếm cho phép, hẳn luôn yêu cầu một tiểu viện đơn độc, rất xa xỉ.

Về phần Phong Phân, hôm nay với nàng mà nói, giường khách điếm không phải dùng để ngủ, đó là công cụ mà người nào đó dùng để giày vò nàng.

Mỗi đêm nàng đều bị giày vò, chỉ có thể ngủ bù trên xe vào ban ngày.

Rèm che khép lại không gian nhỏ hẹp bên trong, Phong Phân ngồi trên người Long An Khác, bộ ngực sữa không ngừng rung động.

Hai tay Long An Khác vịn eo nàng, không ngừng dùng sức đẩy thắt lưng, nhìn vẻ mặt nàng mê loạn, đôi mắt nửa khép nửa mở, trong miệng không khống chế được phát ra tiếng rên rỉ mất hồn, đột nhiên ngừng lại.

Tư thế này có thể đi vào rất sâu, thể lực nàng không đủ, mỗi lần đến một nửa thì vô lực tiếp tục, chỉ có thể để một mình hắn phấn đấu.

Phong Phân mở đôi mắt sưng mù ra, khó hiểu nhìn người dưới thân, tại sao đột nhiên bất động?

Khóe miệng Long An Khác nhếch lên, đưa tay ôm lấy nàng.

Ánh mắt Phong Phân lúng liếng liếc mắt đưa tình với hắn, rất tự giác đổi thành kiêu nằm sấp, nâng cao cái mông tròn, Long An Khác vịn eo nàng, động thân vào, một lần nữa ra vào.

“Tiểu yêu inh, bây giờ nàng ngày càng chủ động, cũng càng câu nhân.” Hắn vừa va chạm vừa hung hăng xoa nắn hai bầu ngực, đây là của hắn, chỉ của hắn.”

Phong Phân đã rất mệt mỏi, nàng xoay người ôm thắt lưng thon dài nhưng rất có lực của hắn, mơ hồ cầu xin: “Khác, nhanh lên một chút.”

Được sự cổ vũ tốc độ Long An Khác nhanh hơn, cuối cùng phóng thích toàn bộ vào bên trong cơ thể nàng, nắm bắt động trên người nàng.

Phong Phân ôm tấm lưng gầy gò của hắn, ở trong ngực hắn cọ cọ, lâu bầu nói: “Sao tinh thần chàng tốt vậy, không thấy mệt sao?”

Long An Khác cười nhẹ: “Một chút cũng không mệt, do thể lực của nàng quá kém.”

Phong Phân cắn một cái vào ngực hắn: “Tinh lực của chàng dư thừa như vậy, ta có chút lo lắng.”

“Ừ, lo lắng cái gì?”

Nàng trừng mắt liếc hắn, đưa tay nhéo hai gò má hắn, oán hận nói: “Không phải ta phải nạp mấy cơ thiếp mới có thể hoàn toàn thỏa mãn chàng à?”

Long An Khác bóp ngực nàng, lại cúi đầu cắn một cái, nheo mắt lại, giọng điệu nguy hiểm nói: “Nàng dám!”

Phong Phân đưa tay đẩy gương mặt tuấn mỹ như trích tiên của hắn, hơi ghét bỏ nói: “Mỗi ngày, chàng làm cho ta mệt chết đi.”

“Như vậy không tốt?”

“Làm lưng vát và quá sẽ không chịu nổi.”

“Nghe người ta nói chỉ mệt chết con trâu, không có cày hư ruộng, không có việc gì, ruộng của Phân Nhi ngày càng phì nhiêu.” Long An Khác cười xấu xa mấy tiếng, lại nói bên tai nàng: “Hiện tại thể lực của Phân Nhi ngày càng

tốt, ta rất hài lòng.”

Phong Phân dùng sức đâm hai phát trên lưng hắn tỏ vẻ tức giận: “Thật sự không hoài thai chứ?” Miệt mài cày cấy như vậy khiến nàng vô cùng lo lắng.

“Sẽ không.” Hắn khẳng định nói cho nàng biết.

“Thật?”

Long An Khác ôm nàng lật người trên giường, kéo chăn mỏng đắp cho hai người, lấy tay ấn nhẹ eo nàng: “Ta uống thuốc, trước khi thành thân sẽ không để nàng mang thai.”

Phong Phân do dự một chút, vẫn hỏi: “Thuốc đó không có việc gì chứ?”

Hắn không khỏi bật cười: “Không có việc gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nàng được hắn ấn rất thoải mái, mắt cũng rất nhanh không mở ra được.

Long An Khác nhìn nàng giống như tiểu miêu chơi mệt rồi cần nghỉ ngơi, nhẹ nhàng cười: “Phân Nhi, nàng biết không? Từ lúc còn rất nhỏ ta đã biết nàng.”

Phong Phân vô ý thức dạ.

Ánh mắt hắn hoài niệm mang theo ý cười, làm bầm: “Thái Phó luôn lơ đãng nói tiểu nữ nhi của hắn khéo léo, xinh đẹp như thế nào, lúc nào sẽ nói chuyện, lúc nào sẽ đi bộ.....”

Bởi vì vậy, hắn vẫn cảm thấy hứng thú với nàng, cho đến một ngày, Phụ hoàng nói Thái Phó sẽ dẫn theo nữ nhi của hắn cáo lão hồi hương.

Hắn vốn là có chút không nỡ đối với việc Thái Phó rời đi, nhưng thời điểm Phụ hoàng bắt đầu bắt buộc hắn cưới Vương phi, không biết tại sao hắn lại nghĩ đến tiểu sư muội chưa gặp mặt, vào ngày biết nàng ra ngoài đạp thanh thì trời xui đất khiến thế nào hắn theo nàng ra cửa. Trong nháy mắt thấy được nàng, lập tức trong lòng hắn hiện lên hình ảnh sống động của tiểu sư muội, cảm thấy vị tiểu sư muội này không tệ.

Phụ hoàng nói: “Nếu như con thích, trăm sẽ tứ hôn cho con.”

Long An Khác nhớ tới đôi mắt bình tĩnh lạnh nhạt trong lương đình, nói với Phụ hoàng: “Con đi thử xem, nếu như nàng thích con, con sẽ nói Phụ hoàng tứ hôn.”

Sau đó, hắn đuổi theo đoàn người Thái Phó ra khỏi kinh thành.

Hắn xoa khuôn mặt người trước ngực, vuốt ve da thịt trơn mềm nhẵn nhụi của nàng, nâng môi lên, nhẹ nhàng nói: “Cho dù cuối cùng nàng không yêu ta, ta cũng muốn Phụ hoàng tứ hôn.”

Bởi vì, hắn đã trúng độc của nàng, sa vào ma chướng của nàng.

Sắp tới gia hương của nàng rồi, những ngày an nhàn của hắn cũng sắp chấm dứt.

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được nhíu mày, lật người đè lên người phía dưới, thừa dịp bây giờ còn không cần cố kỵ, hắn phải quý trọng thời gian quý báu này thật tốt.

Phong Phân đang mơ màng ngủ, cảm thấy người nào đó lại tiến vào thân thể mình, than thở không rõ một câu, sau đó vòng chân ôm eo hắn, không nói gì đón nhận sự chiến đấu của hắn.

Long An Khác đặc ý thỏa mãn nở nụ cười, vui đầu chiến đấu.

Thời tiết bên ngoài khá tốt, nhưng Phong Phân chỉ có thể yếu ớt nằm trên giường, hâm mộ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Quả cầm một cái khay từ ngoài cửa đi vào: “Tiểu thư, nô tỳ làm nước đường đỏ, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Phong Phân đưa tay tiếp nhận chén sứ, vừa thổi vừa hớp từng hớp uống nước đường đỏ cho ấm cơ thể.

Bây giờ nàng xác định mỗ Vương gia dùng thuốc rất có tác dụng, bởi vì dưới tình huống hàng đêm hắn chăm sóc đầy đủ, quỳ thủy (kinh nguyệt) của nàng vẫn tới đúng hạn.

Cho nên, bắt đầu từ hôm qua, mặt của người kia cũng đen như đáy nồi.

Phong Phân nhin không được cong khoe môi, không khỏi ác ý nghĩ, hừ, đề cho hắn không biết tiết chế, ghen chết hắn.

Thời điểm Tiểu Quả đưa khay tới nhà bếp, đột nhiên Phong Phân nghĩ đến một chuyện.

Người nào đó có thói quen phát xuân hàng đêm, hiện tại đột nhiên không có chỗ phát tiết, hắn có thể đi tìm đường khác không? Nếu hắn thật sự tìm đường khác, nàng nên lấy dạng tâm tình gì đối mặt với hắn?

Những nhà phú quý tam thê tứ thiếp ngũ thông phòng, thật sự rất tầm thường, sở dĩ phụ thân chấp nhất kén rể cho nàng, cũng là căn cứ vào việc con rể tới cửa sẽ bị quản chế, ủy khuất người khác cũng không thể uất ức khuê nữ, đây là nguyên tắc phụ thân vẫn một mực kiên trì. Đáng tiếc hiện tại nàng phải gả cho Ký vương đương triều, phu thê hai người bên nhau, thời gian trôi qua dần giấc mộng cũng muốn tan vỡ.

Phong Phân thở dài, có được là may mắn của ta, không phải mệnh của ta, nàng không thể quá cố chấp.

“Sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Long An Khác vào phòng, ngồi xuống mép giường, nắm một bàn tay của nàng lên sờ nhiệt độ.

Phong Phân mang theo mấy phần tò mò kiểm tra hắn, hình như hắn không phải từ bên ngoài trở về, trên người cũng không có mùi vị của người khác.

“Nhìn cái gì chứ?”

Nàng không nhin được ho hai tiếng, không giấu được lòng hiếu kỳ của mình nhỏ giọng hỏi: “Chàng nén nổi sao?”

Trong nháy mắt khuôn mặt Long An Khác đen thui, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Phong Phân vô tội sờ mũi, con ngươi đảo quanh, tiếp tục thử dò xét: “Chàng..... ừm.....muốn đi thanh lâu hay không.....” Giọng nói của nàng dừng lại dưới cái nhìn chăm chăm lạnh lẽo của hắn, mắt mặt tiếp tục sờ mũi: “Ta đây còn không phải sợ chàng nín hổng sao.”

Bỗng nhiên hắn tới sát nàng, hầu như là dán lên môi nàng nói: “Nàng đã lo lắng cho ta như vậy, không bằng nàng giúp ta giải quyết là được.”

Phong Phân cực kỳ tiếc hận thở dài, buồn rầu nói: “Ta không có khả năng đó.”

Long An Khác đưa tay xoa cằm của nàng, cười quỷ dị: “Đừng lo, ta vừa tìm được biện pháp có thể để nàng thử, có lẽ về sau nàng cũng không cần thay ta lo lắng.”

Đột nhiên Phong Phân cảm giác không ổn, nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn đối phương, cố gắng khơi dậy lương tâm của hắn.

“Sur huynh, thân thể ta không thoải mái.”

Chân mày Long An Khác xoắn lại, giọng điệu không tốt: “Ta đương nhiên biết nàng không thoải mái.” Hai ngày nay hắn không đụng được nàng, cảm thấy ngủ không ngon.

“Thân thể không thoải mái cần nghỉ ngơi thật tốt.” Nàng nói tiếp.

Hắn tùy ý gật đầu: “Ừ, nàng nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Nàng bắt lấy người đang đứng dậy chuẩn bị rời đi: “Chàng phải đi?”

Long An Khác hết sức thực tế nói: “Dù sao lưu lại cũng ăn không được, không đi thì làm gì?”

Phong Phân không tiếp tục lôi kéo hắn, hắn chỉ nói giỡn mà thôi. Sau khi an ủi chính mình, rất yên lòng tiếp tục nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mặc dù thân thể khó chịu, nhưng tâm tình nàng coi như không tệ.

Phong Phân ngồi dựa vào đầu giường xem thoại bản, trong sách nói về chuyện xưa của tài tử giai nhân đoàn tụ sum vầy, ngày trước xem đến những đoạn ướm át khiến nàng đỏ mặt đều vội vàng nhảy qua, hiện tại xem lại, nàng nhìn không được nên đọc từng câu từng chữ so sánh động tác thực tế của nàng với người khác, cảm xúc khá sâu.

Bên cạnh giường, Tiểu Quả mang rổ kim chỉ may giày cho tiểu thư nhà mình, thấy nàng nghiêm túc, còn tưởng rằng trong thoại bản viết chuyện gì

ngghiêm túc.

“Tiểu thư, thân thể ngài không thoải mái, thoải bản này nếu khó xem, nô tỳ đòi cho ngài quyền khác nhé?”

Phong Phân hơi sững sốt, nói: “Không có việc gì, cũng không tệ lắm.”

Không tệ mà người xem ngghiêm túc như vậy?

“Tiểu Quả, người đi ra ngoài, ta có chuyện nói với tiểu thư nhà người.” Long An Khác quay trở lại nói.

Tiểu Quả quay đầu nhìn thấy hấn đã vào phòng, vội vàng đứng dậy hành lễ, sau đó rất thức thời cầm rỏ kim chỉ lui ra.

Thoải bản trong tay Phong Phân bị giựt đi, Long An Khác tùy ý liếc nhìn, sau đó bỗng dừng ánh mắt trên trang sách một lát, ánh mắt chậm rãi chuyển từ trên sách sang người đang ngồi tựa trên đầu giường.

Hấn nhìn nàng, lại nhìn sách.

Mặt Phong Phân nóng lên, không biết giải thích như thế nào, quyết định im lặng.

Vẻ mặt hấn cười như không cười, cởi áo khoác ngồi sóng vai với nàng trên giường, nhìn nàng trên tức nói: “Xem cái này mà cũng phải ngghiêm túc như vậy?”

Phong Phân đỏ mặt liếc hấn.

Cổ họng bật ra tiếng cười trầm thấp dễ nghe, hấn đưa tay ôm nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được thủ thủ nói: “Chẳng lẽ ta làm với nàng còn không bằng những gì trên sách viết?”

Phong Phân phát ra tiếng hừ nhẹ.

Long An Khác thích nhìn nhất bộ dáng đỏ mặt tránh né của nàng, trước kia hai người chưa có vợ chồng chi thực, vô luận hấn khiêu khích thế nào, nàng cũng không có phản ứng quá lớn.

Nhưng kể từ sau khi bọn họ chân chính là vợ chồng, nàng sẽ có các loại phản

ứng thẹn thùng, với hấn mà nói đây thật là một chuyện thú vị.

“Thật sự không tốt như trong sách?” Hấn hỏi lại lần nữa.

Phong Phân đỏ mặt đến mức muốn nổ tung, cuối cùng cắn môi nói: Tốt hơn trên sách.”

Lúc này Long An Khác mới hài lòng cười, nhưng ngay sau đó hấn lại hỏi: “Tốt hơn ở chỗ nào?”

Lần này bất luận hấn ép hỏi cỡ nào nàng cũng không trả lời.

Hấn nhíu mày, tay mò vào trong áo tìm kiếm đôi tuyết lê, bắt đầu vân vê đỉnh anh đào.

Phong Phân đè tay của hấn lại, trừng hấn, ngực phập phồng.

Người này quá ác liệt rồi!

Long An Khác rút tay về, bắt đầu cởi y phục của nàng.

Phong Phân muốn ngăn cản nhưng không thành công, cuối cùng bị hấn cởi bỏ áo, làm lộ ra nửa người trên.

Long An Khác kéo màn che, cúi người mút hôn thân thể nàng, rất nhanh Phong Phân bị hấn làm cho động tình, cuối cùng, hấn phóng thích trong tay nàng, mà nàng cũng bị hấn hôn đến ngộp.

“Không cho xem tiếp mấy loại sách này, thật không biết Thái Phó quản giáo nàng thế nào.” Sau khi áo mũ chỉnh tề, vẻ mặt người nào đó rất đứng đắn tịch thu thoại bản của nàng.

Nàng bất mãn liếc hấn.

“Ta sai người kiếm cho cái khác để xem, nàng chờ tí.”

Hấn có thể tìm cho mình cái gì để xem? Rất nhanh, nàng cũng biết hoài nghi của mình đúng.

Khó tin nhìn thứ mà người nào đó đưa cho mình, tay nàng run run cầm sấp giấy, rất ảm nhẫn hỏi: “Đây là thứ có thể xem gì đó?”

Long An khác nghiêm túc gật đầu.

Phong Phân rất muốn cắn hấn, đây rõ ràng là Đông cung đồ, còn là Hoàng gia bí truyền, các loại tư thế, các loại góc độ, cái gì cần thì đều có, có thể nói là văn hay tranh đẹp.

Long An Khác rút ra mấy tờ từ trong xấp giấy đưa cho nàng: “Xem cái này, hữu dụng.”

Phong Phân không muốn xem, nhưng bởi vì Long An Khác kiên trì, cuối cùng nàng vẫn nhìn.

Sau đó, nàng liền đỏ mắt, hung hăng, hung hăng trừng hấn.

Mà Long An Khác cười hết sức mê người.

Đêm đó, bên trong rèm là tiếng thở dốc nặng nề đan xen với tiếng rên, cho đến khi mọi chuyện kết thúc.

Phong Phân dùng sức đẩy người đang đè trên người mình ra, “ọe” một tiếng phun ra.

Long An Khác đưa tay vỗ lưng nàng, vẻ mặt đều là sáng khoái sau khi phóng thích.

Hốc mắt Phong Phân chứa đầy nước mắt, hấn đưa tới ly trà súc miệng, nhưng cảm giác khó chịu vẫn quay cuồng trong cổ họng nàng.

Tên khốn kiếp này thế nhưng bắt nàng dùng miệng thổi tiêu giúp hấn.

Long An Khác xoay mặt nàng lại, cúi đầu ngăn lại môi nàng, thời điểm sắp hít thở không thông, Phong Phân dùng sức đẩy hấn ra.

“Hiện tại tốt hơn nhiều rồi.”

Phong Phân dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ thù giết cha trừng hấn.

Long An Khác cười nhẹ, vừa lòng gồi tay sau đầu, thản nhiên nói: “Hiện tại khẳng định nàng không còn lo lắng ta phải nín hổng rồi.”

“Vô si!”

“Qua ít ngày nữa, kỹ thuật của Phân Nhi sẽ trở nên rất tốt.”

“Cầm thú!”

“Nếu không làm lại lần nữa?”

Phong Phân lập tức cầm miệng, xoay người nằm xuống, không muốn nhìn người này thêm nữa.

Long An Khác ôm nàng từ phía sau, bên tai nàng nói: “Tức giận?”

“Chàng khi dễ ta.”

Hắn ôm nàng thở dài: “Chỉ khi dễ một mình nàng không tốt sao?”

“Rất khi dễ người.” Tại sao có thể buộc nàng làm chuyện khó xử như vậy chứ.

Long An Khác có chút bất đắc dĩ: “Nàng cũng không thể để ta ghen chết.”

“Chính chàng tự giải quyết đi.”

“Không có nàng ta không thoải mái.”

“Khốn kiếp.”

Long An Khác ôm nàng cười lên, đưa tay sờ bụng nàng.

Đột nhiên Phong Phân xoay người ngồi dậy, giọng gấp gáp: “Mau tránh ra, ta muốn xuống giường.”

“Sao vậy?” Long An Khác bị nàng dọa sợ hết hồn.

Trên mặt giăng đầy rặng mây đỏ, giọng nàng căm hận: “Chảy máu quá nhiều.”

Đầu tiên Long An Khác ngẩn ra, sau đó cười to.

Phong Phân không thèm nhìn hắn, vội vàng xuống giường thay băng, tiện

thể thay y phục khác.

Đôi xong y phục trở lại, nàng hơi ảo não trừng hấn: “Mới vừa rồi chàng cười lớn tiếng quá.” Cũng không biết kiêng dè, coi như Tiểu Quả không ngủ ở đây, nhưng khẳng định cũng có thể nghe được.

Long An Khác nghe vậy cười, nói: “Không có việc gì, Tiểu Quả không nghe được.”

“Lại điêm huyết nàng?”

“Không có, cho nàng ít hương an thần.”

Phong Phân thở phào nhẹ nhõm.

Long An Khác ôm nàng, u oán hỏi: “Còn phải mấy ngày nữa?”

Phong Phân không để ý tới hấn.

“Mấy ngày?”

Bị hấn ép hỏi đến hết cách, Phong Phân chỉ có thể nói cho hấn biết: “Bốn ngày nữa sẽ sạch.”

“Lâu như vậy.”

“Chàng là cầm thú sao?” Tại sao chỉ muốn chuyện kia thôi vậy.

Long An Khác thừa nhận không chút đắn đo: “Ta chỉ cầm thú với nàng.”

Phong Phân có chút nghĩ không thông: “Lúc trước ở kinh thành nghe nói nhân phẩm chàng không tốt, làm việc tàn bạo, hoặc nói chàng đoạn tụ (đồng tính), cũng không có nghe nói chàng đam mê sắc dục, tại sao bây giờ chàng không tiết chế như vậy?”

Long An Khác thở dài: “Mãnh hổ xuống núi và nước lũ tràn đê, làm sao có thể thu lại được.”

Phong Phân cau mày.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve người trong ngực, dịu dàng nói: “Có đôi khi chỉ cần

liếc mắt một lần, xác định được đối phương chính là người mình muốn bên cạnh, đã vậy thì chờ bao lâu đều đáng giá.

Lập tức tâm Phong Phân có thứ gì đó lấp đầy, âm áp, ngọt ngào, đột nhiên không còn trách chuyện hấn bắt nàng thời tiêu.

“Sắp đến gia hương nàng rồi.”

“Ừ.”

“Chắc đã được chuẩn bị tốt lắm rồi.”

“Nhanh như vậy?”

Long An Khác cười: “Nha đầu ngọc, nếu như chỉ dựa vào Thái Phó đương nhiên là chậm, ta đã sớm sai người đi trước để chuẩn bị, lúc Thái Phó trở về cũng không làm gì nhiều.”

Phong Phân hí mắt lại.

Long An Khác đưa tay vuốt mặt nàng, nghiêm túc nói từng chữ: “Từ lâu ta đã sớm lên kế hoạch với nàng.”

Phong phân vui đầu vào trong ngực hấn.

Khóe miệng Long An Khác khẽ nhếch, vỗ lưng nàng: “Không cần cảm động quá.” Hấn chậm rãi nhắm mắt lại, dịu dàng nói: “Ta chuẩn bị nhiều như vậy, làm sao có thể để nàng có cơ hội cự tuyệt, ngoan ngoãn chờ gả cho ta là được.”

Phong Phân đưa tay hung hăng nhéo lưng hấn.

Long An Khác chỉ cau mày hạ mắt, ôm chặt lấy nàng, nhắm mắt ngủ.

Gần trưa, một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng trước tửu lâu lớn nhất trong thành.

Một nha hoàn búi tóc hai bên nhảy xuống xe, nàng đặt tốt ghé ngựa, đỡ một thiếu nữ mặc một chiếc áo lụa mỏng màu hồng cánh sen, váy dài gấm hoa.

Y phục thiếu nữ đơn giản, trang sức cũng được giản lược, nhưng bất luận là

khí chất của nàng hay khí thế của những người hầu bên cạnh cũng khiến cho tiểu nhị của tửu lâu không dám coi thường, rất cung kính mời người vào.

“Tiểu thư, chúng ta chờ cô gia ở chỗ này sao?”

Vừa vào nhã gian, Tiểu Quả không nhịn được hỏi ngay.

Phong Phân đang thôi ly trà khẽ mỉm cười, nói: “Không phải.”

“Không phải?” Tiểu Quả ngạc nhiên.

“Không phải chúng ta muốn ăn cơm sao?”

“Chúng ta không nói cho cô gia nơi chúng ta đang ở, làm sao cô gia tìm được chúng ta?”

Phong Phân nhìn nàng lắc đầu cười khẽ: “Nếu chàng muốn tìm chúng ta căn bản không cần ước định địa phương với chúng ta.” Người nghĩ thị vệ hẳn phải tới là bất tài sao?

“Tiểu thư, cô gia đi gặp ai vậy?”

"Cố nhân."

“Nô tỳ biết là cố nhân, hơn nữa nhất định là người quen.”

“Hả?” Phân Phân sinh ra hứng thú với kết luận này của nha hoàn mình.

Mặt Tiểu Quả đương nhiên nói: “Với tính tình cô gia chúng ta, nếu không phải quen thuộc lại là cố nhân, làm sao có thể đặc biệt tới gặp đối phương.” Trong lòng nàng lặng lẽ bổ sung, nhất là thời điểm tiểu thư ngài đang ở bên cạnh, lại vẫn cam lòng để cho tiểu thư đi trước một bước.

Phong Phân bật cười: “Nói rất có lý.”

Tiểu Quả đắc ý giương cằm lên “Nô tỳ cũng không ngốc.”

Chủ tớ hai người cười nói vui vẻ, tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn vào nhã gian.

Phong Phân cũng không kêu quá nhiều, chỉ bốn, năm món ăn và một món

canh.

Tiểu Quả vừa thấy món ăn được mang lên, vẻ mặt thèm thuồng.

Từ kinh thành các nàng một đường đi tới, mặc dù không thể nói là ăn gió nằm sương, nhưng luôn vội vã, trên đường đi, bất luận là ăn ở trong dịch quán hay khách điểm thì đều không được như ý, sau đó cô gia và tiểu thư không còn vội vã lên đường, bọn họ mới thả chậm hành trình, thỉnh thoảng tìm tởu lâu dùng cơm, tình hình mới chuyển biến tốt.

Nhất là thời điểm đi theo cô gia, có cái gì ăn ngon đều được mang lên, một chút cũng không cần lo lắng chuyện tiền bạc, mặc dù có lúc hơi lãng phí, thế nhưng loại cảm giác giàu có này nàng rất thích.

“Ăn đi!”

“Tiểu thư ăn trước.”

“Cho người ăn thì người ăn đi, không cần nhiều lời.”

“Dạ.”

Tiểu Quả ăn một lát mới phát hiện tiểu thư không ăn bao nhiêu, vẻ mặt hốt hoảng.

“Tiểu thư?”

Phong Phân nhìn nàng.

“Tiểu thư không thoải mái sao?”

“Ta không sao.”

“Vẫn là.....” Nàng do dự: “Tiểu thư lo lắng cho cô gia sao?”

Phong Phân cười cười: “Ăn cơm của người đi, ta không sao.”

Tiểu Quả lại bới nửa chén cơm, sau đó ngừng lại, lấp bắp nói: “Tiểu thư, có phải cô gia khi dễ ngài hay không?”

“Khụ.....” Phong Phân bị một miếng thức ăn trong miệng làm cho sặc.

Tiểu Quả vội vàng đứng dậy rót chén nước đưa tới: “Tiểu thư không sao chứ?”

Phong Phân khoát khoát tay, chờ cho nhuận khí, trừng mắt nhìn Tiểu Quả: “Nói xằng nói bậy gì đó?”

Tiểu Quả bĩu môi, lại sát người nàng, nhỏ giọng thì thầm: “Nô tỳ không có nói bậy, bình thường ánh mắt cô gia nhìn tiểu thư như mạng lửa, sáng đến dọa người.” Cũng chỉ có tiểu thư đối với ánh mắt đó có thể bình tĩnh, nếu là nàng đã sớm muốn đào hố chôn mình.

“Nghĩ nhiều quá.” Tâm tình Phong Phân phức tạp nhìn Tiểu Quả, kỳ thật đôi lúc nha đầu này cũng không ngốc như vậy.

Chỉ tiếc, hôm nay nàng và Long An Khác có thể hay không thể gì cũng đều phát sinh, nói gì thì cũng đã muộn.

“Tiểu thư, kỳ thật thì không cần lo lắng, dù sao hôn sự cũng đã định....”

Phong Phân không muốn nghe tiếp, trực tiếp gấp một món ăn nhét vào miệng Tiểu Quả: “Tiểu nha đầu không chịu học tốt từ đâu mà biết những thứ tào lao đó?”

Tiểu Quả nuốt đồ ăn kia xuống, tự đắc nói: “Trước khi trong phủ nghe nữ đầu bếp và mấy đại thẩm giúp việc nói, nên nô tỳ đã sớm biết.”

Phong Phân kinh hãi.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tiểu thư nhà mình, Tiểu Quả càng đắc ý: “Nếu tiểu thư muốn biết chuyện động phòng, nô tỳ cũng có thể nói cho ngài.”

Phong Phân không nhịn được bị sặc: “Câm miệng, tiểu cô nương cũng dám nói mấy lời này, người không sợ ta vả nát miệng người sao?” Nàng quá khinh thường nha đầu này rồi, bình thường mặc dù đơn thuần, không nghĩ tới nàng cũng có một mặt này. Quả nhiên là người không thể nhìn bề ngoài!

Tiểu Quả rụt cổ, vẫn không cam lòng nói: “Tiểu thư, đừng quá nóng nảy, như vậy sẽ tổn hại khí chất của ngài.”

Phong Phân đưa tay nâng trán, trong miệng bật ra tiếng than nhẹ.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Tiểu Quả rất lo lắng.

Phong Phân tức giận liếc xéo nàng: “Ta không có việc gì.” Chỉ là lúc nàng ăn cơm không cẩn thận thất thần, ai biết lại đưa tới nha đầu này nói một chuỗi dài.

Hại nàng còn tưởng rằng chuyện nàng và Long An Khác bị phát hiện, thật hù chết nàng.

Chương 9: Chương 9.3

Thời điểm Phong Phân rời khỏi nhã gian, thực khách trong tửu lâu còn lại không nhiều lắm.

“Tiểu thư, nếu không chúng ta tìm đại phu xem một chút nhé?”

Phong Phân hoàn toàn không nhìn Tiểu Quả lắm nhằm, đối với việc tìm đại phu nàng rất chấp nhất, mặc kệ thấy ai khó chịu, trước tiên luôn đề nghị tìm đại phu.

Có lúc, Phong Phân quả thật hoài nghi Tiểu Quả bị đại phu nào đó tẩy não, mới có thể không cần hỏi báo mà giúp bọn họ kiếm tiền.

Nàng từng bước đi tới cầu thang, khi còn cách cầu thang còn bảy, tám bước, có vài người đi ra khỏi nhã gian bên cạnh cầu thang.

“Hôm nay uống thực sảng khoái, lần sau lại....” Thiếu niên đang võ vai nam tử bên cạnh mới nói được một nửa thì dừng lại, chăm chú nghiên cứu khuôn mặt Phong Phân.

Tiểu Quả cau mày, Phong Phân ngừng bước chân, muốn chờ mấy nam tử say rượu này xuống lầu trước.

“Dung mạo vị cô nương này thật xinh đẹp.” Thiếu niên kia nhếch miệng cười lên.

Câu này nghe như lời trêu ghẹo, Phong Phân cau mày lại.

Thiếu niên bên cạnh kéo hấn lại, hấn uống cũng không nhiều, cũng chú ý tới thị vệ bên người Phong Phân.

“Tử Mặc, chúng ta đi thôi. Huynh uống hơi nhiều.” Hấn cố gắng lôi thiếu niên đang nghiên cứu kia đi.

“Ai nói ta uống nhiều?” Tên thiếu niên kia hất tay ra, lớn tiếng kêu la: “Rõ ràng cô nương kia rất đẹp.”

Trong lòng Phong Phân thở dài, nghĩ không bằng trước tiên lui về nhã gian,

không nên dây dưa với con ma men.

Nào có thể đoán được nàng không muốn gây chuyện, người khác lại không chịu phối hợp.

Khi nàng sắp vào nhã gian, tên thiếu niên kia đột nhiên tránh thoát khỏi người bên cạnh, lao thẳng tới chỗ nàng.

Phong Phân thấy hoa mắt, một thị vệ đã lác mình ngăn trước người nàng, một cước đạp thiếu niên kia rớt xuống lầu, nhất thời vang lên tiếng hét thảm.

Khóe mắt Phong Phân giật giật, Tiểu Quả kinh hãi bùm miệng, sau khi phản ứng vội vàng đến lan can nhìn xuống.

“Tiểu thư, người chưa có chết.”

Phong Phân im lặng, lời này của Tiểu Quả làm sao mà nghe ra có chút tiếc nuối vậy? Không phải nha đầu này cố ý chứ?

“Tử Mặc huynh!” Mấy người đi chung với thiếu niên kia vừa kêu vừa lao xuống lầu.

Không còn ai ngăn trước cầu thang, Phong Phân liền từ từ xuống lầu.

Thiếu niên mặc dù bị đạp rơi mặc dù không chết, chỉ là hình như chân bị gãy, đang gào thét kinh thiên động địa, chỉ trời mắng đất, thấy đoàn người Phong Phân muốn rời đi, hấn tức giận rống to: “Không được để cho bọn họ đi, chân của bọn thiếu gia cũng bị gãy, nàng phải lưu lại chăm sóc ta.”

Phong Phân nghe được cau mày, ung dung xoay người lại: “Là ta đạp người sao?”

“Là người bên cạnh người.”

“Hấn không phải người của ta.”

Thị vệ đạp người cũng phối hợp nói: “Ta chỉ phụng mệnh bảo vệ nàng.”

“Huống chi, nếu như không phải người nhào tới ta, người bên cạnh ta cũng sẽ không phòng bị mà ra tay, nói cho cùng lỗi là ở người, người nên tự mình phụ trách, chẳng lẽ hôm nay không phải người cố tình gây sự?” Phong Phân

lại nói.

“Bỏn công tử có tình gây sự thì như thế nào? Bỏn công tử coi trọng người là phần số của người.”

Nàng nhìn không được nở nụ cười, vừa cười vừa nhìn người nọ lắc đầu, cho hẳn bốn chữ: “Dũng khí khả gia.” (Dũng khí gia tăng)

Lời này rất được lòng của thị vệ Ký Vương phủ, người này thật không biết sống chết, hôm nay nếu Vương gia nhà bọn họ ở đây khẳng định trực tiếp đập chết, lại dám đánh chủ ý lên Vương phi bọn họ, quả thật không biết chữ ‘chết’ viết thế nào.

Tiểu Quả hưng phấn nhìn tiểu thư nhà mình, nói: “Tiểu thư, không ngờ cũng có một ngày nô tỳ có thể nhìn thấy người trở thành cô nương bị cướp đoạt trắng trợn.”

Nghe vậy, Phong Phân nâng trán.

Bọn thị vệ Vương phủ rồi rít ghé mắt. Nha hoàn cận thân này của Vương phi có lúc thật sự rất ngốc, nói chuyện thẳng thắn, cũng chỉ có Vương phi có thể chịu được.

“Tiểu Quả, những lời này của người không đúng, hẳn cũng không có trắng trợn cướp đoạt ta.” Phong Phân không nhìn được sửa lại lời nàng.

“Ai muốn trắng trợn cướp đoạt nàng?”

Ngoài tửu lâu có một người phi thân xuống từ trên ngựa, trong chớp mắt đã tiến vào, đi thẳng tới bên cạnh Phong Phân ôm nàng vào trong ngực, ý tứ tuyên cáo chủ quyền nồng đậm.

“Không có việc gì, chỉ hiểu lầm.” Nàng không muốn sinh sự.

“Hiểu lầm?” Giọng nói Long An Khác không tốt nhưong mày, dùng một loại thái độ trên cao nhìn xuống quét tới đối phương: “Nữ nhân của ta mà người cũng dám mơ ước.”

Phong Phân lại muốn nâng trán, phụ thân không có ở đây, hẳn thật sự không cố kỵ gì, thế nào mà lời này cũng dám nói ra bên ngoài.

Thiếu niên kia bị kinh sợ bởi khí thế của Long An Khác, nhất thời vẻ mặt thu lại, nhưng vẫn không cam lòng: “Thị vệ của người đập ta xuống lầu, hại ta gãy chân là sự thật.”

“Vô duyên vô cớ làm sao thị vệ của ta đập người xuống lầu, tất nhiên do người làm chuyện xấu.” Long An Khác vừa nói, vừa đưa mắt nhìn lại thị vệ lưu lại.

“Người này đối với phu nhân bất chính.” Thị vệ trả lời ít chữ mà nhiều ý.

Khuôn mặt Long An Khác lạnh lẽo, vung tay lên: “Ném ra.”

“Các người dám?”

Không có người quan tâm hấn, thị vệ lấy một loại khí thế ‘Ai cản ta thì chết’ đánh tới, lôi thiếu niên kia lên ném ra ngoài không chút do dự, tiếng hét thảm vang lên lần nữa.

Phong Phân không đành lòng nhìn, vốn bị té gãy chân, đây là họa vô đơn chí.

Tâm tình Long An Khác cực kỳ khó chịu, hấn mới rời khỏi không bao lâu thì đã có một tên không có mắt dám động tâm với nàng, sớm biết vậy nên cột nàng bên người một khắc cũng không rời.

Thấy hấn liều mạng hôn tới trước mặt mọi người, Phong Phân xoay đầu đi, cũng đưa ta đẩy mặt hấn ra, hơi ghét bỏ nói: “Gương mặt đầy bụi đất.”

“Ngay cả ta cũng dám ghét bỏ?”

Phong Phân đưa tay cản hấn, cau mày nói: “Đừng làm loạn, chúng ta còn phải lên đường đây.”

“Ai nói với nàng ta làm loạn?”

“Hấn đã té gãy chân rồi.”

Long An Khác không để ý tới nàng, nhìn thị vệ của mình: “Đi thăm dò, xem nhi tử nhà ai, muốn chết ta thành toàn cho hấn.”

Phong Phân biết khuyên nữa cũng vô dụng, cũng không tiếp tục, vòng vo đi

đề tài: “Đã dùng cơm chưa?”

Vẻ mặt Long An Khác ôn hòa lại, nói: “Vì muốn nhanh đuổi theo nàng, ta chạy một ngày đường.”

“Xe ngựa đâu?”

“Xe ngựa quá chậm.”

Khó trách lại cỡi ngựa đuổi tới: “Vậy dùng cơm ở đây nhé?”

Long An Khác quét mắt nhìn quán rượu, sắc mặt khó chịu: “Nơi này xúi quẩy, đổi chỗ.”

Vẻ mặt chường quĩ tửu lâu tối sầm lại, nhưng hắn nhìn ra được cả người nam tử này khí độ bất phàm, cũng không dám tìm phiền toái.

Phong Phân cũng không muốn giảng đạo lý với hắn ở chỗ này, cũng không nói thêm, tùy hắn ôm mình ra khỏi tửu lâu.

Long An Khác lập tức ôm người lên xe, thuận tiện đuổi Tiểu Quả ra ngoài, Tiểu Quả tập mãi thành thói quen ngồi bên ngoài xe.

Kể từ khi lão gia hồi hương trước, thời điểm ban ngày lên đường, hầu như cô gia cũng tìm các loại lý do kêu tiểu thư lên xe ngựa của hắn, quả thực không che giấu ý đồ bất lương chút nào.

Nàng cảm thấy cho dù tiểu thư đề phòng nghiêm ngặt cỡ nào, trước khi thành thân cũng khẳng định bị cô gia ăn vào bụng.

Bên trong buồng xe, Long An Khác muốn thân thiết.

Phong Phân lại đưa tay đẩy hắn ra, cau mày: “Rốt cuộc chàng uống bao nhiêu rượu?”

Long An Khác đưa tay kéo nàng vào ngực, không quan tâm hôn mặt nàng, cười hì hì nói: “Gặp bằng hữu nhiều năm không thấy, nên uống hơi nhiều. Chỉ là, nàng dám ghét bỏ mùi vị trên người ta, nay lớn gan nhĩ.”

“Khó ngủ, cách xa ta ra.”

“Ta thích trên người nàng có mùi vị của ta.”

“Ta không thích mùi vị này.” Nàng cau mày nhắc lại.

Thấy vẻ mặt nàng không kiên nhẫn, hắn bắt đắ dĩ thả tay, lập tức Phong Phân ngồi vào vị trí cách xa hắn nhất.

Long An Khác phân phó với người bên ngoài: “Trước tiên tìm một khách điếm cho ta tắm rửa.”

Ý thức được nàng thật sự không thích mùi vị trên người mình, hắn cũng không tiếp tục dây dưa, chỉ trêu chọc nói: “Đều tại ta nuông chiều ra tật xấu.” Tự mình chịu đựng thôi.

“Thật sự chàng không buông tha người kia sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Long An Khác lạnh lẽo, cực kỳ không vui nói: “Dám có lòng khinh bạc nàng, Bôn vương sao có thể dễ dàng tha thứ hắn.”

“Hắn chỉ là uống quá nhiều.”

“Rượu tráng sắc đảm (rượu làm tăng can đảm để dễ xòm J), càng không thể tha thứ.”

Phong Phân thấy hắn quyết tâm, cũng không khuyên nữa.

Chương 9: Chương 9.2

Chờ thị vệ tìm được khách điểm, bọn họ sai tiểu nhị trực tiếp mang nước vào phòng.

“Vào giúp ta tắm.”

Thời điểm Phong Phân nghe được câu này cả người cứng lại, mặc dù bọn họ đã làm rất nhiều chuyện thân mật, nhưng mà, nàng lại chưa từng giúp hắn tắm rửa!

Tiểu Quả nhìn tiểu thư mình có chút đồng tình, cảm thấy ma trả của cô gia rốt cuộc tìm đến đây, bảo tiểu thư đi vào giúp hắn tắm, trai đơn gái chiếc, hình ảnh nhất định là thiếu nhi không được xem.

“Tự chàng tắm đi.” Phong Phân cự tuyệt.

“Đừng nói nhảm, tiến vào nhanh.”

Nàng bắt đắc dĩ, chỉ có thể hít sâu hai cái, bình phục tâm tình, lúc này mới nhắm mắt đi vào phòng.

Lúc này Long An Khác vừa ném cái y phục cuối cùng xuống đất, không giữ lại chút nào hiện ra trước mặt nàng.

Mặt Phong Phân đỏ lên.

Hắn cười xấu xa nói bên tai nàng: “Cũng không phải lần đầu tiên thấy.” Phong Phân đánh hắn một cái.

“Nàng nên làm quen đi.” Nói xong, hắn nhấc chân nhảy vào thùng nước tắm.

Nàng đỏ mặt cầm vải bố đứng bên thùng, do dự một lát, rốt cuộc quyết định xuống tay từ bả vai.

Long An Khác thả lỏng tựa vào cạnh thùng, hưởng thụ sức lực nàng không nặng không nhẹ lau người, thoải mái khiến mí mắt bắt đầu trầm xuống.

Thời điểm Phong Phân phát hiện hắn tựa vào thùng tắm ngủ, đột nhiên cảm

thấy đau lòng, nhất định người này tụ họp với bằng hữu một hội liên vôi vã đuổi theo, mí dưới cũng xanh đen rồi. Gấp gáp như vậy làm cái gì? Nàng đi cũng không nhanh, trễ nhất ngày mai hẳn cũng đuổi kịp nàng thôi.

Hắn có thể yên tâm ngủ trước mặt mình như vậy, trong lòng Phong Phân cảm thấy âm áp dễ chịu, người Hoàng gia đa nghi nhất, không cho người khác đến gần mình, nói bọn họ khi ngủ mở một mắt nhắm một mắt cũng không quá.

Rửa sạch chỗ khác còn được, nhưng khi muốn rửa nơi mẫn cảm nhất, yếu ớt, quý giá nhất thì Phong Phân hơi chân chờ chốc lát, mới quyết định động thủ. Mặc dù Long An Khác ngủ, thân thể vẫn như trước cảm giác được sự vỗ về chơi đùa quen thuộc, nơi nhạy cảm kia lập tức không khách khí mà giương nanh múa vuốt đứng lên, Phong Phân nhìn thấy liền mặt đỏ tim đập.

Chờ lau xong toàn thân hắn, nàng đổ mồ hôi cả người, mặc dù bây giờ thời tiết ngày càng nóng, nhưng nàng vẫn lo lắng hắn ngâm nước lạnh sẽ nhiễm phong hàn, thừa dịp nước còn ấm đánh thức hắn.

Long An Khác mở mắt thấy nàng liền nở nụ cười, sau đó bước ra khỏi thùng tắm, dang rộng tay chân để nàng giúp mình lau khô. Chờ sau khi lau khô, hắn để thân thể trần truồng ôm nàng lên giường ngủ.

Cho dù chỉ đơn thuần ngủ, Phong Phân cũng cực tuyệt, giờ là ban ngày, cả người nàng lại toàn mồ hôi, cũng muốn đi xử lý.

Long An Khác cũng không cưỡng cầu, hắn thật sự có chút mệt, trước tiên cần phải tịnh dưỡng lấy lại sức.

“Chàng không ăn gì rồi ngủ tiếp sao?”

“Chờ ta tỉnh ngủ rồi ăn.”

“Vậy cũng được.”

Tiểu Quả chờ ở ngoài phòng thấy tiểu thư nhà mình hoàn hảo đi ra, không kịp che lại biểu tình kinh ngạc của mình.

Phong Phân không nói gì, trực tiếp tiến tới đánh vào đầu nàng, Tiểu Quả hắc hắc cười trộm.

“Đi, theo ta trở về phòng thay y phục.”

“A, tốt.”

“Đây là cái gì?”

“Mũ che mặt.”

Phong Phân chau mày: “Ta biết rõ đây là mũ che mặt, chàng đưa cho ta vật này làm gì?”

“Mang.” Long An Khác trả lời đơn giản.

Vốn dĩ Phong Phân không hiểu tại sao một Vương gia vừa tỉnh dậy liền lôi kéo nàng tới thẳng cửa hàng y phục, bây giờ nhìn đến mũ che mặt bằng lụa trắng này, hình như nàng hiểu chút chút.

“Ta không cần.”

“Nàng cần.”

Phong Phân không tiếp tục khai thông với hắn, trực tiếp xoay người ra khỏi tiệm.

Tiểu Quả lấy khăn che miệng cười trộm, mặc dù nàng đàn cũng biết tại sao cô gia làm vậy, tính độc chiếm của cô gia thật quá mạnh mẽ.

Long An Khác cầm mũ che mặt đuổi theo.

Thời điểm hắn đuổi tới xe ngựa, thấy Phong Phân chống tay trên cửa sổ, bộ dáng không muốn quan tâm bất cứ ai.

Long An Khác cười đi qua, đưa tay ôm eo nàng: “Cũng chỉ là mũ che mặt mà thôi, đáng để tức giận như vậy sao?”

“Long An Khác, tại sao chàng có thể làm vậy?”

“Ta thế nào?”

“Chẳng lẽ về sau ta không thể gặp mặt người khác sao?”

“Nàng xinh đẹp như vậy, ta chỉ muốn giấu nàng ở trong nhà, không cho ai thấy.”

“Chàng không thể làm vậy!”

“Ta không an lòng.”

“Làm người phải nói đạo lý.” Phong Phân xoay người nhìn hắn: “Trên đời này nữ tử xinh đẹp hơn ta có rất nhiều, cũng không có ai giấu đầu giấu đuôi không dám để cho người thấy.”

“Ta mặc kệ người khác, ta chỉ quản nàng.”

Phong Phân nghiêm túc nhìn ánh mắt hắn.

Thời gian trôi qua từng chút, từ từ Long An Khác không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt lóe lên nhìn trang sức lưu tô trên vách xe.

Phong Phân không cho hắn trốn tránh, đưa tay ôm mặt hắn, buộc hắn đối mặt với mình, lần này ánh mắt hắn dần dần biến hóa, đôi tay nắm chặt, chột hung hăng hôn nàng...

“A!” Đột nhiên vang lên tiếng kêu đau, hắn bị đau bụng nàng ra.

Vẻ mặt Phong Phân không đồng ý nhìn hắn: “Không phải lần nào cũng có tác dụng.”

Long An Khác cảm nhận được hàm nghĩa những lời này, nàng hạ miệng thật độc ác, thật sự cắn hắn.

Phong Phân dùng khăn lau vết máu trên môi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Việc khác chàng tùy hứng làm bậy, không quan tâm thì cũng thôi đi, ta có thể nhịn thì sẽ nhịn, nhưng mọi việc phải có giới hạn, chàng không thể hoàn toàn ngăn chặn ta tiếp xúc với người khác.”

Long An Khác không nhịn được làm bầm: “Nói cho cùng giống như ta không biết phân biệt phải trái.”

Phong Phân hừ một tiếng, chàng cho rằng mình rất phân rõ phải trái sao?

Chuyện phòng the miệt mài quá độ, nàng cắn rang nhin xuống, không cho nàng nói hơn một câu với nam nhân khác, cái này cũng không có gì, nhưng bây giờ thế nhưng không cho nàng lộ diện trước mặt người khác, hẳn rốt cuộc còn muốn làm gì?

“Ta có thể hiểu chàng ghe, nhưng ghen cũng không thể tới trình độ nghi thần nghi quỷ, như vậy ta sẽ rất mệt mỏi, chàng thật hy vọng ta sống bên cạnh chàng mệt mỏi như vậy sao?”

Long An Khác im lặng không nói.

Phong Phân nhẹ nhàng thở dài, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Long An Khác lẳng lặng ôm nàng, theo ánh mắt nàng nhìn ra bên ngoài.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 9-3

Không biết trải qua bao lâu, con đường bên ngoài lát đá Châu Thành dần dần biến thành đường đất đỏ chật hẹp, người đi đường ít dần, dần chúng đi lại dần dần biến thành lũ khách thỉnh thoảng vội vã đi ngang qua đoàn xe.

Phong Phân thu hồi tầm mắt

Long An Khác im lặng rất lâu cuối cùng mở miệng: “Ta tận lực khắc chế, như vậy được chưa.”

Phong Phân lại thở dài: “Vậy thì ta mỏi mắt chờ mong.”

“Phân Nhi, nàng đừng buồn bực.”

“Ta trở về xe của mình thôi.” Phong Phân tránh khỏi ngực hấn muốn đi ra.

Long An Khác vội vàng kéo nàng trở lại: “Ở lại với ta.”

“Tình cảm ta không tốt, ở với Tiểu Quả một lát sẽ tốt hơn.”

“Nha đầu kia của nàng rất vui sao?”

Nàng tức giận trả lời: “Ít nhất vui hơn chàng.”

“Khoảng mười ngày nữa chúng ta đến nhà nàng.”

“Ừ, sắp có thể nhìn thấy cha ta.” Phong Phân nở nụ cười.

Thấy thế, lòng Long An Khác có chút chua: “Tại sao thời điểm nàng thấy ta cũng chưa từng vui vẻ như vậy?”

Phong Phân trực tiếp phỉ nhổ hấn: “Mỗi ngày chàng khiến ta mệt mỏi như vậy, vui chỗ nào?”

Thì ra là do hấn cần cù cày cấy quá mức, khiến cho nàng mệt mỏi. Nghe vậy, lập tức hấn cười tà nịnh: “Ngày cũng nhắc nhở ta, hôm qua chúng ta còn chưa có.....”

Phong Phân đưa tay che miệng hẳn, vừa thẹn vừa giận nhìn hẳn chăm chăm: “Chàng thật không biết xấu hổ.”

Long An Khác gật đầu nói: “Chỉ ở trước mặt nàng.”

Phong Phân bắt đầu đấm hẳn.

Long An Khác cười ấn nàng vào trong ngực, lồng ngực mơ hồ chấn động, biểu hiện tâm tình của hẳn hết sức vui vẻ: “Sao không hỏi ta đi gặp người nào?”

“Khi nào chàng muốn tự nhiên sẽ nói cho ta biết.”

“Có tự tin như vậy?”

“Ta đây là tự biết mình.”

Long An Khác nhìn nàng, vẻ mặt nàng thản nhiên, không buồn không vui, hẳn chân chờ chốc lát, mới nói: “Hình như trong lòng nàng có chuyện.”

Phong Phân không nói gì, coi như cam chịu.

“Muốn nói với ta không?”

Phong Phân thở dài.

“Thật sự không định nói với ta?”

Nàng cười khở: “Trên đời này có một số việc không thể nào nói được ngay cả với người thân cận nhất của mình.” Nói ra sẽ có nhã cách.

Long An Khác im lặng chốc lát: “Có quan hệ với ta?”

“Ừ.”

“Vậy thì nói cho ta nghe.”

“Chàng thật sự muốn nghe?”

“Muốn.”

Phong Phân lại cúi đầu im lặng hồi lâu, lâu đến nỗi Long An Khác cho rằng căn bản nàng không định nói cho hắn nghe.

“Hai ngày này ta luôn nghĩ đến một chuyện.” Cuối cùng nàng cũng mở miệng.

“Hả?”

Phong Phân cười, chỉ là cười khỏ: “Long An Khác, chàng đối với ta rất tốt, thật sự rất tốt.” Nhưng đồng dạng, chàng đối với ta rất chuyên chế, vô cũng chuyên chế (độc đoán).

Nghe nàng nói vậy, Long An Khác cảm thấy nghi ngờ.

“Nhưng chàng biết không?” Ngay sau đó nàng vòng vo nói chuyện: “Ta đột nhiên nghĩ đến, bây giờ chàng rất tốt với ta, là bởi vì chàng yêu ta. Nhưng nếu có một ngày, chàng không còn yêu ta nữa, hoặc là ta chọc chàng tức giận, kết quả của ta có phải hay không giống với bộ dạng thê thảm của những người chọc tới chàng?”

Yêu thì sống, hận thì chết, hiện tại hắn cũng chiều nàng bao nhiêu, thời điểm trở mặt hắn sẽ hận nàng bấy nhiêu, đột nhiên Phong Phân cảm thấy bản thân mình sinh ra tình cảm nồng đậm thậm chí quá khích đối với hắn không khỏi kinh sợ.

Coi như nàng cẩn thận hơn nữa, nàng cũng không dám khẳng định tương lai nhất định mình không chọc đến hắn.

“Làm sao có thể.” Long An Khác ôm nàng thật chặt, đê thấp giọng nói, lộ ra sự sợ hãi luống cuống: “Nếu như sợ, vậy hãy khiến ta vĩnh viễn yêu nàng.” Đột nhiên hắn cảm thấy nếu hắn không chặt lấy nữ nhân trong ngực này, thì có thể nàng sẽ chạy mất.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Tại sao bỗng dưng nàng sinh ra lo âu như vậy? Là bởi vì thủ đoạn mà hắn đối phó với những người đó khiến nàng sợ sao?

“Không, phải là ta sẽ khiến mình vĩnh viễn yêu nàng.” Hắn thì thầm đảm bảo bên tai nàng.

Phong Phân sâu kín thở dài: “Thật sự chàng không phải là trượng phu lí tưởng của ta, nhưng tương lai không xa ta sẽ phải gả cho chàng.” Giọng nói

của nàng thấp đến nỗi không thể nghe được: “Long An Khác, ta thật sợ...”

Đối với tương lai nàng không có quá nhiều xác định, rất nhiều mê mang và khủng hoảng.

Hình như Long An Khác có thể hiểu được tâm tình của nàng, bởi vì thường thường hắn cũng sẽ sợ hãi, sợ ngày nào đó không cẩn thận vứt bỏ nàng, hắn sợ mình chịu không nổi khi nàng không thuộc về hắn nữa.

Thì ra, tình yêu của bọn họ giống nhau là nhất gan và đa nghi.

Đột nhiên hắn hôn nàng tới tấp, động tác vội vàng, có lẽ vì muốn xoa tan bất an trong lòng, rất nhanh Phong Phân liền nhiệt tình ghênh hợp hắn, hai người xé rách y phục đối phương, trần trụi dây dưa một chỗ.

Nàng dùng sức ngựa cần cổ mảnh khảnh của mình ra sau, cổ họng phát ra tiếng nức nở, toàn bộ cơ thể nhiễm một màu hồng yêu kiều, bởi vì sự va chạm của hắn mà bộ ngực sữa không ngừng nhộn nhạo, nụ anh đào đỏ tươi đứng thẳng.

Ánh mắt nàng cuồng nhiệt nóng cháy, hắn muốn cất giấu người bên duvois làm của riêng, để nàng chỉ thuộc về một mình hắn: “Nói, nàng là của ta.”
Hắn mê hoặc bên tại nàng.

Đôi tay trắng như tuyết của Phong Phân vòng qua cổ hắn, thân thể khát vọng hướng tới hắn.

“Nói.” Hắn dừng động tác lại, muốn nàng thuận theo.

“Ta là của chàng...”

Một chữ cuối cùng của nàng bị hắn nuốt vào, ngay sau đó là thời điểm điên cuồng luật động.

Phong Phân như một con thuyền mất lái, chỉ có thể trôi bồng bềnh giữa dòng nước đại dương mênh mông của hắn, vĩnh viễn không thể cập bến.

Khi tất cả cuồng loạn từ từ bình tĩnh, hai thân thể trần trụi nằm chung một chỗ, bên trong xe chỉ nghe tiếng hít thở rối loạn xen lẫn nhau.

Long An Khác vuốt ve mặt nàng, đột nhiên cười nhẹ ra tiếng.

Phong Phân nghe tiếng cười của hắn có trêu tức lẫn hài lòng, không khỏi liếc hắn, cái liếc mắt này đầy mỉa mai hoặc, mang theo một chút oán trách và ngây thơ của nữ tử.

“Không biết cả ngày nàng suy nghĩ những gì.” Hắn dùng tay nhẹ nhàng phát họa khuôn mặt của nàng, không che giấu tình yêu trong mắt: “Đừng sợ ta, vĩnh viễn đừng sợ ta, ta chỉ là rất yêu nàng...” Yếu đến mức không biết nên làm thế nào để nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.

Đôi mắt ngập nước của nàng hàm chứa dự vọng chưa tan, giọng nói đầy lười biếng hấp dẫn sau cuộc hoan ái, giống như làm nũng nói: “Vậy chàng phải cung chiều ta vĩnh viễn, không cho bá đạo như vậy.”

“Tốt.”

“Không cho gạt người.”

“Dĩ nhiên.”

Phong Phân nhẹ nhàng vuốt tóc hắn từng chút một, Long An Khác giống như mãnh thú bị thuần phục, dịu ngoan hưởng thụ nàng vuốt ve.

Giờ khắc này, hắn chỉ nguyện năm tháng dừng lại, thời gian mãi không trôi.

Chương 10: Hoàn

Núi không cao, có tiếng thì vang; nước không sâu, có rồng thì linh.

Trấn Bình Thủy là một thôn trấn không lớn, dựa vào núi mà dựng, dựa vào nước mà sống, nhưng gần đây bởi vì Phong Triệt làm quan trong triều cáo lão hồi hương mà náo nhiệt.

Bản thân từng làm Hàn Lâm Đại học sĩ và Thái Phó, hôm nay nữ nhi lại được tứ hôn cho Ký vương đương triều, người ta mới về tới, thánh chỉ cũng đuổi tới nơi, nhất thời thành đề tài của dân chúng trà dư tửu hậu.

Quan viên Châu phủ thân hào nông thôn nghe nói đều ríu rít chạy tới chúc mừng, trong khoảng thời gian ngắn, xe ngựa đua nhau lui tới trấn Bình Thủy xưa nay yên bình, cùng lúc đó các loại quà tặng cũng tuôn trào vào phủ.

Bên kia Long An Khác canh thời gian, trước hôn lễ ba ngày liền tới trấn Bình Thủy.

Khi ở kinh thành, giá y của Phong Phân cũng đã được theo tốt, cũng không cần làm mới, về phần những chuyện khác nàng cũng không cần làm, chỉ cần ngoan ngoãn đợi, chuẩn bị xuất giá.

Khi thấy phụ thân đưa cho mình danh sách đồ cưới thì Phong Phân lập tức trợn tròn mắt.

Của cải Phong gia có những gì nàng còn rõ ràng hơn so với phụ thân mình, căn bản không thể đưa ra một trăm ba mươi sáu rương đồ cưới, có thể đưa đủ sáu mươi rương cũng coi như nhiều rồi.

“Cha, đây là đâu ra?”

Sắc mặt Phong Triệt hiện lên lúng túng, nhưng hơn hết là kiêu ngạo và hài lòng: “Những thứ kia đều do Vương gia cho người mua thêm.”

Hắn cực kỳ hài lòng đối với việc Ký vương yêu thương nữ nhi, mặc dù không buông, cũng không muốn gả con gái cho hắn, gả vào Hoàng gia. Nhưng Ký vương yêu thương nữ nhi thật lòng, hắn cũng cảm thấy an tâm.

“Hoá ra là như vậy”

“Phân Nhi.”

“Cha?”

“Mặc dù cửa hôn nhân này không thể được như ý nguyện, nhưng cũng may Ký vương có lòng với con, cha cũng an tâm một nữa.”

Phong Phân nhìn phụ thân, bỗng nhiên vành mắt hồng hồng: “Cha...”

“Vốn có vài lời nên để nương nói với con, nhưng bây giờ nàng không còn, chỉ có thể để cha nói.”

“Mời cha nói.”

“Hôn nhân này là do nợ tứ, người khác sẽ không đoạt được danh phận Vương phi này, nếu như Ký vương đối xử tốt với con, con nên sống với hắn thật tốt, nếu như không thể thủy chung như một, vậy con nên sống thật tốt vì mình.”

“Phân Nhi biết.”

Phong Triệt đưa tay vuốt tóc nữ nhi, có chút cảm khái: “Thuở nhỏ tính tình con kiên nghị (kiên cường và nghị lực), nhưng cha cũng chỉ dặn dò một hai câu, khi gả cho người ta thì tính tình phải sửa đổi một chút, cho dù không đổi được, cũng nên thu lại một chút, sống chung với Vương gia thật tốt.”

“Dạ.”

“Cha thật sự không nỡ gả con ra ngoài.”

“Nữ nhi cũng luyến tiếc rời khỏi cha.” Phong Phân vừa nói vừa tựa đầu lên vai phụ thân.

Phong Triệt vỗ vỗ vai nữ nhi: “Sắp lập gia đình rồi, còn giống như một đứa trẻ.”

“Trước mặt cha, con vĩnh viễn là đứa trẻ.”

“Đúng vậy, con vĩnh viễn là Tiểu Bảo của cha! Cứ tưởng rằng con có thể ở

bên cạnh cha cả đời, hôm nay lại...”

Tên khốn Ký vương kia! Mặc dù biết hắn thương yêu Phân Nhi, cho nàng thêm rất nhiều đồ cưới, nhưng vẫn không thể xóa sạch chuyện hắn đoạt đi nữ nhi bảo bối như cũ.

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhi bảo bối sắp bước chân vào Hoàng gia hung hiểm kia, Phong Triệt cả đời trung quân ái quốc đều có kích động muốn khởi nghĩa.

Hắn muốn dẫn theo nữ nhi hồi hương để trốn tránh, tên khốn Ký vương kia lại đuổi theo ra khỏi kinh thành bắt cóc khuê nữ hắn, rõ ràng khi còn bé là một tiểu Hoàng tử lanh lợi khéo léo, kết quả càng lớn càng vụn vụn, nghĩ tới tình hình hôm nay của Ký vương, tim của hắn muốn trượt xuống túi mật (bộ phận trong cơ thể người, không phải mật ong), đầy bụng ưu sầu.

Ôi! Nữ nhi bảo bối của hắn...

“Cha, có chuyện này nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Vương gia nói, ngày sau nếu con sinh nữ nhi, có thể theo họ “Phong”, cha vui không ạ?”

Phong Triệt kinh ngạc, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

“Cha?”

“Ký vương nói?”

“Dạ”

“Chính miệng hắn nói?”

“Dạ”

Trên mặt Phong Triệt hiện lên vui mừng, cháu ngoại gái mang họ Phong, đó chính là Phong gia có hậu.

“Đến lúc đó người chiêu rỗi cho cháu ngoại, Phong gia sẽ tiếp tục có người

nói dối rồi.”

Phong Triệt vui mừng gật đầu, lại không nhìn được trừng mắt nhìn khuê nữ:
“Một cô nương gia mà nói chuyện này, không biết xấu hổ.”

“Chẳng lẽ cha không vui mừng sao?”

“Vui mừng.”

“Vậy không nên tính toán, cha vui là tốt rồi.”

Bên này phụ nữ Phong thị tâm sự trước khi gả, rất nhanh bên kia Long An Khác nhận được tin tức.

Nghe thuộc hạ báo cáo tới câu ‘Nếu như Ký vương đối xử tốt với con, con nên sống với hắn thật tốt, nếu như không thể thủy chung như một, vậy con nên sống thật tốt vì mình’ thì rốt cuộc hắn đã hiểu chính xác tại sao Vương phi của mình có tính tình như vậy: “Chỗ Vương phi không có chuyện gì khác chứ?”

“Không có, tất cả đều bình thường.”

“Cẩn thận bảo vệ, Bôn vương không hy vọng Vương phi có cái gì ngoài ý muốn.”

Long An Khác đứng trước cửa sổ, nhìn ngôi sao trên bầu trời thở ra một hơi. Không chân chính cưới nàng vào cửa, hắn không có cách nào yên tâm.

Lại qua hai ngày nữa, nàng sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, gia phả Hoàng thất sẽ có thêm tên của nàng, từ nay về sau tên của nàng sẽ cùng một chỗ với tên hắn, sau trăm tuổi nàng sẽ được chôn chung với hắn.

“Mạc Thanh.”

“Có thuộc hạ.”

“Người nói nếu bây giờ Bôn vương đi gặp Vương phi, có phải không tốt lắm hay không?”

“Vương gia, hôn lễ sắp đến.”

Hắn thở dài: “Vẫn không nên khiêu chiến tâm của Thái Phó, mặc dù gia huấn trước khi gả của hắn thật sự không cho Bôn vương mặt mũi.”

Mạc Thanh ẩn thân vào chỗ tối lần nữa.

Long An Khác đứng ở cửa sổ nghe gió đêm mang theo hơi nóng, đứng cả đêm nhìn về phía Phong phủ.

Ngày thành thân, trong ngoài Phong phủ giăng đèn kết hoa, bên ngoài phủ kèn Xona thổi thật náo nhiệt, tân khách nối liền không dứt, pháo được đốt không ngừng, cho đến khi Long An Khác tiến đến.

Bởi vì phải lấy vợ ở đây, cho nên hắn mua một khu vườn, tạm thời làm nhà mới, cách Phong phủ không xa, nhưng hắn cần cưới ngựa, cho người khiêng kiệu hoa lượn quanh thành một vòng mới tới đón tân nương, sau đó cưới ngựa lượn tiếp một vòng mới trở về nhà.

Sáng sớm Phong Phân đã bị ma ma trong cung phái đến dày vò, cái gì tắm rửa thay quần áo, cái gì tục chải tóc trang điểm... Tóm lại, nàng đói bụng bị người giày vò lên kiệu hoa, lại nhịn đói bị nâng về nhà mới đưa vào động phòng, vẫn ngồi trong hỉ tướng đỏ rực, nàng cảm thấy cả người lâng lâng.

Rất không chân thật, nàng cứ như vậy gả đi, thậm chí không có đầy đủ thời gian điều chỉnh tâm tình của mình, có vẻ hơi vội vàng gả cho Long An Khác.

Trước khi lên kiệu, giọng nói phụ thân có chút nghe ngào, cách khấn voan nàng cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt vui mừng lại không bỏ được của người.

Chương 10: Chương 10.2

Thời điểm tâm thần Phong Phân rối loạn, trước mắt bỗng dung sáng lên, nàng kinh ngạc giương mắt.

“Tại sao lại ngênh đón Bôn vương bằng vẻ mặt này?” Giọng nói hài hước quen thuộc truyền đến.

Phong Phân thấy Long An Khác mặc hỉ phục vô cùng tuấn mỹ.

Không đợi nàng mở miệng nói chuyện, hắn phát tay, người hầu trong phòng lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong phòng tĩnh lặng, Long An Khác vén áo ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay nâng cằm nàng, nhẹ nhàng cẩn thận.

Nhìn người trước mắt mặc hỉ phục mang trang sức theo phẩm cấp, bộ dạng ung dung quý phái nhưng cũng lộ ra sự điềm tĩnh lạnh nhạt.

Chỉ là, thoa phấn hơi dày, kếm xa bộ dáng không son phấn của nàng, càng không bằng ngày đó để hắn thấy được nàng vẽ hoa đào, hỉ phục tân nương này thật sự không thể vào mắt hắn được, lần này ma ma trong cung phái tới quá khô khan.

“Tại sao trở về nhanh như vậy?”

Long An Khác nhếch môi cười, hôn môi nàng một cái, nói: “Ở đây Bôn vương lớn nhất, bọn họ ai dám lỗ mãng.”

Phong Phân im lặng trong nháy mắt.

Thật đúng là trong núi không có cọp, con khỉ xưng làm vương, nếu bọn họ thành hôn ở kinh thành, cho dù hắn là Vương gia, cũng sẽ có không ít người đề hắn, nhất định có không ít người dám náo động phòng hắn.

Đáng tiếc, có thể nói hôm nay ở trấn Bình Thủy này đều do hắn định đoạt.

“Đói bụng không?”

Phong Phân gật đầu: “Rất đói, có ăn?”

“Có, đương nhiên là có, không cho nàng ăn no, làm sao Bôn vương có thể cày cấy.”

Bị hấn ám chỉ trần trụi khiến Phong Phân mắc cỡ đỏ mặt.

Long An Khác cười ha ha, cầm tay của nàng, nói: “Đi, ăn cái gì đã.”

Lúc này Phong Phân mới phát hiện bên ngoài đã sớm bày một bàn rượu thịt phong phú.

“Trước tiên ta tháo trang sức ra đã.”

Long An Khác nhìn nhìn mặt nàng, sáng khoái gật đầu đồng ý: ‘Người tới, giúp Vương phi tháo trang sức.’

Âm thanh của hấn không lớn, nhưng ngoài cửa lập tức có người ứng tiếng, rất nhanh có mấy thị nữ đi vào.

Dưới sự trợ giúp của các nàng, rất nhanh Phong Phân tháo xuống các loại trang sức nặng nề, thuận tiện thay y phục, đổi một bộ váy Yên la màu đỏ sậm.

“Quả nhiên nhìn như vậy thuận mắt hơn nhiều.” Long An Khác vừa nói vừa thuận thế hôn lên mặt nàng hai cái.

Bọn thị nữ cuối đầu lui ra ngoài, không dám nhìn nhiều hay nói gì.

Không có người ngoài, hấn liền không giữ quy cũ nữa, trực tiếp ôm nàng đặt lên đùi mình, dùng bữa với nàng.

Phong Phân ăn được bữa cơm này thật sự rất phí sức, bởi vì một bàn tay có hạnh kiếm xấu cứ dao động trên người nàng, còn thỉnh thoảng trên chọc đốt lửa, quá đáng hơn là hấn còn trơ mặt ra muốn nàng đút hấn ăn, đôi tay kia hoàn toàn dùng để trêu chọc nàng.

“Chàng không thể để cho ta ăn một bữa cơm thật ngon sao?” Phong Phân có chút giận.

Giọng Long An Khác oán trách nói: “Ba ngayfnay ta không có đụng vào

nàng.”

“Khụ...”

“Uống nước.”

Phong Phân dùng sức đẩy tay hẳn ra, trừng mắt nhìn hẳn.

Long An Khác hoàn toàn không để ý đến: “Ăn mau, đừng lè mè.”

Phong Phân nhin không được hít thật sâu.

“Ăn đi, nếu ăn no...”

“Ta còn chưa có ăn bao nhiêu.”

Thấy người nào đó không có khí tiết chút nào dùng cái miệng đầy dầu mỡ lưu lại ấn ký trên người mình, Phong Phân kéo ống tay áo lau đi vết mỡ, đồng thời buồn bực nói: “Chàng còn như vậy, ta thật sự sẽ tức giận đó.” Long An Khác vẫn chưa thỏa mãn ngẩng đầu, ai oán nhìn nàng: “Tại sao Bồn vương cảm giá nàng ngày càng hung dữ vậy.”

“Chàng thử nhin đoi một ngày rồi hãy đến nói chuyện với ta.” Nàng dùng một chút, nói tiếp: “Hơn nữa còn gặp một người không hiểu thương tiếc chỉ biết gây họa.”

Long An Khác đứng hình, mặc dù không ai tức giận nhưng cũng hơi sợ, nhưng hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, hẳn cảm thấy nên nhân nhượng thể tử một chút mới được, như vậy lát nàng ăn nó mới có thể cho hẳn ăn lại, nhưng mà hình như Vương phi của hẳn ăn quá chậm, Long An Khác chậm rãi nguy hiểm nheo mắt lại.

Phong Phân đang bung chén canh uống, thỉnh linh cái chén bị người đoạt đi, sau đó cả người liền bị cuốn vào lồng ngực cường tráng mà giận dữ.

“Nàng ăn cũng đã nhiều, giờ tới Bồn vương ăn.”

“Ta còn chưa ăn no...” Đoi bụng muốn xiu, nàng không dám ăn quá nhanh.

Khi Phong Phân bị người thả lên hỉ giường thì có chút xấu hổ mở to mắt: “Vừa mới ăn xong, không nên vận động ngay...”

Long An Khác làm gì lo lắng mấy cái đó, mắt nhìn người trong lòng như oa nhi nằm trên hi giường đỏ thắm, chỉ cảm thấy huyết mạch dâng trào, rốt cuộc không chịu đựng được loại kích thích mãnh liệt này.

Cổ họng hắn phát ra tiếng than thở, liều mạng đánh về phía hấp dẫn kia. Một đêm này bên trong hi trường bị sóng hồng đánh úp, cả đêm chưa ngừng.

Phong Phân trải qua hai ngày sau hôn lễ rất vất vả.

Trước kia bởi vì tên Vương gia kia chưa có danh phận, chuyện nam nữ sẽ biết tiết chế, hôm nay không còn kiêng kị gì, mỗi lần hắn phải tận hứng mới tha cho nàng nghỉ ngơi, nếu khờ phải ngày thứ ba lại mặt (trở về nhà mẹ đẻ), tối hôm qua hắn cũng không để cho nàng nghỉ ngơi sớm.

Cho dù như thế, ngày lại mặt bắt đầu rời giường, sắc mặt Phong Phân vẫn có chút tiêu tụy, không thể không dùng son phấn để che giấu.

ở một bên, Long An Khác ngồi nhìn nàng trang điểm, thở dài: “Bỏn vương thấy kỹ xảo hóa trang của nàng rất tốt, có ai dạy hay sao?”

“Khi còn bé thích đùa nghịch phấn son, lâu dần thì vẽ tốt lên.” Chỉ là quen tay thì sinh ra khéo thôi.

Tiểu Quả ở một bên giải thích: “Nô tỳ nghe nương nói một ít lão nhân trong phủ nói, khi còn bé tiểu thư rất thích bắt một người lại để trang điểm, lúc mới bắt đầu nàng vẽ vẫn còn rất kinh khủng.” Nghe nói năm đó quả thật trong phủ là một cảnh tượng quần ma loạn vũ, dưới gối Phong Triệt chỉ có một nữ nhi, lại là sinh lúc về già, là bảo bối được sủng ái tới trời, bọn hạ nhân có oán cũng không dám phát.

Long An Khác bật cười, thì ra còn có chuyện như vậy.

“Tiểu Quả, phải gọi Vương phi.” Nha đầu này, đã ba ngày rồi, còn chưa sửa được.

Tiểu Quả rút đầu, ban đầu Vương gia còn kích động muốn nàng gọi cô gia, kết quả sau khi thành hôn, lại không cho nàng gọi, ngay cả tiểu thư cũng phải đổi thành Vương phi, ai, quả nhiên lời đồn trong kinh không sai, Vương gia chính là một người vui buồn thất thường.

Phong Phân buông hộp phấn, kiểm tra lại khuôn mặt trong gương, lúc này mới hài lòng gật đầu: “Ta xong rồi.”

Long An Khác thở dài: “Phân Nhi thật khéo tay, trang dung (dung nhan trang điểm) này thật không chê vào đâu được.

Phong Phân không để lại dấu vết tròng mắt nhìn hẩn, tên khốn kiếp không biết tiết chế!

Long An Khác đuối lý, chỉ có thể ngượng ngùng đứng dậy đi ra ngoài: “Chúng ta đi thôi, đừng để cho nhạc phụ đại nhân đợi lâu.”

Phong Phân gật đầu với Tiểu Quả một cái, sau đó hai chủ tớ đi theo.

Chương 10-3: Hoàn

Hôm nay là ngày vợ chồng Ký vương lại mặt, cũng là lần ra cửa đầu tiên của bọn họ, ở ngoài cửa, Phong Phân ngồi vào kiệu, Long An Khác thì cưỡi ngựa theo bên cạnh.

Bởi vì nhà mới của bọn họ cách Phong phủ không xa, cho nên không đến hai khắc (30 phút) đã tới bên ngoài Phong phủ.

Mặc dù Phong Triệt là nhạc phụ Ký vương, nhưng quả thật làm thần tử, cho nên thời điểm bọn họ đến hẳn đã nghênh đón bên ngoài cửa phủ.

Phong Phân xuống kiệu thấy được phụ thân, lập tức vành mắt hồng hồng.

Ba ngày trước, nơi này vẫn là nhà nàng, hôm nay trở về, đã là nhà mẹ của nàng.

Thấy nữ nhi, hốc mắt Phong Triệt cũng ửng hồng, nhưng trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, nhanh chóng kiểm tra nữ nhi, cảm thấy không có chỗ nào không tốt, lúc này mới thả tâm.

Vào phủ, trước bàn quốc lễ, sau bàn gia lễ, kế đó, mọi người phân biệt ngồi xuống.

Long An Khác ngồi chủ vị, bởi vì thân phận hẳn là một Vương gia, cho nên cho dù Phong Triệt là nhạc phụ của hẳn, cũng chỉ có thể ngồi phía dưới.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng Phong Phân có chút khổ sở.

Mặc dù Phong Triệt có rất nhiều lời muốn nói với nữ nhi, nhưng có vị Phật Ký vương ở chỗ này, hẳn cũng chỉ có thể tạm thời đề xuống.

Cũng may Long An Khác cũng không phải một người không hiểu phong tình, hướng chi đối phương là phụ thân của thê tử mình, vừa là lão sư mình, cho nên hẳn nói vài ba câu liền lấy cớ muốn ra vườn hoa ngắm cảnh, tránh đi.

“Cha.” Sau khi trượng phu đi, Phong Phân lập tức khôi phục thành bộ dáng tiểu nữ nhi, tiến lên ôm lấy cánh tay phụ thân.

“Nữ nhi của ta đã lớn rồi.”

“Mấy ngày nay cha có uống rượu không?”

“Không có, cha nhớ Phân Nhi dặn dò, hơn nữa, A Trung kiên quyết chấp hành lời nói của con, con yên tâm đi.”

“Dạ, con biết Trung thúc có thể chăm sóc tốt cho cha.”

“Con đó.....”

“Cha, ta đi thư phòng nói chuyện.”

“Tốt.”

Phụ nữ hai người vào thư phòng, vẻ mặt Phong Triệt liền che giấu không được.

“Cha, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Phong Triệt nắm tay nữ nhi, nghiêm túc cẩn thận nhìn nàng, tràn đầy không muốn, nói: “Cha không bỏ được con.”

“Có ý gì?”

Phong Triệt vỗ vỗ tay nàng, kéo đến bàn đọc sách, cầm lên một phong công văn trên bàn, nói: “Trong kinh đưa tin, đại thọ Thái hậu sắp tới, truyền Ký vương về kinh.”

Vẻ mặt Phong Phân đại biến, tại sao có thể như vậy?!

Rõ ràng Long An Khác có nói qua, sau khi thành thân để cho nàng ở lại quê một tháng, mặc dù giọng điệu lúc đó cũng không phải rất xác định, nhưng mà..... Thật không ngờ nàng và phụ thân chia lìa sớm như vậy.

Bên kia, ngồi trong đình nghỉ mát ở một góc vườn hoa, Long An Khác không tự tin nói:

“Mạc Thanh, người nói Vương phi có thể trở mặt với ta hay không?” Mạc Thanh duy trì nguyên tắc im lặng là vàng của hắn, trong lòng lại vui sướng

nhỏ nhỏ khi người gặp họa.

Bị Vương gia độc hại nhiều năm như vậy, rốt cuộc có thể chính mắt thấy hấn gặp báo ứng, hấn cảm thấy rất hả hê.

“Ta nhất thời quá mức khinh thường, quên mất đại thọ Thái Hậu.....” Người nào đó còn đang than thở, lần này hoàn toàn mất sạch lòng tin của Vương phi đối với hấn, nói có thể để cho nàng ở lại quê hương một tháng, Long An Khác mè nheo hồi lâu ngoài vườn hoa, mới không thể không đi đối mặt với kiêu thê, chỉ là hấn cũng không thấy nàng trong thư phòng.

“Phân Nhi đâu?”

“Nó xuống phòng bếp.” Phong Triệt nói.

“Phân Nhi tự mình xuống bếp?” Hấn có chút vui mừng.

“Nó nói trước khi đi làm cho ta bữa cơm, sắp từ biệt rồi.” Nói đến đây Phong Triệt không khỏi sàu não.

Long An Khác im lặng, hấn biết thê tử khẳng định khổ sở, chỉ là khi thấy mắt nàng đỏ hoe đã biết thời gian khóc rất lâu, tim gan gì cũng đều đau.

Trên bàn cơm, Phong Phân một mực khuyên phụ thân ăn nhiều chút.

Lại mặt không quá ngọ (12-13h trưa), bọn họ đã ăn cơm trưa, mặc kệ Phong Phân luyến tiếc như thế nào, cũng phải rời đi theo quy củ Hoàng gia.

Ngồi vào kiệu, nước mắt nàng liền rơi xuống.

Nàng không có phát ra âm thanh, chỉ là âm thầm rơi lệ thì càng khiến người ta đau lòng hơn so với gào khóc.

Chờ Tiểu Quả dìu nàng xuống kiệu, lập tức cuống cuồng nói: “Tiểu thư, sao vậy? Tại sao khóc ra như vậy?”

Nghe lời nói Tiểu Quả, Long An Khác ba chân bốn cẳng chạy qua, đưa tay kéo người trong kiệu ra ngoài, tập trung nhìn lại, khóc đến hoa dung thất sắc cũng không bằng là Vương phi hấn mới cưới ư, phấn trên mặt đã sớm trôi sạch, cả người đau thương không dứt.

“Phân Nhi.” Long An Khác cực kỳ bất đắc dĩ, nàng như vậy càng khiến hắn bó tay hết cách hơn là miệng mồm mau lẹ nhiều.

“chàng gạt người, đều là gạt người!”

Quả nhiên vẫn tìm hắn tính sổ, nhưng ngược lại Long An Khác yên tâm, nàng có thể nói tâm sự ra ngoài dù sai cũng tốt hơn nhiều so với buồn bực không lên tiếng.

“Là ta không tốt.”

Đột nhiên Phong Phân tránh khỏi ngực hắn, che mặt chạy vào hậu viện.

“Các người đều không được theo tới.” Long An Khác quăng ra một câu, sau đó vội vàng đuổi theo thê tử.

Hắn một mực theo đến phòng ngủ của hai người, lại bị nhốt bên ngoài, mà bên trong cũng truyền ra tiếng khóc rất nhỏ.

Tay Long An Khác đề lên trên cửa phòng, chỉ cảm thấy chưa bao giờ hoảng hốt như thế, cách cánh cửa khuyên nhủ: “Nàng đừng khóc, bằng không Bôn vương để cho nàng đánh một trận, nếu nàng khóc hư thân thể thì phải làm sao...?”

Từ đầu đến cuối ở bên trong không phát ra âm thanh nào.

Ở bên ngoài Long An Khác nói hồi lâu, cuối cùng thật sự lo lắng không thôi, một cước đạp văng cửa phòng.

Hắn liếc mắt nhìn qua, lại chỉ thấy bóng dáng thê tử té xỉu bên cạnh bàn, lập tức hồn phi phách tán (hồn vía lên mây :3)

“Phân Nhi...” Xông lên mấy bước dò xét hơi thở của nàng, thấy còn hô hấp mới yên lòng, chắc do đau đớn quá mức mới bất tỉnh.

Long An Khác cẩn thận ôm nàng đặt trên giường, lại đi ra ngoài gọi người mời đại phu tới đây.

Mặc dù biết nàng không có chuyện gì, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng.

Chờ khi đại phu tới, chẩn đoán chính xác không có gì đáng ngại, lúc này Long An Khác mới coi như an tâm, hắt cho mọi người lui ra, một mình ngồi vào bên giường, lẳng lặng nhìn thê tử mê man.

Bọn họ vẫn phải lên đường hồi kinh.

Cho đến khi không còn thấy bóng dáng của trấn Bình Thủy, Phong Phân mới thả màn xe xuống, ngồi im lặng không nói bên trong xe, bởi vì hôm qua khóc quá lâu, hôm nay mắt vừa sưng vừa đau, lúc này nàng không thể không nhắm mắt nghỉ ngơi.

Long An Khác kéo nàng vào ngực, để nàng tựa vào chân mình, dịu dàng nói: “Nằm nghỉ đi, chớ suy nghĩ quá nhiều.”

Phong Phân không nói chuyện, bây giờ tâm tình nàng rất tệ.

“Biết nàng lo lắng nhạc phụ, chắc chắn sẽ có biện pháp.”

“Tuổi cha đã lớn...” Nàng vừa đi cũng không biết khi ông còn sống còn có thể trở về nữa không, sao lại không khó chịu?

Long An Khác hiểu lo lắng của nàng, bởi vì hiểu, hắt mới cầu phụ hoàng cho hắt thành hôn ở gia hương Thái Phó, sau đó sẽ hồi kinh, vì muốn để cho Thái Phó tận mắt nhìn thấy nàng xuất giá, coi như hắt bồi thường cho nàng.

Dù sao nếu không phải mình có lòng riêng, nàng có thể sẽ theo kế hoạch lúc trước là chiêu người ở rể, ở cạnh phụng dưỡng Thái Phó đến trăm tuổi, mà không phải như hôm nay không thể không theo hắt hồi kinh.

“Ta sẽ cho người bảo vệ nhạc phụ thật tốt.”

“Cảm ơn.”

“Ta là con rể Phong gia, cần phải như vậy.”

Kế tiếp Phong Phân không nói gì thêm, đợi đến khi Long An Khác cảm thấy không đúng mới phát hiện nàng đã ngủ tự lúc nào.

Nhẹ nhàng thở ra, hắt vuốt ve mặt nàng, cười nhẹ, nghĩ đến mấy ngày tinh

thần nàng thật sự mệt mỏi, yêu thương trời dậy, muốn để cho thân thể nàngfnghir ngơi thật tốt.

Nhưng vài ngày sau, đối với quyết định của mình hẳn liền hối hận.

Mỗi lần bọn họ nghỉ ngơi nàng liền may vá không rời tay, bộ dạng cố gắng may vá trong mắt hẳn thực chói mắt.

“Phân Nhi, y phục của nhạc phụ đại nhân đã đủ mặc, nếu nàng lo lắng, Bôn vương sai người tìm một nhóm may y phục đưa về trăn Bình Thủy nhé.”

Phong Phân đang may xiêm áo ngược mắt lên nhìn hẳn, nói: “Đây là tự tay ta may, dĩ nhiên không cùng ý nghĩ.”

Một Vương gia vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn chăm chăm xiêm áo: “Chúng ta thành thân lâu như vậy, Phân Nhi còn chưa tự tay làm cho ta một bộ y phục.” Càng ngày hẳn không còn cảm thấy tội lỗi khi thê tử cách xa nhạc phụ rồi, làm sao cho tốt đây.

Phong Phân cầm kim hạ xuống thân nhiên nói: “Chúng ta thành thân vẫn chưa đến nửa tháng, có rất lâu sao?”

Thiếu chút nữa Long An Khác la lên bọn họ đã là vợ chồng thật sự hơn một tháng, hoàn hảo hẳn còn giữ được lý trí, nhin xuống.

“Phân Nhi, nàng còn như vậy, vi phu không thể không đòi chút quyền lợi phu quân.”

“Chàng chắc chắn?”

Nàng nói thế, đột nhiên Long An Khác cũng không xác định.

Ngày trước hẳn vẫn còn cho rằng tâm tính nàng kiên cường, không có gì có thể dao động tâm nàng, ảnh hưởng tới tâm tình của nàng. Kết quả là nói khóc liền khóc, hại hẳn tâm thần đại loạn. Nếu hẳn dám để cho nàng thực hiện “nghĩ vụ” vương phi trong thời điểm nàng kiên trì gấp gấp may áo cho nhạc phụ...Đột nhiên hẳn có chút sợ nàng bắn ngược.

Ai, không thể không dè chừng.

Hoàng triều sử ký.

Sinh thời Ký vương chỉ cưới một thê, sinh năm nam hai nữ, trưởng nữ được chọn kế thừa họ Phong.